DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • MEI 2010

Liahona

Toespraken algemene conferentie

Beknopt overzicht van de 180ste algemene aprilconferentie

ZATERDAGMORGEN, 3 APRIL 2010, ALGEMENE BIJEENKOMST

Presidium: president Thomas S. Monson. Leiding: president Dieter F. Uchtdorf. Openingsgebed: ouderling Yoshihiko Kikuchi Slotgebed: ouderling Erich W. Kopischke Muziek verzorgd door het Mormoons Tabernakelkoor; Mack Wilberg, dirigent; Richard Elliot en Andrew Unsworth, organisten: 'Sweet Is the Work', *Hymns,* nr. 147; 'Come, Ye Children of the Lord', *Hymns,* nr. 58; 'There Is Sunshine in My Soul Today', *Hymns,* nr. 227, arr. Wilberg, ongepubliceerd; 'Guide Us, O Thou Great Jehovah', *Hymns,* nr. 83; 'He Sent His Son', *Children's Songbook,* 34–35, arr. Hofheins, ongepubliceerd; 'How Firm a Foundation', *Hymns,* nr. 85, arr. Wilberg, ongepubliceerd.

ZATERDAGMIDDAG, 3 APRIL 2010, ALGEMENE BIJEENKOMST

Presidium: president Thomas S. Monson. Leiding: president Dieter F. Uchtdorf. Openingsgebed: Ouderling Lynn G. Robbins. Slotgebed: ouderling Craig C. Christensen. Muziek van een gemengd koor van het instituut voor godsdienstonderwijs Orem; Ryan Eggett en Allen Matthews, dirigenten; Bonnie Goodliffe, organiste: 'Come, Listen to a Prophet's Voice', *Hymns,* nr. 21; 'I Feel My Savior's Love', *Children's Songbook,* 74–75, arr. Dayley, pub. Jackman; 'We Thank Thee, O God, for a Prophet', *Hymns,* nr. 19; 'Nearer, My God, to Thee', *Hymns,* nr. 100, arr. Duffin, ongepubliceerd.

ZATERDAGAVOND, 3 APRIL 2010, PRIESTERSCHAPSBIJEENKOMST

Presidium: president Thomas S. Monson. Leiding: president Henry B. Eyring. Openingsgebed: ouderling Keith K. Hilbig Slotgebed: ouderling Michael John U. Teh. Muziek verzorgd door een priesterschapskoor van Brigham Young University; Ronald Stahele, dirigent; Clay Christiansen en Richard Elliot, organisten: 'God Loved Us, So He Sent His Son', *Hymns,* nr. 187, arr. McDavitt, ongepubliceerd; 'Choose the Right', *Hymns,* nr. 239, arr. Hall, ongepubliceerd; 'Glory to God on High', *Hymns,* nr. 67; 'The Iron Rod', *Hymns,* nr. 274, arr. Staheli, ongepubliceerd.

ZONDAGMORGEN, 4 APRIL 2010, ALGEMENE BIJEENKOMST

Presidium: president Thomas S. Monson. Leiding: president Henry B. Eyring. Openingsgebed: ouderling Kenneth Johnson. Slotgebed: ouderling Wolfgang H. Paul. Muziek verzorgd door het Mormoons Tabernakelkoor; Mack Wilberg en Ryan Murphy, dirigenten; Andrew Unsworth en Clay Christiansen, organisten: 'On This Day of Joy and Gladness', *Hymns,* nr. 64; 'Christ the Lord Is Risen Today', *Hymns,* nr. 200; 'This Is the Christ', Moody, arr. Bradford, pub. Nature Sings; 'Rejoice, the Lord Is King', *Hymns,* nr. 66; 'When He Comes Again', *Children's Songbook,* 82–83, arr. Murphy, ongepubliceerd; 'He Is Risen!' *Hymns,* nr. 199, arr. Wilberg, ongepubliceerd.

ZONDAGMIDDAG, 4 APRIL 2010, ALGEMENE BIJEENKOMST

Presidium: president Thomas S. Monson. Leiding: president Henry B. Eyring. Openingsgebed: ouderling Christoffel Golden jr. Slotgebed: bisschop Richard C. Edgley. Muziek verzorgd door het Mormoons Tabernakelkoor; Mack Wilberg en Ryan Murphy, dirigenten; Linda Margetts en Bonnie Goodliffe, organisten: 'Come, O Thou King of Kings', *Hymns,* nr. 59, arr. Murphy, ongepubliceerd; 'Jesus, Once of Humble Birth', *Hymns,* nr. 196, arr. Kasen, pub. Jackman; 'I Know That My Redeemer Lives', *Hymns,* nr. 136; 'Abide with Me; 'Tis Eventide', *Hymns,* nr. 165, arr. Wilberg, ongepubliceerd.

ZATERDAGAVOND, 27 MAART 2010, ALGEMENE JONGEVROUWENBIJEENKOMST

Presidium: president Thomas S. Monson. Leiding: Elaine S. Dalton. Openingsgebed: Karlee Gubler. Slotgebed: Kendrick Smaellie. Muziek verzorgd door een koor uit de ringen Lehi, Lehi-Oost, Lehi-Noord en Lehi-Zuid in Utah; Merrilee Webb, dirigente; Linda Margetts, organiste: 'High on the Mountain Top', *Hymns,* nr. 5, arr. Webb, ongepubliceerd; 'Dearest Children, God Is Near You', *Hymns,* nr. 96, arr. Watkins, ongepubliceerd; 'Be Strong', from *A Brand New Year: 2010 Youth Celebration,* ongepubliceerd; 'O Thou Rock of Our Salvation', *Hymns,* nr. 258, arr. Kasen, pub. Jackman; 'How Firm a Foundation', *Hymns,* nr. 85, descant arr. Webb.

CONFERENTIETOESPRAKEN VERKRIJGBAAR

Voor de conferentietoespraken in veel talen gaat u naar conference.lds.org. Kies vervolgens een taal. Doorgaans binnen twee maanden na de conferentie zijn de audio-opnamen op dvd bij het distributiecentrum verkrijgbaar.

HUISONDERWIJS EN HUISBEZOEK

Kies als huisonderwijs- of huisbezoekboodschap een toespraak die het best aansluit op de behoeften van het gezin dat u bezoekt.

OP DE OMSLAG

Voor: foto van president Thomas S. Monson en zuster Frances Monson, John Luke. Achter: foto Salt Laketempel, Weston Colton.

FOTO'S CONFERENTIE

De foto's van de algemene conferentie in Salt Lake City zijn genomen door Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Les Nilsson, Scott Davis, Lindsay Briggs, Cody Bell, Mark Weinberg, Weston Colton, Jenica Heintzelman, Brandon Flint en Robert Casey; in Argentinië door Lucio Javier Fleytas en Cristian Rafael López Fonseca; in Brazilië door Laureni Ademar Fochetto en Ana Claudia Soli; in Chili door Oscar Schmittner; in Tsjechië door Bev Robison; in Frankrijk door Carlos Gonzalez; in Filipijnen door Edwin Redrino; en in Oregon (VS) door John Snyder.

MEI 2010 110 DE JAARGANG NUMMER 5
LIAHONA 09285 120

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Verantwoordelijk redacteur: Spencer J. Condie
Adviseurs: Keith K. Hilbig, Yoshihiko Kikuchi, Paul B. Pieper

Hoofddirecteur: David L. Frischknecht
Directeur redactie: Vincent A. Vaughn
Senior redacteur: Larry Hiller
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofdredacteur: R. Val Johnson
Assistent-hoofdredacteurs: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson
Mederedacteur: Ryan Carr
Assistent-redactrice: Susan Barrett
Redactiemedewerkers: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Annie Jones, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell
Directiesecretaresse: Laurel Teuscher

Art-director: Scott Van Kampen
Productiemanager: Jane Ann Peters
Medewerkers ontwerp en productie: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Eric P. Johnson, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson
Voorbereidend drukwerk: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick
Directeur distributie: Randy J. Benson

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Vertaalbureau
Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee
Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:
Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Uw kopij graag per e-mail naar nieuws@liahona.nl

Distributie:
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
European Distribution Ltd., Magazine Service,
Steinmühlstr. 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland
Tel.: 00800 3478 3388, fax: 00 49 6172 492860
E-mail: orderseu@ldschurch.org

Jaarabonnement: 7,50
De volgende betalingswijzen zijn mogelijk:
Creditcard (bel of e-mail EDL)
Overschrijving per bank op de volgende rekening:
Dresdner Bank, IBAN: DE42 5008 0000 0732 3712 00,
BIC: DRES DE FF, Omschrijving: abonneenummer + naam + wijk/gemeente.

Bijdragen:
Stuur manuscripten en vragen aan: *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org.

De *Liahona* (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees, Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hindi, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallees, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Sinhala, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamees en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever: © 2010 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de *Liahona* mag gereproduceerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
May 2010 Vol. 110 No. 5. LIAHONA (USPS 311) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

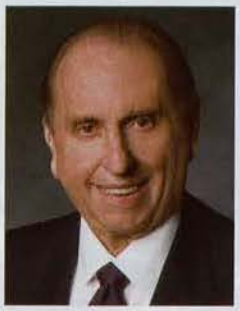

SPREKERS IN ALFABETISCHE VORGORDE

Andersen, Neil L., 108
Andersen, Wilford W., 16
Aoyagi, Koichi, 36
Ballard, M. Russell, 18
Beck, David L., 54
Beck, Julie B., 10
Bednar, David A., 40
Carlson, Bruce A., 38
Christofferson, D. Todd, 32
Cook, Mary N., 117
Cook, Quentin L., 83
Dalton, Elaine S., 120
Dibb, Ann M., 114
Eyring, Henry B., 22, 60
Foster, Bradley D., 98
Hales, Robert D., 95
Hallstrom, Donald L., 78
Holland, Jeffrey R., 44
Lant, Cheryl C., 81
Martino, James B., 101
McMullin, Keith B., 13
Monson, Thomas S., 4, 64, 87, 112
Nelson, Russell M., 91
Oaks, Dallin H., 47
Packer, Boyd K., 6
Perry, L. Tom, 29
Rasband, Ronald A., 51
Schwitzer, Gregory A., 103
Scott, Richard G., 75
Uchtdorf, Dieter F., 26, 56, 68, 124
Viñas, Francisco J., 106

REGISTER OP ONDERWERP

Aäronisch priesterschap, 51, 54, 60
Algemene conferentie, 112
Bekering, 36
Boek van Mormon, 40
Deugd, 120, 123
Dienen, 36, 64, 68
Dochters, 18
Dood, 87
Eerlijkheid, 64
Familiegeschiedenis, 91
Fatsoen, 18
Gebed, 13, 114
Geboden, 13, 38
Geduld, 56
Gehoorzaamheid, 13, 38, 103, 114
Geloof, 16, 47, 56, 120
Geluk, 124
Genezing, 47
Getuigenis, 40, 117
Gezin, 6, 29, 40, 81, 91
Goddelijke natuur, 120
Groei van de kerk, 4
Heilige Geest, 10, 103, 117, 120
Hoop, 16
Humanitaire diensten, 4
IJver, 60
Inspiratie, 51
Jezus Christus, 16, 32, 68, 75, 78, 81, 83, 87, 98, 101, 108, 112
Jongevrouwen, 123
Kinderen, 22, 40, 81, 108
Leren, 40
Liefde, 68, 98
Moed, 114, 117
Moederschap, 18, 29, 98
Normen, 64
Onderwijs, 29, 75, 106, 108
Oordeel, 103
Openbaring, 10
Opstanding, 87
Ouderschap, 95, 106
Persoonlijke vooruitgang, 22, 95, 117
Perspectief, 101
Plicht jegens God, 22, 54, 60, 95
Plicht, 13, 60, 95
Pornografie, 44
Priesterschap, 6, 56
Priesterschapszegens, 6, 47
Profeten, 114
Rechtschapenheid, 106
Redding, 22, 36
Schoonheid, 120
Schriften, 32, 106, 114, 117
Tegenspoed, 78, 101, 124
Tempels, 4, 91
Thuis, 29, 95
Troost, 68
Trouw, 44
Vaderschap, 6
Veiligheid, 83
Verzoening, 75, 83
Volharding, 124
Voorbeeld, 18, 95
Voorbereiding, 64
Vrede, 78
Waarheid, 32
Wellust, 44
Zegeningen, 38
Zelfvertrouwen, 54
Zendingswerk, 51
ZHV, 10

President Thomas S. Monson

Welkom op de conferentie

Dankuwel, broeders en zusters, voor uw geloof en uw toewijding aan het evangelie van Jezus Christus.

Wat fijn, geliefde broeders en zusters, dat we weer bij elkaar zijn. Deze conferentie vindt plaats in het honderdentachtigste jaar sinds de oprichting van de kerk. Wij zijn dankbaar voor de profeet Joseph Smith, die naar de waarheid zocht, die vond, en op aanwijzing van de Heer het evangelie herstelde en de kerk oprichtte.

De kerk is sinds die tijd in 1830 gestaag gegroeid. Zij blijft elk jaar het leven van steeds meer mensen veranderen en blijft zich over de aarde verbreiden door ons leger zendelingen die mensen vinden die op zoek zijn naar de waarheid. Wij roepen nogmaals ieder lid van de kerk op om nieuwe bekeerlingen, of die hun weg terugvinden naar de kerk, de hand te reiken, hen te omringen met liefde en hun het gevoel te geven dat ze thuis zijn.

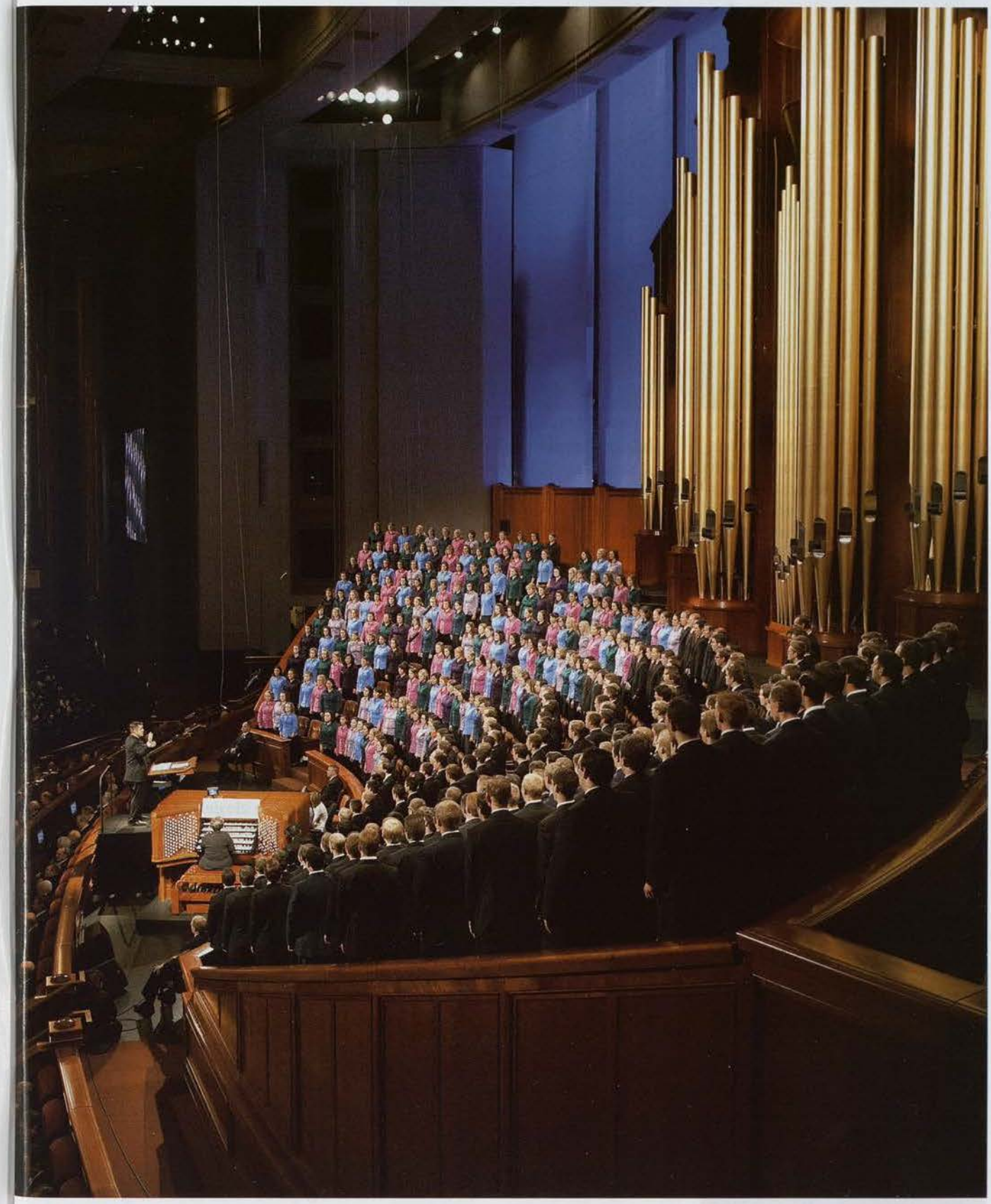
Dankuwel, broeders en zusters, voor uw geloof en uw toewijding aan het evangelie van Jezus Christus. Dankuwel voor al wat u doet in uw wijk of gemeente, ring of district. U dient bereidwillig en goed, en brengt veel goeds tot stand. Moge de Heer u zegenen in uw streven om Hem te volgen en zijn geboden te gehoorzamen.

Sinds de vorige keer dat wij bijeenkwamen, is de kerk op verschillende plaatsen in de wereld de zo dringend benodigde humanitaire hulp blijven verlenen. Alleen al de afgelopen drie maanden is er humanitaire hulp verleend in Frans-Polynesië, Mongolië, Bolivia, Peru, Arizona (VS), Mexico, Portugal en Oeganda, om maar enkele landen te noemen. Onlangs nog hebben we hulp geboden in Haïti en Chili, na de vernietigende aardbevingen en tsunami's daar. Wij betuigen onze liefde voor onze kerkleden die hebben geleden onder deze rampen. Wij gedenken u in onze gebeden. Wij spreken onze hartgrondige dank uit aan u allen voor uw bereidheid om bij te dragen aan de humanitaire hulp door geld te geven, en in veel gevallen ook uw tijd, talenten en expertise.

Dit jaar is het 25 jaar geleden dat het programma voor humanitaire hulp deel ging uitmaken van het welzijnswerk. Het valt nooit precies vast te stellen hoeveel mensen door dit programma hulp heeft gekregen. Wij zullen er altijd naar streven om als eerste ter plekke te zijn na een ramp, waar die ook mag plaatsvinden.

De kerk blijft groeien en vooruitgang maken. De tempelbouw is een indicatie van die groei. Onlangs hebben we een nieuwe tempel aangekondigd die in Payson (Utah, VS) zal verrijzen. En we hebben een grote renovatie aangekondigd van de Ogdentempel in Utah. De komende drie maanden wijden we nieuwe tempels in Vancouver (British Columbia, Canada), in de Gila Valley (Arizona, VS) en in Cebu-Stad in de Filipijnen in. Later dit jaar worden er nog meer tempels ingewijd of heringewijd. We blijven over de hele wereld tempels bouwen zolang het ledental toeneemt. Jaarlijks worden er in de tempels miljoenen verordeningen verricht voor onze overleden dierbaren. Mogen wij

getrouw die verordeningen blijven verrichten voor hen die niet in staat zijn om dat voor zichzelf te doen.

Velen van u weten dat mijn lieve vrouw Frances kort na de oktoberconferentie is gevallen en haar heup en schouder heeft gebroken. Na twee geslaagde operaties en een wekenlang verblijf in het ziekenhuis kon ze weer naar huis. Het gaat goed met haar en ze blijft vooruitgang maken op de weg naar een volledig herstel. Ze was afgelopen zaterdag in staat om de algemene jongevrouwenbijeenkomst bij te wonen en was van plan dit weekend een of twee bijeenkomsten bij te wonen. Sterker nog, op het laatste moment zei ze: 'Ik ga vandaag!' En ze is hier! Samen met mij uit zij haar grote dank aan onze hemelse Vader en aan u allen voor uw gebeden en uw beterschapswensen.

Welnu, broeders en zusters, we zijn hier gekomen om instructie en inspiratie te ontvangen. Wij heten allen welkom die nieuw in de kerk zijn. Sommigen onder u worstelen met problemen, moeilijkheden, teleurstellingen of verliezen. We hebben u lief en we bidden voor u. De komende twee dagen zult u vele boodschappen over een verscheidenheid aan evangelieonderwerpen horen. De sprekers hebben bij het opstellen van hun boodschap om hemelse hulp gevraagd.

Het is mijn gebed dat wij tijdens het luisteren en leren vervuld mogen worden met zijn Geest. Dat dit zo mag zijn, bid ik in de naam van Jezus Christus, onze Heer en Heiland. Amen. ■

President Boyd K. Packer
President van het Quorum der Twaalf Apostelen

De macht van het priesterschap

Het priesterschap heeft niet de kracht die het zou moeten hebben en niet zal hebben totdat de macht *van het priesterschap stevig in de gezinnen is verankerd.*

Ik spreek tot vaders en tot de gezinnen in de kerk.

Jaren geleden zijn we onder leiding van president Harold B. Lee begonnen met de coördinatie van het kerkwerk. Omstreeks die tijd zei president Thomas S. Monson: 'Heden ten dage staan wij in slagorde tegenover de grootste strijdmacht van zonde, verdorvenheid en kwaad die we ooit hebben gezien (...). Het strijdplan dat wij volgen om de zielen van de mensen te redden, hebben wij niet zelf bedacht. Het is door inspiratie en openbaring van de Heer [tot ons gekomen].'[1]

In die jaren van coördinatie is er veel veranderd in de werkwijze van de kerk. Het hele leerplan werd hervormd. De doelen en de onderlinge samenwerkingsverbanden van de organisaties werden opnieuw gedefinieerd. Het sleutelwoord in die jaren van coördinatie en hervormingen was *priesterschap*.

President Monson sprak ook over Gideon, een held uit het Oude Testament. Gideon werd uitgekozen om de duizenden manschappen in het leger van Israël te leiden. Maar uit die duizenden koos hij slechts driehonderd mannen.

Gideon had zo zijn eigen manier van rekruteren. Toen de mannen uit een beek dronken, gingen de meesten 'op de knieën liggen'. Die kon hij niet gebruiken. Een paar slurpten het water met de hand aan de mond en bleven waakzaam. Zij waren het die werden gekozen.[2]

We leven in een tijd van 'oorlogen, geruchten van oorlogen en aardbevingen op verschillende plaatsen'.[3] Zoals geprofeteerd is 'de gehele aarde [...] in beroering'[4] en 'waart [Satan] rond in het land.[5] Hij is eropuit om alles wat goed en rechtschapen is te vernietigen.[6] Hij is Lucifer die uit Gods tegenwoordigheid is geworpen.[7] Desondanks hebben wij een heel positieve kijk op de toekomst.

Gideons legertje won de strijd omdat zij, zo staat er geschreven, 'bleven [...] staan, ieder op zijn plaats'.[8]

Deze 'bedeling van de volheid der tijden'[9] werd ingeluid met de verschijning van de Vader en de Zoon aan de jonge Joseph Smith.[10] Vervolgens toonde de engel Moroni aan Joseph waar de platen met het Boek van Mormon lagen begraven.[11] Joseph werd macht gegeven om ze te vertalen.[12]

Tijdens het vertaalwerk lazen Joseph Smith en Oliver Cowdery over de doop. Zij baden over wat ze moesten doen.[13] Er verscheen een hemelse boodschapper, Johannes de Doper, aan hen. Johannes verleende hun het Aäronisch priesterschap 'dat de sleutels omvat van de bediening van engelen en van het evangelie van bekering en van de doop door onderdompeling tot vergeving van zonden'.[14]

De apostelen Petrus, Jakobus en Johannes, die nauw met Jezus hadden samengewerkt, verschenen daarna en verleenden Joseph en Oliver het hogere priesterschap,[15] ofwel 'het heilig priesterschap naar de orde van de Zoon van God'.[16] Het priesterschap, zo dicteert de Schrift, moest naar Melchizedek, de grote hogepriester aan wie Abraham tiende heeft betaald, genoemd worden.[17]

Dat werd toen hun gezag. Door middel van de sleutels van het priesterschap hadden zij toegang tot alle machten van de hemel. Hun werd geboden het evangelie in alle naties te verkondigen.[18]

Het is nooit gemakkelijk geweest om het evangelie van Jezus Christus na te leven. Dat was het niet toen Hij op aarde was, en evenmin in de beginjaren van de kerk. De toenmalige heiligen kregen onbeschrijfelijke smart en vervolging te verduren.

Het is nu ruim 180 jaar geleden dat het priesterschap werd hersteld. Er zijn nu bijna veertien miljoen leden. Toch is dat maar een fractie van de miljarden mensen op aarde. Maar we zijn wie we zijn en we weten wat we weten, en we dienen voorwaarts te gaan en het evangelie te verkondigen.

Het Boek van Mormon maakt duidelijk dat we nooit in de meerderheid zullen zijn. Maar we hebben de macht van het priesterschap.[19]

De profeet Nephi heeft geschreven: 'Het geschiedde dat ik de kerk van het Lam Gods zag, en haar ledental was klein (...); niettemin zag ik dat de kerk van het Lam, die bestond uit de heiligen Gods, zich ook op het gehele oppervlak der aarde bevond; en haar heerschappij op het oppervlak der aarde was gering.'[20]

President Joseph Fielding Smith heeft gezegd: 'Hoewel je zou kunnen zeggen (...) dat we maar met weinigen zijn in vergelijking met (...) de wereld, toch kunnen we vergeleken worden met het zuurdesem waarover de Heiland sprak, dat uiteindelijk de hele wereld zal laten rijzen [verheffen].'[21]

We kunnen en zullen in de loop der tijd zeker invloed hebben op het mensdom. Het zal bekend raken wie we zijn en waar we voor staan. Het mag hopeloos lijken, het is ontzettend moeilijk, toch is het niet alleen mogelijk maar ook zeker dat we de strijd tegen Satan zullen winnen.

Een aantal jaren geleden heb ik een toespraak gehouden die ik de titel, 'Wat iedere ouderling dient te weten: een overzicht van de beginselen van priesterschapsbestuur' gaf. Later heb ik, voor publicatie, de titel veranderd in: 'Wat iedere ouderling — en ook iedere zuster — dient te weten'.[22]

Ik sloot de zusters in omdat het belangrijk is dat iedereen begrijpt wat er van de broeders wordt verwacht. Tenzij we de hulp van de moeders, dochters en zussen inroepen, die invloed hebben op hun echtgenote, vader, zoons en broers, kunnen we geen vorderingen maken. Het priesterschap zal aan macht inboeten als de zusters worden genegeerd.

Het priesterschap is het gezag en de macht die God aan mannen op aarde heeft verleend om namens Hem te handelen.[23] Als het priesterschapsgezag correct wordt uitgeoefend, doen priesterschapsdragers wat Hij zou doen als Hij hier was.

We hebben het goed gedaan wat de verspreiding van het *gezag* van het priesterschap betreft. Wij hebben het priesterschapsgezag bijna overal gevestigd. We hebben wereldwijd quorums met ouderlingen en hogepriesters. Maar de verspreiding van het *gezag* van het priesterschap ligt, denk ik, ver voor op de verspreiding van de *macht* van het priesterschap. Het priesterschap heeft niet de kracht die het zou moeten hebben en niet zal hebben totdat de *macht* van het priesterschap naar behoren stevig in de gezinnen is verankerd.

President Harold B. Lee heeft gezegd: 'Het lijkt mij duidelijk dat de kerk *geen andere keuze* heeft — en ook nooit gehad heeft — dan het *gezin* te assisteren bij de vervulling van *zijn* goddelijke zending. Niet alleen omdat dat de orde van de hemel is, maar ook omdat dat de meest *praktische* bijdrage is die we aan onze jongeren kunnen

leveren — bijdragen tot verbetering van de kwaliteit van het leven in de gezinnen van de heiligen der laatste dagen. Hoe belangrijk onze vele andere programma's en organisatorische verrichtingen ook zijn, ze behoren het gezin *niet* te *vervangen*, maar te *steunen*.'[24]

President Joseph F. Smith heeft het volgende over het priesterschap in het gezin gezegd: 'In het gezin rust het presiderende gezag altijd bij de vader en wat alle gezinszaken betreft, is er geen hoger gezag. Ik wil dit beginsel met een enkel voorbeeld illustreren. Het komt soms voor dat de ouderlingen worden geroepen om een gezinslid te zalven. Die ouderlingen kunnen ringpresident, apostel of zelfs lid van het Eerste Presidium van de kerk zijn. Het is niet juist dat de vader zich in dergelijke omstandigheden op de achtergrond houdt en verwacht dat de ouderlingen de leiding nemen bij die belangrijke verordening. De vader is aanwezig. Het is zijn recht en zijn plicht te presideren. Hij wijst iemand aan die de zalving verricht en iemand die de zalving verzegelt. Hij moet niet het gevoel hebben dat hij het recht niet heeft om leiding te geven aan de bediening van die zegen van het evangelie, omdat er kerkelijke presiderende gezagsdragers aanwezig zijn. (Als de vader afwezig is, behoort de moeder de aanwezige presiderende gezagsdrager te vragen om de leiding te nemen.) De vader presideert aan tafel, bij het gebed, en geeft algemene aanwijzingen inzake het gezinsleven, wie er ook aanwezig is.'[25]

Tijdens de Vietnamoorlog hielden we een serie bijeenkomsten voor leden van de kerk die in militaire dienst gingen. Na een van die bijeenkomsten in Chicago stond ik naast president Harold B. Lee toen een fijne, jonge heilige der laatste dagen president Lee vertelde dat hij verlof had om zijn familie te bezoeken, waarna hij naar Vietnam zou vertrekken. Hij vroeg president Lee of hij hem een zegen wilde geven.

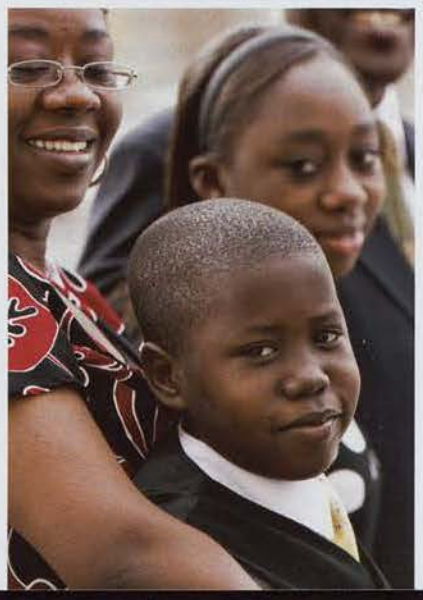
Tot mijn grote verbazing zei president Lee: 'Je vader behoort je een zegen te geven.'

Diep teleurgesteld zei de jongen: 'Mijn vader zou niet weten hoe hij een zegen moet geven.'

President Lee antwoordde: 'Ga naar huis, jongen, en zeg je vader dat je naar het front gaat en dat je van hem een vaderlijke zegen wil. Als hij niet weet hoe hij dat moet doen, zeg hem dan dat je op een stoel zal plaatsnemen. Hij kan achter je gaan staan en zijn handen op je hoofd leggen en zeggen wat er in hem opkomt.'

Deze jonge soldaat ging verdrietig weg.

Twee jaar later zag ik hem weer. Ik herinner mij niet meer waar dat was. Hij herinnerde mij aan dat voorval en zei vervolgens: 'Ik deed wat mij gezegd was. Ik legde mijn vader uit dat ik op een stoel zou plaatsnemen en dat hij zijn handen op mijn hoofd moest leggen. We raakten beiden vervuld van de macht van het priesterschap. Dat is mij tot kracht en bescherming geweest in die gevaarlijke maanden van strijd.'

Een andere keer was ik in een stad ver weg. Na een ringconferentie stelden we de nieuwe leiders aan. Toen we daarmee klaar waren, vroeg de ringpresident: 'Kunnen we een jongeman tot ouderling ordenen? Hij gaat binnenkort op zending.' Uiteraard kon dat.

Toen de jongeman naar voren kwam, wenkte hij drie broeders, die hem volgden om bij de ordening te assisteren.

Ik zag op de achterste rij een duplicaat van deze jongen zitten en vroeg: 'Is dat je vader?'

De jongeman zei: 'Ja.'

Ik zei: 'Je vader zal je ordenen.'

Hij protesteerde: 'Maar ik heb daar al een andere broeder voor gevraagd.'

Waarop ik zei: 'Jongeman, je vader ordent je, en op een goede dag zal je daar de Heer dankbaar voor zijn.'

Toen kwam de vader naar voren.

Gelukkig was hij een ouderling. Als hij dat niet was geweest, was hij dat spoedig geworden! In de krijgsmacht noemen ze dat een benoeming op het slagveld. Soms wordt dat in de kerk ook gedaan.

De vader wist niet hoe hij zijn zoon moest ordenen. Ik sloeg mijn arm om hem heen en loodste hem door de verordening. Toen hij klaar was, was de jongeman ouderling. Toen gebeurde er iets prachtigs. Volledig veranderd omhelsden de vader en zoon elkaar. Het was duidelijk dat dat nog nooit was voorgekomen.

De vader zei met tranen in zijn ogen: 'Had ik mijn andere zoons ook maar mogen ordenen.'

Er was veel meer bereikt dan als hij door een ander was geordend, zelfs een apostel.

Hoewel het priesterschap over de hele wereld is verspreid, roepen wij iedere ouderling en hogepriester, iedere drager van het priesterschap, op om, zoals Gideons kleine maar

machtige legertje, *ieder op zijn plaats* te blijven staan. We moeten nu in iedere ouderling en hogepriester, in elk quorum en elke groep, en in elke vader de macht van het priesterschap van de Almachtige wakker schudden.

De Heer heeft gezegd: 'De zwakke dingen der wereld zullen tevoorschijn treden en de machtige en sterke afbreken.'[26]

De profeet Nephi heeft ook over de macht van het Lam Gods gesproken, 'dat die neerdaalde op de heiligen van de kerk van het Lam en op het verbondsvolk des Heren, dat op het gehele oppervlak der aarde was verspreid; en zij waren gewapend met gerechtigheid en met de macht Gods in grote heerlijkheid.'[27]

We hebben iedereen nodig. Wie moe, afgemat of lui zijn, en zelfs wie gebukt gaan onder schuldgevoelens, moeten door bekering en vergeving worden teruggebracht. Te veel van onze priesterschapsbroeders maken te weinig gebruik van het voorrecht dat hun is toevertrouwd en voldoen niet aan de verwachtingen die de Heer van hen heeft.

We moeten voorwaarts gaan, vertrouwend op de goddelijke macht van het priesterschap. Het is een bron van kracht en bemoediging om te weten wie we zijn en wat we hebben en wat we moeten doen in het werk van de Almachtige.

De Heer heeft gezegd: 'Ik, de Heer, ben gebonden wanneer gij doet wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.'[28]

De quorums van de priesterschap behoren de gezinnen waar geen priesterschap aanwezig is te hoeden en te dienen. Op die manier is er geen gezin in de kerk dat verstoken blijft van hulp.

Jaren geleden zat de familie van een klein bejaard Deens vrouwtje aan haar bed. Ook haar afgedwaalde zoon van middelbare leeftijd was erbij. Hij had de laatste jaren bij haar ingewoond.

Met tranen in zijn ogen smeekte hij: 'Mama, je moet blijven leven. Mama, je kunt niet doodgaan.' Hij zei: 'Mama, je moet blijven. Ik laat je niet gaan.'

Het moedertje keek haar zoon aan en zei toen met haar Deense accent: 'Mar war is jo makt?' — waar is je macht?

Paulus schreef:

'[We zijn] gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is.

'In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Heer.

'In wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest.'[29]

Dat het werk van de Heer stand zal houden is de vraag niet. Dat we al onze krachten moeten bundelen en ons moeten verenigen is een gegeven.

Het gezag van het priesterschap is in ons bezit. Na alles wat we hebben gecoördineerd en georganiseerd, is het nu onze plicht om de *macht* van het priesterschap in de kerk in werking te stellen. *Gezag* in het priesterschap krijgt men door ordening; *macht* in het priesterschap krijgt men door getrouw en gehoorzaam de verbonden na te komen. Die macht neemt toe door het priesterschap in gerechtigheid uit te oefenen en te gebruiken.

Vaders, ik wil u herinneren aan het heilige karakter van uw roeping. U hebt de macht van het priesterschap rechtstreeks van de Heer om uw gezin te beschermen. Er zullen tijden zijn dat die macht het enige is wat als een schild tussen uw gezin en het kwaad van de boze staat. U zult leiding van de Heer krijgen door middel van de gave van de Heilige Geest.

De boze verstoort niet actief onze kerkelijke bijeenkomsten, misschien een enkele keer. Over het algemeen kunnen we zonder al te veel verstoringen vergaderen. Maar hij en zijn volgelingen blijven wel het gezin aanvallen.

Het uiteindelijk doel van alle activiteiten in de kerk is dat een man, zijn vrouw en hun kinderen thuis gelukkig kunnen zijn, beschermd door de beginselen en wetten van het evangelie, veilig verzegeld in de verbonden van het eeuwige priesterschap.

Elke wet en macht, en elk beginsel, elke leerstelling, elke verordening en ordening, elk verbond, elke toespraak en elk avondmaal, elke raad en correctie, de verzegelingen, de roepingen, de ontheffingen, al het kerkwerk — die hebben alle uiteindelijk de vervolmaking van het individu en het gezin tot doel, want de Heer heeft gezegd: 'Dit is mijn werk en mijn heerlijkheid: de onsterfelijkheid en het eeuwige leven

van de mens tot stand te brengen.'[30]

Ik getuig van de macht van het priesterschap die aan de kerk gegeven is om ons te beschermen en ons te leiden. En daardoor hoeven we geen angst te hebben voor de toekomst. Angst is het tegengestelde van geloof. We vervolgen onze weg, zeker dat de Heer over ons zal waken, in het bijzonder in het gezin. Van Hem getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Thomas S. Monson, 'Correlation Brings Blessings', *Relief Society Magazine*, april 1967, p. 247.
2. Zie Richteren 7:4–8.
3. Mormon 8:30; zie ook Leer en Verbonden 45:26; Matteüs naar Joseph Smith 1:23, 28.
4. Leer en Verbonden 45:26; zie ook Leer en Verbonden 88:91.
5. Leer en Verbonden 52:14.
6. Zie Leer en Verbonden 10:22–23.
7. Zie Openbaring 12:7–9; Leer en Verbonden 29:36–37; 76:25–26.
8. Richteren 7:21.
9. Leer en Verbonden 112:30.
10. Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:17.
11. Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:33–34, 59.
12. Zie inleiding Boek van Mormon; Leer en Verbonden 135:3.
13. Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:68–69.
14. Leer en Verbonden 13:1.
15. Zie Leer en Verbonden 27:12–13.
16. Leer en Verbonden 107:3.
17. Zie Leer en Verbonden 107:2–4; zie ook Hebreeën 7:1–4; Alma 13:15.
18. Zie Leer en Verbonden 42:58.
19. Zie 1 Nephi 14:14.
20. 1 Nephi 14:12.
21. Joseph Fielding Smith, Conference Report, oktober 1968, p. 123.
22. Boyd K. Packer, 'Wat iedere ouderling — en ook iedere zuster — dient te weten: een overzicht van de beginselen van priesterschapsbestuur', *De Ster*, november 1994, pp. 14–21.
23. Zie *Leringen van kerkpresidenten — Joseph F. Smith* (1998), p. 141; Bijbelvertaling van Joseph Smith, Genesis 14:28–31, in Gids bij de Schriften.
24. Harold B. Lee, 'Preparing Our Youth', *Ensign*, maart 1971, p. 3; cursivering toegevoegd.
25. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5e editie (1939), p. 287.
26. Leer en Verbonden 1:19.
27. 1 Nephi 14:14.
28. Leer en Verbonden 82:10.
29. Efeziërs 2:20–22.
30. Mozes 1:39.

Julie B. Beck
Algemeen ZHV-presidente

'Op de dienstmaagden zal Ik in die dagen mijn Geest uitstorten'

We weten wanneer we succes hebben als we zo leven dat we in aanmerking komen voor de Geest en die ook ontvangen en volgen.

In het afgelopen jaar heb ik in veel landen duizenden zusters van de kerk ontmoet. De lijst met moeilijkheden die deze zusters onder ogen moeten zien, is lang en ontnuchterend. Er zijn familieproblemen, economische beproevingen, rampen, ongelukken en ziekten. Er is veel verwarring en niet voldoende gemoedsrust en vreugde. In tegenstelling tot de populaire mediaboodschappen is niemand rijk genoeg, mooi genoeg, of slim genoeg om aardse beproevingen te vermijden.

De vragen die zusters stellen zijn ernstig en inzichtelijk. Zij zeggen dat ze bezorgd zijn over de toekomst, verdriet hebben over verwachtingen die niet zijn uitgekomen, en dat ze kampen met besluiteloosheid en met gevoelens van verminderde eigenwaarde. Ze hebben ook een groot verlangen om het goede te doen.

Ik heb een overweldigend getuigenis ontwikkeld van de waarde van Gods dochters. Er hangt zoveel van hen af. Tijdens mijn bezoeken aan de zusters heb ik ervaren dat er nog nooit zoveel behoefte is geweest aan meer geloof en rechtschapenheid. Er is nog nooit meer behoefte aan sterke gezinnen geweest. Er kan nu meer dan ooit iets gedaan worden om anderen in nood te helpen. Hoe kunnen we meer geloof ontwikkelen, ons gezin versterken en hulp verlenen?[1] Hoe kan een vrouw in deze tijd antwoord vinden op haar vragen en ondanks grote tegenspoed en moeilijkheden standvastig blijven?

Persoonlijke openbaring

Een goede vrouw weet dat ze niet genoeg tijd, energie en mogelijkheden heeft om voor alle mensen te zorgen of alles te doen wat ze in haar hart wel zou willen. Het leven is voor de meeste vrouwen niet rustig, en het lijkt wel of we iedere dag miljoenen dingen moeten doen, die vrijwel allemaal belangrijk zijn. Een goede vrouw moet voortdurend weerstand bieden aan verlokkende en misleidende boodschappen uit verschillende bronnen,

die haar vertellen dat ze recht heeft op meer vrije tijd van haar taken en dat ze een leven met meer gemak en onafhankelijkheid verdient. Maar door persoonlijke openbaring kan ze op de juiste wijze prioriteiten stellen en vol vertrouwen door het leven navigeren.

Het vermogen om in aanmerking te komen voor persoonlijke openbaring, die te ontvangen en ernaar te handelen, is de belangrijkste vaardigheid die we in dit leven kunnen opdoen. Om voor de Geest van de Heer in aanmerking te komen, moeten we eerst een verlangen naar die Geest en een bepaalde mate van getrouwheid hebben. Als we de geboden onderhouden, ons bekeren en onze doopverbonden hernieuwen, kunnen we altijd de Geest van de Heer bij ons hebben.[2] Als we tempelverbonden sluiten en naleven, kunnen we meer geestelijke kracht ontwikkelen. Veel antwoorden op moeilijke vragen zijn in de Schriften te vinden, omdat de Schriften een hulpmiddel tot openbaring zijn.[3] Ons inzicht in de Schriften wordt in de loop der tijd steeds groter. Daarom is het belangrijk om iedere dag de Schriften te bestuderen. Ook het dagelijks gebed is essentieel om de Geest van de Heer bij ons te hebben.[4] Wie door middel van gebed en schriftstudie oprecht hulp zoekt, heeft pen en papier bij de hand om vragen, indrukken en ideeën op te schrijven.

Als we het goede doen, kunnen we ieder uur en ieder moment openbaring ontvangen. Als vrouwen zorgzaam zijn zoals Christus zorgzaam was, krijgen ze de nodige kracht en gemoedsrust om waar nodig hulp te verlenen. Een moeder kan bijvoorbeeld hulp van de Geest krijgen als vermoeide, drukke kinderen om haar aandacht vragen. Maar als ze haar geduld verliest kan ze zich van de Geest verwijderen. Als we ons op de juiste plaats bevinden, kunnen we geleid worden. We moeten er wel op letten dat we afleidingen vermijden. Dan zal de Geest van openbaring het mogelijk maken om in moeilijke momenten en tijdens dagelijkse beslommeringen tegenspoed te doorstaan en in geloof te volharden. Door persoonlijke openbaring gaan we begrijpen wat we iedere dag moeten doen om ons geloof en onze rechtschapenheid te vergroten, ons gezin te versterken en op zoek te gaan naar hen die onze hulp nodig hebben. Omdat persoonlijke openbaring een bron van kracht is die voortdurend wordt aangevuld, is het mogelijk om zelfs in roerige tijden met hulp overspoeld te worden.

We leren dat we moeten vertrouwen op de Geest die ons ertoe beweegt 'recht te doen, ootmoedig te wandelen, rechtvaardig te oordelen.'[5] We hebben geleerd dat die Geest ons verstand zal verlichten, onze ziel met vreugde zal vervullen en ons zal laten weten wat we moeten doen.[6] Wij krijgen deze persoonlijke openbaring als we erom vragen, als we ons erop voorbereiden, in geloof voorwaarts gaan, en erop vertrouwen dat we die zullen ontvangen.

Zustershulpvereniging — onderwijzen, inspireren en versterken

Daarnaast heeft de Heer in zijn wijsheid de zustershulpvereniging gegeven om zijn dochters in deze laatste dagen te helpen. Als de zustershulpvereniging op geïnspireerde wijze functioneert, worden vrouwen vanuit een onrustige wereld naar een levenswijze verheven die ze voorbereidt op de zegeningen van het eeuwige leven. Deze vereniging heeft de kerntaak om het geloof en de rechtschapenheid van de zusters te vergroten, het gezin te versterken en mensen in nood op te zoeken en te helpen. Door middel van de zustershulpvereniging kunnen zusters antwoord op hun vragen ontvangen en gezegend worden door de

geestelijke kracht van alle zusters. De zustershulpvereniging bekrachtigt de ware en eeuwige aard van Gods dochters. Het is een heilige verantwoordelijkheid, een lichtbaken en een systeem van waakzame zorg dat vrouwen onderwijst en inspireert om sterk en standvastig te zijn. Het ZHV-motto, 'De liefde vergaat nimmermeer'[7], is wat alle goede vrouwen belichamen.

Wanneer een meisje naar de zustershulpvereniging gaat of een vrouw zich heeft laten dopen, maakt ze deel uit van een zusterschap die haar sterkt in haar voorbereiding op het eeuwige leven. Van een vrouw die lid van de zustershulpvereniging wordt, kan worden verwacht dat ze een belangrijke bijdrage aan de kerk levert. Ze blijft vooruitgang maken zonder veel uiterlijke lof en eer te oogsten.

De tweede algemeen ZHV-presidente, Eliza R. Snow, heeft tegen de zusters gezegd: 'Wij willen in woord en daad beschaafde vrouwen zijn, niet volgens de definitie en het oordeel van de wereld, maar als metgezel van de Goden en de heiligen. Als organisatie kunnen we elkaar niet alleen helpen om het goede te doen, maar kunnen we elkaar verfijnen. En of er nu velen of weinigen zich aanbieden om dit grote werk tot stand te brengen, zij zullen eerzame posities in het koninkrijk van God innemen. (...) Een vrouw moet vrouw zijn en geen baby die steeds maar vertroeteld en terechtgewezen moet worden. Ik weet dat we graag gewaardeerd worden, maar is het echt zo erg als we niet alle waardering krijgen waar we recht op hebben? We weten dat de Heer ons veel verantwoordelijkheid heeft gegeven, en er is geen behoefte of wens die de Heer in rechtschapenheid in ons hart heeft geplant, die niet zal worden verwezenlijkt. Het beste dat we voor onszelf en

elkaar kunnen doen, is onszelf verfijnen en ontwikkelen in alles wat goed is en wat ons verheft om die verantwoordelijkheid op ons te kunnen nemen.'[8]

Succes beoordelen

Goede vrouwen hebben altijd het verlangen om te weten of ze succes hebben. In een wereld waar de beoordeling van succes vaak vertekend wordt, is het belangrijk om uit de juiste bronnen waardering en bevestiging te krijgen. In *Predik mijn evangelie* staat dat we het goed doen als we de eigenschappen van Jezus Christus ontwikkelen en ernaar streven om zijn evangelie nauwgezet na te leven. We doen het goed als we ernaar streven om onszelf te verbeteren en ons best doen. We doen het goed als we toenemen in geloof en rechtschapenheid, onze gezinsleden sterken en mensen in nood opzoeken en helpen. We weten wanneer we succes hebben als we zo leven dat we in aanmerking komen voor de Geest en die ook ontvangen en volgen. Als we ons uiterste best doen, kunnen we nog steeds met teleurstelling te maken krijgen, maar zullen we niet teleurgesteld in onszelf zijn. We kunnen ervan uitgaan dat de Heer tevreden over ons is als we voelen dat zijn Geest bij ons is.[9] Wie succes op de juiste wijze beoordeelt, zal vrede, vreugde en hoop ontvangen.

In een openbaring in het boek Joël staat dat de zoons en dochters van God in de laatste dagen zullen profeteren, en dat de Heer zijn Geest ook op zijn dienstmaagden zal uitstorten.[10] President Spencer W. Kimball heeft deze profetie herhaald toen hij zei:

'Een groot gedeelte van de groei die de kerk in de laatste dagen doormaakt, komt door de vele goede vrouwen die in groten getale lid van de kerk worden (omdat ze vaak veel geestelijker zijn ingesteld). Dat gebeurt omdat de vrouwen van de kerk rechtschapen en welbespraakt door het leven gaan en omdat zij — in positieve zin — als anders gezien worden dan de vrouwen van de wereld. (...)

Op die manier worden de vrouwelijke voorbeelden in de kerk een drijvende kracht achter de getalsmatige en geestelijke groei van de kerk in de laatste dagen.'[11]

Ik geef mijn getuigenis dat het evangelie van Jezus Christus waar is. De Heer vertrouwt erop dat zijn dochters hun deel doen om de gezinnen van Zion te versterken en zijn koninkrijk op aarde op te bouwen. Als zij naar persoonlijke openbaring streven en daarvoor in aanmerking komen, zal de Heer in deze laatste dagen zijn Geest op zijn dienstmaagden uitstorten. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Jakob 2:17; Mosiah 4:26; Leer en Verbonden 38:35; 44:6.
2. Zie Leer en Verbonden 20:77.
3. Zie 2 Nephi 32:3.
4. Zie 3 Nephi 19:24–33.
5. Leer en Verbonden 11:12.
6. Zie Leer en Verbonden 11:13–14.
7. 1 Korintiërs 13:8.
8. Eliza R. Snow, toespraak in de zustershulpvereniging van de wijk Lehi, 27 oktober 1869, wijk Lehi, ring Alpine (Utah, VS), notulen van de zustershulpvereniging (1868–1979), Bibliotheek voor kerkgeschiedenis, Salt Lake City, pp. 26–27.
9. Zie *Predik mijn evangelie* (2004), pp. 10–11.
10. Zie Joël 2:28–29.
11. Spencer W. Kimball, 'The Role of Righteous Women', *Ensign*, november 1979, pp. 103–104.

Bisschop Keith B. McMullin
Tweede raadgever in de Presiderende Bisschap

Het pad van onze plicht

Plicht vereist geen volmaking, maar wel ijver. Het is niet alleen wat bij wet vereist is; het is wat deugdzaam is.

Dit is een roerige wereld. Overal vinden we onenigheid en rampen. Soms lijkt het of de mensheid zelf op de rand van de afgrond staat.

De Heer voorspelde onze tijd met deze woorden: 'De hemelen zullen beven, alsook de aarde; er zullen grote verdrukkingen onder de kinderen der mensen zijn, *maar mijn volk zal ik bewaren*.'[1] Wij zouden grote troost moeten putten uit die belofte.

Hoewel rampen onze 'regelmatige levenswijze versto[ren]'[2], hoeft ons leven er niet blijvend door in duigen te vallen. Ze kunnen ons 'ertoe [op]wekken [onze] plicht indachtig te zijn'[3], en 'ons wakker [...] tot een besef van [onze plicht]'[4] en op 'het pad van [onze] plicht'[5] te houden.

In Nederland diende tijdens de Tweede Wereldoorlog het huis van de familie van Casper ten Boom als schuilplaats voor onderduikers. Dat was hun manier om hun christelijke geloof in praktijk te brengen. Vier gezinsleden betaalden hiervoor met hun leven. Corrie ten Boom en haar zus, Betsie, brachten verschrikkelijke maanden door in het beruchte concentratiekamp Ravensbrück. Betsie overleed daar — Corrie overleefde het.

In Ravensbrück ondervonden Corrie en Betsie dat God ons helpt om te vergeven. Na de oorlog was Corrie vastbesloten om die boodschap door te geven. Op een keer had ze net een groep mensen in Duitsland toegesproken die leden onder de vernietigende gevolgen van de oorlog. Haar boodschap was: 'God vergeeft.' En toen was het dat de getrouwheid van Corrie ten Boom zegen bracht.

Er kwam een man op haar af. Ze herkende hem als een van de wreedste bewakers in het kamp. Hij zei: 'U noemde Ravensbrück. Ik was een van de bewakers daar. (...) Maar sindsdien (...) ben ik een christen geworden.' Hij legde uit dat hij God om vergeving had gevraagd voor de wreedheden die hij begaan had. Hij stak zijn hand uit en vroeg: 'Wilt u het mij vergeven?'

Corrie ten Boom zegt dan:

'Hij kan daar niet erg veel seconden hebben gestaan met uitgestoken hand, maar mij scheen het toe als uren waarin ik worstelde met het moeilijkste wat ik ooit had hoeven doen.

'(...) De boodschap dat God vergeeft (...) heeft een voorwaarde: dat we vergeven wie ons hebben kwaad gedaan. (...)

'(...) "Help mij!", bad ik in stilte. 'Ik kan mijn hand optillen. Dat kan ik wel. Wil mij het juiste gevoel geven.'

'(...) Houterig, mechanisch, legde ik mijn hand in de uitgestrekte hand. Toen ik dat deed, gebeurde er iets ongelooflijks. De stroom begon in mijn schouder, liep door mijn arm en sprong in onze ineengeslagen handen. En toen leek deze genezende warmte mijn hele wezen te overstromen, wat tranen in mijn ogen deed springen.

'Ik vergeef u met heel mijn hart, broeder', riep ik uit.

'Een moment lang hielden we elkaars hand vast, de voormalige bewaker en de voormalige gevangene. Ik had Gods liefde nog nooit zo intens gevoeld als toen.'[6]

Voor hen die het kwaad mijden en een goed leven leiden, die naar iets beters streven en Gods geboden onderhouden, kan een en ander alleen maar steeds beter worden, ondanks eventuele drama's. De Heiland heeft ons de weg gewezen. In Getsemane, aan het kruis en in het graf overwon Hij, ons allen leven en hoop gevend. En nu nodigt Hij ons uit: 'Kom hier, volg Mij.'[7]

President Thomas S. Monson heeft gezegd: 'Als wij ons hoofd hoog willen houden, moeten we een bijdrage leveren aan het leven. Als we onze bestemming willen vervullen en terugkeren om bij onze Vader in de hemel te wonen, moeten we zijn geboden naleven en

ons leven vormen naar het voorbeeld van de Heiland. Doen we dat, dan bereiken we niet alleen ons doel van het eeuwige leven, maar laten we de wereld bovendien achter als een rijkere en betere plek dan het was geweest als wij niet hadden *geleefd en onze plicht* hadden *gedaan*.'[8]

In de Bijbel staan deze geïnspireerde woorden: 'Van al het gehoorde is het slotwoord: Vrees God en onderhoud zijn geboden, want *[dit is de hele plicht die] geldt voor alle mensen*.'[9]

Wat is die *plicht* nu eigenlijk?

De *plicht* waarover ik het heb, is wat van ons verwacht wordt dat wij doen en zijn. Het is een morele opdracht die personen en gemeenschappen oproept om het goede, het ware en het eerzame te doen. Plicht vereist geen volmaking, maar wel ijver. Het is niet alleen wat bij wet vereist is; het is wat deugdzaam is. Het is niet voorbehouden aan hen die een positie van macht of aanzien bekleden; integendeel, het berust op een fundament van persoonlijke verantwoording, integriteit en moed. Onze plicht doen is een uiting van ons geloof.

President Monson heeft hierover gezegd: 'Ik ben gek op dat fijne woord *plicht*.'[10] Voor leden van de Kerk van Jezus Christus is het pad van onze plicht dat we ons in het dagelijks leven aan onze verbonden houden.

Aan wie en wat zijn wij iets verplicht?

Het pad van onze plicht voert ten eerste naar God onze eeuwige Vader. Hij is de Auteur van het heilsplan, de Ontwerper van hemel en aarde, de Schepper van Adam en Eva.[11] Hij is de Bron van waarheid,[12] de Belichaming van liefde[13] en de Reden dat er verlossing in Christus is.[14]

President Joseph F. Smith heeft gezegd: 'Al wat wij hebben, komt van [God]. (...) Van onszelf zijn wij niet meer dan een levenloos hoopje klei. Leven, intelligentie, wijsheid, oordeelsvermogen, denkvermogen zijn alle gaven van God aan de mensenkinderen. Hij geeft ons fysieke kracht en mentale vermogens. (...) Wij behoren God met onze intelligentie, onze kracht, ons begrip, onze wijsheid, en met al onze kracht te eren. Wij behoren ernaar te streven om in de wereld iets goeds te doen. *Dat is onze plicht*.'[15]

Iemand kan zijn of haar plicht aan God de Vader niet doen zonder zijn of haar plicht aan de Zoon van God, de Heer Jezus Christus, te doen. Om iemand te eren, moet men eerbied voor hem hebben, want de Vader heeft gezegd dat men alleen in en door de naam van Christus volledig aan zijn plicht kan voldoen.[16] Hij is ons Voorbeeld, onze Verlosser en onze Koning.

Vervullen mannen en vrouwen, jongens en meisjes hun plicht jegens God, dan voelen zij de drang om hun plicht jegens elkaar te doen, jegens hun familieleden, jegens hun kerk en hun land, jegens al wat hun is toevertrouwd. Zij zijn verplicht om hun talenten groot te maken en een gezagsgetrouw, goed volk te worden. Zij worden ootmoedig, onderworpen en goed handelbaar. Onthouding overwint toegeeflijkheid; gehoorzaamheid leidt tot ijver. Er daalt gemoedsrust op hen neer. Burgers worden trouw, gemeenschappen worden goedaardig, en buren worden vrienden. De God des hemels wordt tevreden gesteld, de aarde krijgt vrede, en deze wereld wordt een betere plek.[17]

Hoe weten we in een crisis wat het pad van onze plicht is?

We bidden! Het is de zekere manier voor eenieder om dit te weten te komen; het is ieders levensader en verbinding met de hemel. De apostel Petrus heeft gezegd: 'De ogen des Heren zijn op de rechtvaardigen, en zijn oren tot hun hulpgeroep.'[18]

Een nederig, oprecht, geïnspireerd gebed stelt aan ieder van ons de goddelijke leiding ter beschikking die we zo dringend nodig hebben. Brigham Young heeft gezegd: 'De mensen staan allemaal wel eens voor grote zorgen en moeilijkheden (...); maar wij leren dat *het onze plicht is om te bidden*.'[19]

Jezus heeft gezegd:

'Gij moet altijd waken en bidden, opdat gij niet in verzoeking valt; (...)

'Daarom moet gij altijd in Mijn naam tot de Vader bidden; (...)

'Bidt in uw gezin tot de Vader, altijd in mijn naam, zodat uw vrouw en uw kinderen gezegend worden.'[20]

Gebeden zijn pas doeltreffend als ze in overeenstemming zijn met het plan van de hemel. Het gebed des geloofs brengt vruchten voort als die overeenstemming er is, en die overeenstemming blijft als gebeden door de Heilige Geest worden geïnspireerd. De Geest onthult waar we om moeten vragen.[21] Zonder die geïnspireerde leiding vragen we wel, maar ontvangen we niet,[22] omdat we alleen onze eigen wil doen en niet Gods wil.[23] Het is net zo belangrijk om bij het bidden door de Heilige Geest geleid te worden als verlicht te worden door diezelfde Geest als we een antwoord op ons gebed ontvangen. Zo'n gebed levert de zegeningen des hemels op, want onze Vader 'weet, wat [wij] van node heb[ben], eer [wij] Hem bid[den]'[24] en Hij beantwoordt elk oprecht gebed. Tenslotte zijn het de Vader en de Zoon die beloven: 'Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden.'[25]

Ik getuig dat het pad van onze plicht duidelijk wordt aangegeven door onverdeeld geloof in God, de eeuwige Vader, en in zijn Zoon, Jezus Christus, en in de kracht van het gebed. Al Gods kinderen die Hem liefhebben en zijn geboden willen onderhouden, dienen dit pad te bewandelen. Voor jonge mensen leidt dit tot prestatie en voorbereiding; voor volwassenen leidt dit tot hernieuwd geloof en vastberadenheid; voor de oudere generatie leidt dit tot visie en volharding tot het einde in rechtschapenheid. Het rust elke getrouwe reiziger uit met de kracht van de Heer, beschermt hem voor het kwaad van zijn tijd, en begiftigt hem met de kennis 'dat de conclusie uit de hele kwestie [is] God te vrezen en zijn geboden te onderhouden; *want dat is de hele plicht van de mens*.'[26] In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Mozes 7:61; cursivering toegevoegd.
2. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5e editie (1939), p. 156.
3. Mosiah 1:17.
4. Alma 7:22.
5. Helaman 15:5.
6. Corrie ten Boom, *Tramp for the Lord* (1974), pp. 54–55.
7. Lucas 18:22.
8. Thomas S. Monson, met zijn toestemming gebruikt.
9. Zie Prediker 12:13; cursivering toegevoegd.
10. Zie Thomas S. Monson, 'Duty Calls', *Ensign*, mei 1996, p. 43.
11. Zie Leer en Verbonden 20:17–19.
12. Zie Leer en Verbonden 93:36.
13. Zie 1 Johannes 4:8.
14. Zie Johannes 3:16; Helaman 5:10–11.
15. Joseph F. Smith, Conference Report, oktober 1899, p. 70; cursivering toegevoegd.
16. Zie Moroni 10:32–33; Leer en Verbonden 59:5.
17. Zie Alma 7:23, 27.
18. 1 Petrus 3:12.
19. *Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young* (1997), p. 45; cursivering toegevoegd.
20. 3 Nephi 19:18–19, 21.
21. Zie Leer en Verbonden 50:29–30.
22. Jakobus 4:3.
23. Matteüs 6:10.
24. Matteüs 6:8.
25. Matteüs 7:7; zie ook Joseph Smith Translation, Matteüs 7:12–13.
26. Zie Prediker 12:13; cursivering toegevoegd.

Ouderling Wilford W. Andersen
van de Zeventig

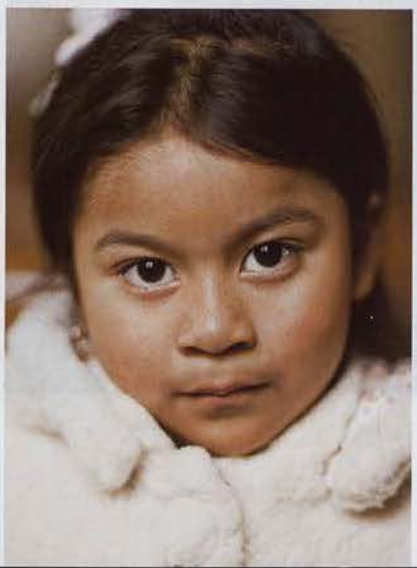
De rots van onze Verlosser

Ik getuig dat zij die zijn geboden onderhouden, in geloof en hoop zullen groeien. Zij zullen de kracht krijgen om al hun beproevingen te overwinnen.

Jaren geleden bezocht ik met mijn gezin Nauvoo (Illinois), waar de vroegere heiligen naartoe gevlucht waren. Velen waren hun huis en hun boerderij kwijtgeraakt, en anderen waren door de grote vervolging dierbaren kwijtgeraakt. In Nauvoo waren ze bij elkaar gekomen en hadden ze een nieuwe, prachtige stad gebouwd. Maar de vervolging was meedogenloos, en in 1846 moesten ze weer huis en haard achterlaten — deze keer midden in de winter. Ze kwamen met hun huifkarren in Parley Street bij elkaar en wachtten op hun beurt om de bevroren Mississippi over te steken, op weg naar een nieuwe toekomst.

Toen wij in Parley Street stonden en over hun wanhopige situatie nadachten, werd mijn aandacht getrokken door enkele houten bordjes die op paaltjes zaten gespijkerd met daarop citaten uit de dagboeken van deze heiligen die zoveel hadden doorstaan. Toen we de citaten een voor een lazen, merkten we tot onze verbazing dat hun woorden niet wanhopig en ontmoedigd klonken, maar vol vertrouwen en toewijding, zelfs vreugdevol. Het waren hoopvolle woorden zoals in dit citaat uit het dagboek van Sarah DeArmon Rich, uit februari 1846: 'Als je in de winter aan zo'n reis begint (...) lijkt het dat je je tussen de kaken van de dood begeeft. Maar we hadden geloof (...) [en] we waren blij dat de dag van onze bevrijding was aangebroken.'[1]

Deze heiligen waren wel dakloos, maar niet hopeloos. Hun hart was gebroken, maar hun geest was sterk. Ze hadden een wijze en belangrijke les geleerd. Ze hadden geleerd dat hoop, met de bijbehorende zegeningen van gemoedsrust en vreugde, niet van de omstandigheden afhankelijk is. Ze hadden ontdekt dat geloof de ware bron van hoop is — geloof in de Heer Jezus Christus en zijn onbegrensde verzoening, het zekere fundament waarop we ons leven moeten bouwen.

Tegenwoordig is een andere groep pioniers een voorbeeld van dit belangrijke beginsel. Op dinsdag 12 januari werd Haïti door een enorme aardbeving getroffen. De aardbeving veranderde de hoofdstad, Port-au-Prince, in een puinhoop. De kracht was verwoestend: een miljoen mensen werden dakloos en ruim tweehonderdduizend mensen kwamen om.

Terwijl de wereld de unieke internationale hulpverlening volgde, werd er in Port-au-Prince een andere opmerkelijke en inspirerende hulpactie georganiseerd. Deze actie stond onder leiding van plaatselijke kerkleiders, georganiseerd naar het voorbeeld van de priesterschap en onder inspiratie. Het comité bestond, onder andere, uit de beide ringpresidenten en ring-ZHV-presidentes van Port-au-Prince, en de dertigjarige zendingspresident, die 74 voltijdzendelingen in het zendingsgebied Port-au-Prince (Haïti) presideert. Alle zendelingen zijn Haïtiaans, en wonder boven wonder is er geen enkele zendeling door de verwoestende aardbeving gewond geraakt.

Aan deze geïnspireerde plaatselijke leiders werden de hulpbronnen van de kerk toevertrouwd, hulpmiddelen die mede door uw vrijgevige bijdragen mogelijk zijn gemaakt. De mensen in Haïti zijn uitermate dankbaar voor die bijdragen. Onder leiding van het comité kwamen er bijna onmiddellijk vrachtwagenladingen uit de Dominicaanse Republiek aan. Binnen enkele dagen na de aardbeving kwamen er vliegtuigladingen met voedsel, waterzuiveringsinstallaties, tenten, dekens, medische hulpgoederen en een groep artsen aan.

De negen kerkgebouwen in en rond

Port-au-Prince waren vrijwel onbeschadigd — een ander opmerkelijk wonder. In de weken na de aardbeving werden ze gebruikt als opvangcentra voor ruim vijfduizend Haïtianen en als basis voor de distributie van voedsel, water en medische hulpgoederen. Er werd in basisbehoeften voorzien, en er kwam weer wat orde in de chaos.

Hoewel de getrouwe Haïtiaanse heiligen veel hebben geleden, houden ze hun hoop gericht op de toekomst. Net als de pioniers in 1846 is hun hart gebroken, maar is hun geest sterk. Ook zij leren ons dat hoop, geluk en vreugde geen producten van omstandigheden zijn, maar voortkomen uit geloof in de Heer.

De profeet Mormon, die zelf met moeilijke omstandigheden te kampen had, begreep en verkondigde deze leer duidelijk:

'En voorts, mijn geliefde broeders, wil ik tot u spreken aangaande hoop. (...)

'Zie, ik zeg u dat gij door de verzoening van Christus (...) zult hopen (...) en wel wegens uw geloof in Hem volgens de belofte.

Daarom, indien een mens geloof heeft, moet hij wel hoop hebben; want zonder geloof kan er geen hoop zijn.'[2]

Hoop komt voort uit geloof in Jezus Christus. Hij heeft de wereld overwonnen en heeft beloofd dat Hij onze tranen zal afwissen als wij ons tot Hem richten en Hem geloven en volgen.[3]

Mensen die zich momenteel wanhopig of ontmoedigd voelen, vragen zich wellicht af hoe ze hun hoop kunnen terugkrijgen. Als dat voor u geldt, weet dan dat hoop uit geloof voortkomt. Hoop ontwikkelen we door ons geloof te ontwikkelen.

Groot geloof in de Heiland vereist meer dan alleen maar geloven. De apostel Jakobus heeft gezegd dat zelfs de boze geesten geloven en sidderen.[4] Maar voor echt geloof zijn ook werken nodig. Het verschil tussen de boze geesten en de getrouwe leden van deze kerk is niet het geloof, maar de werken. Ons geloof groeit als we de geboden onderhouden. Het vraagt inspanning om de geboden te onderhouden. In de Gids bij de Schriften staat dat 'wonderen niet tot geloof voeren. Een sterk geloof wordt ontwikkeld door gehoorzaamheid aan het evangelie van Jezus Christus. Met andere woorden: geloof is het gevolg van rechtschapenheid.'[5]

Als we ernaar streven om de geboden van God te onderhouden, ons van onze zonden bekeren en ons uiterste best doen om de Heiland te volgen, zullen we meer vertrouwen krijgen dat door de verzoening alles goed zal komen. Die gevoelens worden bevestigd door de Heilige Geest, die ons aanmoedigt om 'met moed en blijdschap voort te gaan' zoals de pioniers dat noemden. Ondanks onze beproevingen zijn we vervuld met een gevoel van welzijn en zingen we samen met hen: 'Alles wel!'[6]

Ik wil de realiteit van klinische depressiviteit niet bagatelliseren. Sommige mensen hebben professionele hulp nodig om een oplossing voor hun depressiviteit en angst te vinden. Maar voor de meesten van ons beginnen verdriet en angst weg te smelten en worden ze vervangen door geluk en gemoedsrust wanneer we vertrouwen op de Ontwerper van het plan van geluk en als we geloof ontwikkelen in de Vredevorst.

Een dierbare vriend van mij is onlangs aan kanker overleden. Hij en zijn gezin zijn diepgelovige mensen. Het was inspirerend om te zien hoe ze zich met hun geloof door deze uiterst moeilijke tijd heen sloegen. Ze waren vervuld met innerlijke rust, waardoor ze gesterkt werden. Met hun toestemming wil ik graag iets voorlezen uit de brief die een gezinslid enkele dagen voor het overlijden van haar vader schreef:

'De laatste paar dagen waren heel erg moeilijk. (...) Toen we gisteravond naast vaders bed zaten, was de Geest van de Heer duidelijk aanwezig, die een echte trooster voor ons was. We hebben er vrede mee. (...) Het was het moeilijkste dat we ooit hebben ervaren, maar we vinden rust in de gedachte dat (...) onze Vader in de hemel heeft beloofd dat we weer als gezin bij elkaar zullen zijn. Toen de arts mijn vader in het ziekenhuis had verteld dat ze niets meer voor hem konden doen, keek hij ons vol geloof aan en vroeg moedig: "Heeft iemand in deze kamer moeite met het heilsplan?" Dat hebben we niet, en we zijn dankbaar voor een vader en moeder

die ons geleerd hebben om volledig op het plan te vertrouwen.'

Ik spreek tot iedereen die lijdt, tot iedereen die rouwt, tot iedereen die nu of later beproevingen en moeilijkheden onder ogen moet zien. Mijn boodschap is voor iedereen die zich zorgen maakt, en bang of ontmoedigd is. Mijn boodschap is slechts een echo, een herinnering aan de voortdurende vertroostende raad die een liefdevolle Vader vanaf het begin van de wereld aan zijn kinderen heeft gegeven.

'Bedenkt, bedenkt, het is op de rots van onze Verlosser, die Christus is, de Zoon Gods, dat gij uw fundament moet bouwen; zodat, wanneer de duivel zijn krachtige winden zendt, ja, zijn pijlen in de wervelwind, ja, wanneer al zijn hagel en zijn hevige storm u zullen striemen, die geen macht over u zullen hebben om u neer te sleuren in de afgrond van ellende en eindeloos wee, wegens de rots waarop gij zijt gebouwd, die een vast fundament is; en als de mensen op dat fundament bouwen, kunnen zij niet vallen.'[7]

Ik getuig van Hem, dat Hij de wereld heeft overwonnen, dat Hij ons nooit zal vergeten of in de steek laten, want Hij heeft ons in zijn handpalmen gegraveerd.[8] Ik getuig dat zij die zijn geboden onderhouden, in geloof en hoop zullen groeien. Zij zullen de kracht krijgen om al hun beproevingen te overwinnen. Zij zullen gemoedsrust ervaren die alle begrip te boven gaat.'[9] In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Sarah DeArmon Rich. In: Carol Cornwall Madsen, *Journey to Zion: Voices from the Mormon Trail* (1997), pp. 173–174.
2. Moroni 7:40–42.
3. Zie Openbaring 7:14–17.
4. Zie Jakobus 2:19.
5. Gids bij de Schriften, 'Geloof'.
6. 'Komt, heil'gen, komt', lofzang 15.
7. Helaman 5:12.
8. Zie 1 Nephi 21:16.
9. Zie Filippenzen 4:7.

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Moeders en dochters

Het is in deze laatste dagen essentieel, zelfs cruciaal, dat ouders en kinderen naar elkaar luisteren en van elkaar leren.

Broeders en zusters, een half jaar geleden heb ik in de priesterschapsbijeenkomst van de algemene conferentie tot vaders en zoons gesproken. Zoals te verwachten viel, hebben mijn vijf dochters, 24 kleindochters en een immer groeiend aantal achterkleindochters mij om evenveel spreektijd gevraagd. Vandaag richt ik mij dus voornamelijk tot de moeders en dochters in de kerk.

Mijn lieve vrouw, Barbara, heeft een belangrijke, eeuwige invloed op onze dochters en kleindochters gehad; en die, op hun beurt, weer op haar. Moeders en dochters spelen een essentiële rol in elkaars leven, omdat zij elkaar helpen om hun oneindige mogelijkheden te verkennen, ondanks de ondermijnende invloeden van een wereld waarin het vrouw-zijn en het moederschap worden bezoedeld en gemanipuleerd.

President Joseph F: Smith heeft bijna een eeuw geleden tot de vrouwen van de kerk gezegd: 'Het is niet aan u om u te laten leiden door de vrouwen van de wereld; het is aan u om (...) de vrouwen van de wereld te leiden in alles wat prijzenswaardig is, alles wat goddelijk is, alles wat verheffend en zuiverend is voor de mensenkinderen' (zie *Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith* [1998], p. 184).

Zusters, wij, uw broeders, kunnen niet datgene doen waarvoor u al vóór de grondlegging der wereld door God bent aangewezen. We kunnen het proberen, maar we zullen nooit uw unieke gaven kunnen kopiëren. Er is niets in deze wereld dat zo persoonlijk, zo stimulerend of zo levensveranderend is als de invloed van een rechtschapen vrouw.

Ik besef dat er jongevrouwen zijn die geen moeder hebben met wie ze dit kunnen bespreken. En velen van u, vrouwen, hebben op dit moment geen dochters. Maar omdat *alle* vrouwen in hun goddelijke natuur zowel het aangeboren talent als het rentmeesterschap hebben om een moeder te zijn, is het meeste van wat ik ga zeggen evenzeer van toepassing op grootmoeders, tantes, zussen, stiefmoeders, schoonmoeders, leidsters en andere rolmodellen die soms de hiaten vullen in deze belangrijke moeder-dochterrelaties.

Jongevrouwen, je moeder bewondert jullie. Zij ziet in jou de belofte van toekomstige generaties. Alles wat je bereikt, elk probleem dat je oplost, brengt haar pure vreugde. En evenzo zijn *jouw* zorgen en verdriet *haar* zorgen en verdriet.

Vandaag wil ik jullie, jongevrouwen,

enkele suggesties doen over hoe je het beste haalt uit je relatie met je moeder. En daarna heb ik een aantal suggesties voor moeders over hoe zij hun invloed op hun dochters en de andere gezinsleden zoveel mogelijk kunnen aanwenden.

Het is, jammer genoeg, geen enkel probleem om de verwarring over en het vertekende beeld van het vrouwzijn in de hedendaagse maatschappij te illustreren. We worden op radio en tv, in tijdschriften en in films overspoeld met onfatsoenlijke, onzedelijke, opzichtige vrouwen — en de wereld vindt het allemaal prachtig. De apostel Paulus heeft profetisch gesproken over 'zware tijden' in de laatste dagen, en noemde specifiek iets wat hem in het bijzonder als gevaarlijk voorkwam: '[dwaze] vrouwtjes (...) die met zonden beladen zijn en gedreven worden door velerlei begeerten' (2 Timoteüs 3:1, 6, naar KJV). In de populaire cultuur worden vrouwen vaak als dwaas, onbeduidend, dom en hulpeloos voorgesteld. Het maakt hen tot een object en schoffeert hen, en doet het voorkomen of zij het mensdom niet meer te bieden hebben dan een verleidelijk uiterlijk — ongetwijfeld de gevaarlijkste en meest verbreide boodschap die de tegenstander vrouwen over zichzelf wil doen geloven.

En daarom, lieve jongevrouwen, dring ik er met heel mijn hart bij je op aan om je voorbeelden en rolmodellen niet in de populaire cultuur te zoeken. Neem liever je getrouwe moeder tot voorbeeld. Neem *haar* tot voorbeeld, niet de beroemdheden wier normen niet stroken met de normen van de Heer, en wier waarden geen eeuwig perspectief weerspiegelen. Kijk naar je moeder. Leer van haar sterke punten, haar moed en haar getrouwheid. Luister naar haar. Misschien weet ze niet hoe ze moet sms'en en zit ze ook niet op Facebook. Maar als het op gevoelskwesties en op spiritualiteit aankomt, heeft ze een schat aan ervaring. Als de tijd komt dat je gaat trouwen en het moederschap zich aandient, zal zij je grootste bron van wijsheid zijn. Er is niemand op aarde die net zo van je houdt of bereid is net zo veel op te offeren om je te stimuleren en het geluk binnen je bereik te brengen — in dit leven en voor eeuwig.

Houd van je moeder, jonge zusters. Respecteer haar. Luister naar haar. Vertrouw haar. Zij heeft het beste met je voor. Zij bekommert zich om je eeuwige veiligheid en geluk. Wees dus lief voor haar. Heb geduld met haar gebreken, want die heeft ze. Die hebben wij allemaal.

Nu wil ik mij kort richten tot u, moeders, over de bijzondere rol die u in het leven van uw dochters speelt. Een vriendin van ons maakt vaak uitstapjes met haar neven en nichten. Na elke uitstapje verbaast zij zich er telkens weer over hoe zeer de meisjes qua gedrag op hun moeder lijken. Als de moeder ijverig is, zo ook de dochter. Als de moeder ingetogen is, dan is het meisje dat ook. Als de moeder slippers en andere vrijetijdskleding draagt naar de avondmaalsdienst, zo ook haar dochter. Moeders, uw voorbeeld is uitermate belangrijk voor uw dochters — zelfs als ze dat ontkennen.

Door de eeuwen heen zijn het de vrouwen geweest die hun kinderen morele waarden hebben bijgebracht. Dat onderricht begint in de wieg en houdt het hele verdere leven van hun

kinderen aan. Tegenwoordig wordt onze maatschappij bestookt met boodschappen over het vrouw-zijn en het moederschap die gevaarlijk en volslagen verkeerd zijn. Als uw dochters openstaan voor deze boodschappen, kunnen zij op het pad naar zonde en zelfvernietiging terechtkomen. Uw dochters zullen zich hier misschien niet van bewust zijn, tenzij u ze dat vertelt, of beter nog, ze laat zien hoe ze goede keuzen kunnen maken. Als moeder in Israël bent u voor uw dochters de eerste verdedigingslinie tegen de listen en lagen van de wereld.

Moeders, ik weet dat het er soms op lijkt dat onze kinderen geen aandacht schenken aan de lessen die we hun proberen bij te brengen. Geloof me, ik heb die wezenloze blik in de ogen van tieners zien komen, net als je aan het beste deel van je les wilt beginnen. Laat ik u dan zeggen dat zelfs als u denkt dat uw dochter totaal geen aandacht heeft voor wat u haar vertelt, ze toch leert en kijkt hoe goed uw woorden en daden met elkaar overeenkomen. De dichter en filosoof Ralph Waldo Emerson heeft gezegd: 'Wat u doet, klinkt zo hard in mijn oren dat ik niet kan horen wat u zegt' (zie Ralph Keyes, *The Quote Verifier* [2006], p. 56).

Leer uw dochters vreugde te vinden in de opvoeding van kinderen. Dat is waar hun liefde en talenten de grootste eeuwige betekenis hebben. Overweeg in deze context de uitspraak van president Harold B. Lee dat 'het belangrijkste werk dat u ooit zult verrichten, binnen de muren van uw eigen huis ligt' (*Leringen van kerkpresidenten: Harold B. Lee* [2000], p. 134). Dat geldt uiteraard voor ons allemaal, maar het geldt vooral waar het de band tussen moeder en dochter betreft.

Moeders, leer uw dochters dat een getrouwe dochter van God de verleiding weerstaat om te roddelen of te kritiseren. In een redevoering tot de zustershulpvereniging in Nauvoo heeft de profeet Joseph de zusters de volgende raad gegeven: 'De tong is een onberekenbaar kwaad — bedwing uw tong over zaken die van geen belang zijn' (*Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* [2007], p. 489).

In recente jaren is er een stortvloed aan artikelen, boeken en films verschenen over vrouwen en meisjes die roddelen en 'gemeen' zijn. Satan is er altijd op uit om de kostbaarste dimensie van de goddelijke natuur in een vrouw te ondermijnen — haar verzorgende kwaliteit.

Het is in de moeder-dochterrelatie waar een dochter leert wat verzorging inhoudt doordat ze zelf wordt verzorgd. Ze wordt gekoesterd. Ze wordt onderricht en ervaart uit eerste hand hoe het voelt dat iemand genoeg om haar geeft om haar te corrigeren, en haar tegelijk te bemoedigen en in haar te geloven.

Denk eraan, zusters, God is de bron van alle morele en geestelijke kracht. We krijgen toegang tot die kracht door verbonden met Hem aan te gaan en die na te komen. Moeders, leer uw dochters het belang van het sluiten van verbonden, en laat ze daarna zien hoe ze die verbonden nakomen, zodat ze verlangen zo te leven dat ze naar de tempel kunnen gaan.

In de huidige tijd betekent dit dat u met uw dochters over seksualiteit praat. Uw dochters, en ook uw zoons, groeien op in een wereld waarin losse seksuele contacten onder jongeren haast als vanzelfsprekend worden gezien. De onfatsoenlijke, onkuise vrouw wordt geïdealiseerd en maar al te vaak geprezen en geïmiteerd. Hoewel we er in de huiselijke sfeer voor kunnen zorgen dat we zo min mogelijk aan die onsmakelijke uitwassen van het moderne leven worden blootgesteld, kunnen uw dochters de schaamteloze seksuele boodschappen en verlokkingen in hun omgeving niet geheel uit de weg gaan. U zult geregeld openhartige gesprekken met uw dochters moeten hebben, waarin u ze de waarheid over deze kwesties leert.

Zij dienen bijvoorbeeld te begrijpen dat zij, als ze kleding dragen die te strak, te kort of te laag uitgesneden is, niet alleen een verkeerde boodschap naar de jongemannen met wie zij omgaan uitzenden, maar ook in hun eigen denken de misvatting bestendigen dat de waarde van een vrouw volledig afhankelijk is van haar sensuele uitstraling. Dat viel nooit en valt nooit binnen de rechtschapen definitie van een getrouwe dochter van God. Dat dienen zij, duidelijk en herhaaldelijk, uit uw mond te horen, en bovendien dient u te laten zien dat u de normen ten aanzien van kleding, uiterlijke verzorging en een ingetogen levenswijze consequent huldigt.

Alle jongeren zullen eerder verbonden aangaan en nakomen als ze leren om het gezelschap en de stem van de Geest te herkennen. Leer uw dochters hoe de Geest werkt. Wijs hen op de Schriften. Geef ze ervaringen die hen helpen om de zegen van de priesterschapsmacht in hun leven te koesteren. Door hun verbonden na te komen leren ze zich open te stellen voor de stem van de Heer en persoonlijke openbaring te ontvangen. God zal hun gebeden zeker horen en verhoren. Het thema van de wekelijkse activiteitenavond geldt zowel voor onze jongeren als voor ons: 'Wees sterk en moedig. Sidder niet en word niet verschrikt, want de Here, uw God, is met u, overal waar gij gaat' (Jozua 1:9). Dat zal hen veilig naar de zegeningen van het huis des Heren voeren.

Vergewis u ervan dat ze weten dat de verbonden nakomen de veiligste weg is naar eeuwig geluk. En leer hun, zo nodig, hoe ze zich bekeren en hoe ze rein en waardig blijven.

Als dit alles u bekend in de oren klinkt, broeders en zusters, dan komt dat omdat ik de laatste drie algemene conferenties tot ouders en hun kinderen heb gesproken. Vorig jaar april heb ik de jongeren aangemoedigd om 'lessen uit het verleden' te leren. Uit die toespraak citeer ik als volgt: 'Als je gewillig bent om te luisteren en te leren, kun je bijzonder belangrijke lessen leren van hen die ons zijn voorgegaan. (...) Hoeveel beter zal je leven zijn als je het edele voorbeeld van de getrouwe volgelingen van Christus navolgt' ('De lessen uit het verleden leren', *Liahona,* mei 2009, pp. 31, 33).

Vorig jaar oktober heb ik in de priesterschapsbijeenkomst tot vaders en zoons gesproken, en nu heb ik mij hoofdzakelijk tot moeders en dochters gericht. Mijn boodschap is telkens anders, maar toch dezelfde geweest. Ik hoop dat u luistert, een patroon ziet en de bestendige, consequente boodschap hoort dat het in deze laatste dagen essentieel, zelfs cruciaal, is dat ouders en kinderen naar elkaar luisteren en van elkaar leren. Het zijn geen zweverige denkbeelden die ik besproken heb. Zij vormen de kern, het middelpunt van Gods plan voor onze eeuwige vreugde en vrede.

De kerk zal helpen waar ze maar kan. We zijn er om ouders en kinderen te steunen en te sterken. Het gezin is echter de belangrijkste plek om de jongeren van nu voor te bereiden, zodat ze straks leiding kunnen geven aan de gezinnen en aan de kerk. Het is onze verantwoordelijkheid als vader en als moeder al het mogelijke te doen om van onze jongeren getrouwe en rechtschapen mannen en vrouwen te maken. Het is thuis waar we door voorbeeld en voorschrift in het evangelie onderwijzen.

Ik besluit mijn raad met deze profetische samenvatting van president Joseph F. Smith: 'Onze familiebanden zijn niet alleen voor dit leven bedoeld. We leven tenslotte voor tijd en alle eeuwigheid. We ontwikkelen vriendschappen en relaties voor tijd en alle eeuwigheid. (...) Wie gelooft er buiten de heiligen der laatste dagen nog meer dat de familiebanden na dit leven zullen worden voortgezet? Dat de vader, de moeder en de kinderen elkaar zullen herkennen (...)? Dat deze familiebanden een onderdeel van Gods volmaakte plan zijn, en dat we allemaal in de eeuwigheid verder zullen leven?' (*Leringen: Joseph F. Smith*, p. 385).

Moge God ons zegenen opdat we elkaar binnen de muren van ons huis onderwijzen, stimuleren en voorbereiden op het grote werk dat door ons allen nu en in de toekomst moet worden gedaan. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

President Henry B. Eyring
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Help hen op weg naar huis

Wij helpen Gods kinderen het beste door ze in hun jonge jaren manieren aan te bieden om hun geloof in Jezus Christus en in zijn herstelde evangelie te ontwikkelen.

Broeders en zusters, onze hemelse Vader heeft onze hulp nodig om zijn geestkinderen weer bij Hem thuis te brengen. Ik heb het vandaag over jonge mensen die al in zijn ware kerk zijn en zich dus op het enge en smalle pad bevinden dat terug naar hun hemelse thuis voert. Hij wil dat zij al jong de geestelijke kracht opdoen om op dat pad te blijven. En Hij heeft onze hulp nodig om hen terug op het pad te sturen als ze af beginnen te dwalen.

Ik was een jonge bisschop toen ik heel duidelijk begon in te zien waarom de Heer kinderen wil sterken als ze nog jong zijn, en Hij ze snel wil redden. Ik zal u een verhaal vertellen over een jongmens dat model staat voor velen die ik in de loop der jaren heb geprobeerd te helpen.

Ze ging aan de andere kant van het bureau in de bisschopskamer zitten. Ze vertelde over haar leven. Ze was gedoopt en bevestigd als lid van de kerk toen ze acht was. Er waren geen tranen in haar ogen toen ze me vertelde over de daaropvolgende twintig jaar, maar ze klonk verdrietig. Ze zei dat de neerwaartse spiraal begon toen ze besloot om om te gaan met mensen die ze opwindend vond. Ze begon eerst de geboden te overtreden die haar minder belangrijk toeschenen.

Eerst voelde ze zich een beetje verdrietig en een tikje schuldig. Maar de omgang met haar vrienden gaf haar een nieuw gevoel dat men haar leuk vond en daardoor leken de voornemens die ze af en toe had om zich te bekeren steeds minder belangrijk. Toen ze steeds ergere geboden overtrad, leek de droom van een hemels thuis te vervagen.

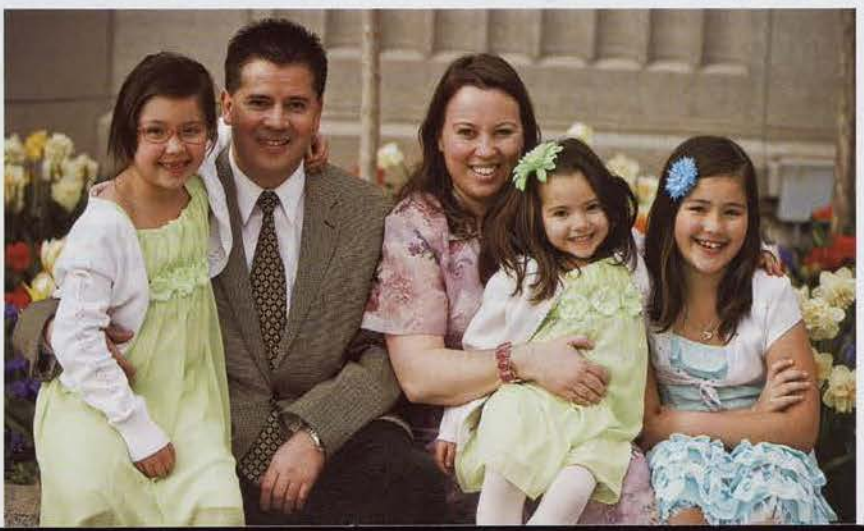
Ze zat tegenover me en zei dat ze zich ellendig voelde. Ze wilde dat ik haar redde uit de valstrik van zonde waarin ze zich gevangen voelde. Maar de enige uitweg was om geloof te hebben in Jezus Christus, een gebroken hart te hebben, zich te bekeren, een reiniging en verandering te ondergaan, en kracht te ontvangen door de verzoening van de Heer. Ik gaf haar mijn getuigenis dat dit nog steeds mogelijk was. En dat was het ook, maar het was zo veel moeilijker dan het geweest zou zijn om op jongere leeftijd geloof te hebben toen ze op het pad terug naar God was, en toen ze voor het eerst begon af te dwalen.

Dus wij helpen Gods kinderen het beste door ze in hun jonge jaren manieren aan te bieden om hun geloof in Jezus Christus en in zijn herstelde evangelie te ontwikkelen. En als ze van het pad mochten afwijken, moeten we ze snel helpen om dat geloof opnieuw aan te wakkeren voordat het zwakker wordt.

U en ik mogen er dus van uitgaan dat we bijna voortdurend de kans krijgen om de reizigers onder Gods kinderen te helpen. De Heiland heeft ons verteld waarom dat zo is toen Hij de gevaarlijke thuisreis beschreef die al Gods geestkinderen doormaken in de mist die wordt veroorzaakt door zonde en door Satan:

'Gaat in door de enge poort, want wijd is [de poort] en breed de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die daardoor ingaan;

want eng is de poort, en smal de

weg, die ten leven leidt, en weinigen zijn er, die hem vinden.'[1]

Een liefhebbende hemelse Vader voorzag de behoeften van zijn kinderen en plaatste langs het pad wegwijzers en redders. Hij stuurde zijn Zoon, Jezus Christus, om een veilige doortocht mogelijk en zichtbaar te maken. Hij heeft in deze tijd president Thomas S. Monson als zijn profeet geroepen. Sinds zijn jeugd heeft president Monson niet alleen geleerd hoe hij op dat pad moest blijven, maar ook hoe hij mensen kon redden die in ellende terecht zijn gekomen.

Onze hemelse Vader heeft ons een grote verscheidenheid aan taken gegeven om reizigers te sterken en hen zo nodig in veiligheid te brengen. De belangrijkste en invloedrijkste taken vinden we in het gezin. Die zijn belangrijk omdat het gezin de kans heeft om een kind meteen aan het begin van zijn leven stevig met zijn voeten op het pad naar huis te zetten. Ouders, broers en zussen, grootouders, tantes en ooms zijn invloedrijker gidsen en redders door de liefdesband die in de aard van de familie ligt.

De familie is de eerste acht jaren van een kinderleven in het voordeel. In die beschermde jaren is Satan door de verzoening van Jezus Christus niet in staat om het pad naar huis te hullen in de misten van duisternis. In die waardevolle jaren helpt de Heer het gezin door mensen in het jeugdwerk te roepen die de kinderen geestelijk sterken. En hij laat dragers van het Aäronisch priesterschap het avondmaal bedienen. In die avondmaalsgebeden horen de kinderen de belofte dat ze de Heilige Geest als gids bij zich zullen hebben als ze zijn geboden gehoorzamen. Daardoor worden ze gesterkt om verleiding te weerstaan als die zich aandient, en redden ze, ergens in de toekomst, vervolgens anderen.

Veel bisschoppen in de kerk worden geïnspireerd tot het roepen van de sterkste leden van de wijk om de kinderen in het jeugdwerk te dienen. Zij beseffen dat als die kinderen gesterkt worden in hun geloof en getuigenis, het minder waarschijnlijk is dat ze in hun tienertijd gered moeten worden. Ze beseffen dat een sterk geestelijk fundament een leven lang verschil kan uitmaken.

We kunnen allemaal helpen. Oma, opa en elk lid dat een kind kent, kan helpen. Daar is geen formele roeping in het jeugdwerk voor nodig. En er is geen maximumleeftijd. Zo'n vrouw was op jongere leeftijd lid van het algemeen jeugdwerkbestuur en hielp met het opstellen van het KGW-motto.

Ze kreeg er nooit genoeg van om de kinderen te dienen. Ze gaf op haar eigen verzoek les in het jeugdwerk van haar wijk tot ze bijna negentig was. Kleine kinderen voelden haar liefde voor hen. Ze zagen haar voorbeeld. Ze leerden de eenvoudige beginselen van het evangelie van Jezus Christus van haar. En bovenal leerden ze door haar voorbeeld de invloed van de Heilige Geest voelen en herkennen. En toen ze zover waren, waren ze goed op weg naar het geloof om verleiding te weerstaan. Daardoor zouden ze waarschijnlijk niet gered hoeven te worden en zouden ze voorbereid zijn om anderen te redden.

Ik leerde de kracht van eenvoudig geloof in gebed en in de Heilige Geest toen onze kinderen nog erg klein waren. Onze oudste zoon was nog niet gedoopt. Zijn ouders, jeugdwerkleerkrachten en priesterschapsdienstknechten hadden geprobeerd om hem de Geest te helpen voelen en herkennen, en te weten hoe hij hulp van Hem kon krijgen.

Op een middag hadden mijn vrouw en ik hem meegenomen naar een vrouw die hem leerde lezen. Het was de bedoeling dat ik hem na mijn werk op weg naar huis zou ophalen.

Zijn les was eerder voorbij dan we hadden verwacht. Hij was er zeker van dat hij de weg naar huis wist. En dus ging hij op weg. Naderhand zei hij dat hij er het volste vertrouwen in had en dat het hem wel leuk leek om alleen naar huis te lopen. Toen hij nog geen kilometer had gelopen, begon het donker te worden. Het begon wel tot

hem door te dringen dat hij nog ver van huis was.

Hij kan zich nog herinneren dat hij door zijn tranen heen vaag de lampen van de auto's zag die langsreden. Hij voelde zich net een klein kind, niet meer de jongen die vol zelfvertrouwen naar huis was gaan lopen. Hij besefte dat hij hulp nodig had. En toen bedacht hij iets. Hij wist dat hij dan moest bidden. En dus ging hij van de stoep af naar wat bomen die hij nauwelijks kon zien in het donker. Hij vond een plek om neer te knielen.

Door de bosjes heen hoorde hij stemmen op hem af komen. Twee jongeren hadden hem horen huilen. Ze liepen op hem af en zeiden: 'Kunnen we je helpen?' Door zijn tranen heen vertelde hij dat hij was verdwaald en dat hij naar huis wilde. Ze vroegen of hij zijn telefoonnummer of adres wist. Dat wist hij niet. Ze vroegen of hij zijn naam wist. Dat wist hij. Ze namen hem mee naar hun eigen huis, vlak in de buurt. Ze vonden onze achternaam in het telefoonboek.

Toen ik het telefoontje kreeg, haastte ik mij naar hem toe, dankbaar dat er vriendelijke mensen op zijn weg naar huis waren gezet. En ik ben altijd dankbaar geweest dat hij had geleerd om te bidden in geloof dat er iemand zou komen als hij verdwaald was. Dat geloof heeft hem vaker in veiligheid gebracht en hem meer keren redders op zijn pad gebracht dan hij kan opnoemen.

De Heer heeft een systeem van redding en redders in zijn koninkrijk. De Heer heeft in zijn wijsheid zijn dienstknechten geïnspireerd tot enkele heel goede manieren om ons te sterken en heeft de beste redders klaargezet voor onze tienerjaren.

U kent twee uitstekende programma's die de Heer heeft verschaft. Een ervan is voor jongevrouwen en heet Persoonlijke vooruitgang. Het andere is voor dragers van het Aäronisch priesterschap en heet Plicht jegens God. Wij moedigen jonge mensen van het opkomende geslacht aan om in te zien dat ze grote geestelijke kracht kunnen ontwikkelen. En wij smeken hen die zich om deze jonge mensen bekommeren te doen wat de Heer van ons verwacht om hen te helpen. En daar de toekomst van de kerk van hen afhangt, bekommeren we ons allemaal om hen.

Deze twee programma's zijn verbeterd, maar het doel ervan is onveranderd gebleven. President Monson heeft het zo gezegd: Wij moeten 'leren wat wij moeten leren, doen wat wij moeten doen, en zijn wat wij moeten zijn.'[2]

Het boekje *Persoonlijke vooruitgang* voor jongevrouwen maakt duidelijk wat het doel voor hen is: 'Aan de hand van de acht JV-waarden in het programma Persoonlijke vooruitgang krijg je meer inzicht in wie je bent, waarom je hier op aarde bent en wat je als een dochter Gods moet doen om je voor te bereiden op de dag dat je naar de tempel gaat om daar heilige verbonden te sluiten.'

En dan staat er dat jongevrouwen leren 'taken op [zich] te nemen en uit te voeren, en daarover bij een ouder of leidster verslag uit te brengen.' En er wordt ook in beloofd: 'De gewoonten die je jezelf eigen maakt terwijl je aan Persoonlijke vooruitgang werkt — bv. gebed, schriftstudie, dienen en in een dagboek schrijven — zullen structuur in je leven brengen. Die gewoonten zullen je getuigenis vergroten en je ertoe aanzetten om je je verdere leven te blijven ontplooien.'[3]

Het programma Plicht jegens God voor jongemannen in de Aäronische priesterschap is verbeterd en meer op hun doelen geconcentreerd. Het is nu één eenvoudig boek geworden voor alle drie ambten in het Aäronisch priesterschap. De jongemannen en hun leiders krijgen een exemplaar van dit nieuwe boek. Het is een uitstekend hulpmiddel. Het zal het getuigenis van de jongemannen sterken en hun band met God aanhalen. Het zal hen helpen om hun priesterschapstaken te leren en te willen vervullen. Het zal de band met hun ouders, quorumleden, andere jongemannen en met hun leiders verstevigen.

Deze programma's leggen veel verantwoordelijkheid bij de jonge mensen zelf. Zij worden uitgenodigd om dingen te leren en te doen die voor iedereen een opgaaf zouden zijn. Als ik aan mijn eigen jeugd denk, kan ik me niet herinneren dat ik op deze manier ben uitgenodigd. O, ik ben wel eens gevraagd om zoiets te doen, maar dat was slechts af en toe. Deze programma's zullen jongeren ertoe aanzetten om jarenlang consequent en ijverig kennis en geestelijke ervaringen op te doen.

Nu ik erover nadenk, besef ik dat de inhoud van deze boekjes het vertrouwen van de Heer in het opkomende geslacht en in ons allen die hen liefhebben, belichamen. En ik heb bewijs gezien dat dit vertrouwen terecht is.

Bij bezoekjes heb ik de Aäronische-priesterschapsquorums in actie gezien. Ik heb jongemannen leerpatronen zien volgen, plannen zien maken om te doen wat God van hen verlangt, en vervolgens zien doen wat ze toegezegd hadden, en anderen zien vertellen hoe ze er in geestelijk opzicht door veranderd waren. En terwijl ik toekeek en luisterde, werd duidelijk dat vaders, moeders, leiders, vrienden en zelfs buren in een wijk of gemeente, door de Geest geraakt werden als ze de jongeren hoorden getuigen hoe ze gesterkt waren. De jongeren werden opgebouwd doordat ze getuigden en dat gold ook voor hen die probeerden hen te helpen.

Het jongevrouwenprogramma bevat datzelfde invloedrijke patroon om geestelijke kracht te ontwikkelen in de jongevrouwen en ons de kans te bieden om ze daarbij te helpen. Persoonlijke vooruitgang bereidt jongevrouwen voor op de tempelverordeningen. Zij hebben veel aan het voorbeeld van moeders, grootmoeders en alle rechtschapen vrouwen om hen heen in de kerk. Ik heb gezien dat ouders een dochter hielpen om haar doelen en dromen te bereiken door al het goede wat ze doet op te merken en te waarderen.

Nog maar enkele dagen geleden zag ik hoe een moeder en haar jonge dochter gelauwerd werden omdat ze samen voorbeelden van voorbeeldige vrouwen waren geworden. En toen ze mij vertelden wat dat voor hen betekende, voelde ik de goedkeuring en bemoediging van de Heer voor ons allen.

Van alle hulp die we deze jonge mensen kunnen geven, is de belangrijkste toch wel dat we ze ons vertrouwen laten merken dat ze op het pad terug naar God zijn en dat ze het kunnen halen. En dat doen we het beste door met hen mee te gaan. Want het pad is steil en soms vol stenen, dus soms zullen ze ontmoedigd raken en zelfs struikelen. Soms raken ze misschien in verwarring omtrent hun bestemming en jagen ze doelen na die minder eeuwig belang hebben. Deze geïnspireerde programma's maken dat minder waarschijnlijk, want ze zullen de jongere ertoe brengen om het gezelschap te vragen en te ontvangen van de Heilige Geest.

De beste raad die wij jonge mensen kunnen geven, is dat ze alleen maar terug kunnen komen bij hun hemelse Vader als ze geleid en bijgestuurd worden door de Geest van God. Dus als wij verstandig zijn, bemoedigen, prijzen en leven wij alles na wat het gezelschap van de Heilige Geest uitnodigt. Als zij ons vertellen wat ze doen en voelen, moeten wij de ingevingen van de Geest zelf waardig zijn. Dan zullen zij in onze lof en onze glimlach de goedkeuring van God voelen. En mochten wij de noodzaak voelen om ze bij te sturen met raadgevingen, dan zullen ze onze liefde en Gods liefde daarin voelen in plaats van vermaning en verwerping, want dan zou Satan ze verder weg kunnen voeren.

Het voorbeeld dat zij het hardst van ons nodig hebben, is dat wij doen wat zij moeten doen. Wij moeten bidden om de gaven van de Geest. Wij moeten de Schriften en de woorden van de levende profeten overpeinzen. Wij moeten plannen maken die niet slechts wensen zijn, maar verbonden. En dan moeten wij onze beloften aan de Heer houden. En we moeten anderen verheffen door hen te vertellen over de zegeningen van de verzoening die wij ontvangen hebben.

En we moeten zelf een voorbeeld zijn van de gestage, voortdurende getrouwheid die de Heer van hen verwacht. Doen we dat, dan helpen we ze om de verzekering van de Geest te voelen dat ze, als ze doorzetten, deze woorden zullen horen van een liefhebbende Heiland en hemelse Vader: 'Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw heer.'[4] En wij die hen op het pad helpen, zullen die woorden met vreugde aanhoren.

Ik getuig dat de Heer u en ieder kind van God liefheeft. Dit is zijn koninkrijk, dat door middel van de profeet Joseph Smith hersteld is met priesterschapssleutels. Thomas S. Monson is de profeet van de Heer in deze tijd. Ik beloof ieder van u dat als u de geïnspireerde aanwijzingen opvolgt in deze ware Kerk van Jezus Christus onze jongeren, en wij die hen helpen en liefhebben, veilig aan kunnen komen in ons thuis met onze hemelse Vader en de Heiland, om daar voor eeuwig in gezinsverband en in vreugde te wonen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. 3 Nephi 14:13–14.
2. Thomas S. Monson, 'Leren, doen, zijn', *Liahona*, november 2008, p. 67.
3. *Jongevrouwen — Persoonlijke vooruitgang* (boekje, 2009), p. 6.
4. Matteüs 25:21.

Gepresenteerd door president Dieter F. Uchtdorf
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

De steunverlening aan kerkfunctionarissen

Wij stellen voor steun te verlenen aan Thomas Spencer Monson als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Henry Bennion Eyring als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en Dieter Friedrich Uchtdorf als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, maakt dat eveneens kenbaar.

Wij stellen voor Boyd Kenneth Packer steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen, en de volgende broeders als lid van dat quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson en Neil L. Andersen.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, maakt dit eveneens kenbaar.

Wij stellen voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder.

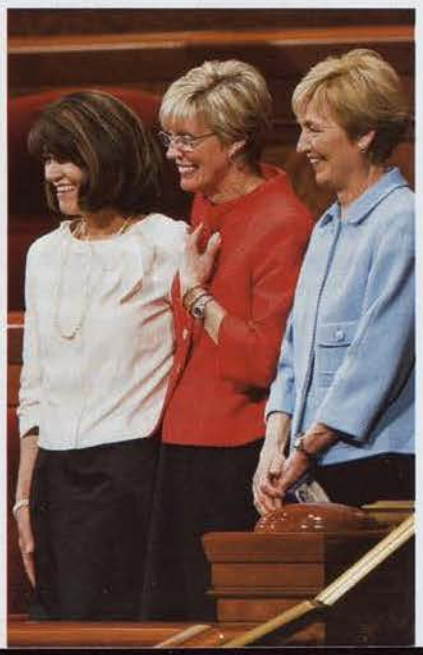
Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie niet, eveneens, met hetzelfde teken.

Wij stellen voor de volgende gebiedszeventigers met ingang van 1 mei 2010 te ontheffen:

Jorge M. Alvarado, Homero S. Amato, Manuel Araiz, Jorge D. Arrevillaga, Marcelo Bolfarini, Fernando E. Calderon, Gabriel A. Campos, Chu-Jen Chia, Flávio A. Cooper, Ronaldo da Costa, John C. Dalton, Kevin R. Duncan, Randy D. Funk, Robert H. Garff, Gerrit W. Gong, Frerich J. Görts, S. Horacio Guzmán, Ronald J. Hammond, Stephen W. Hansen, Yu Chen (Philip) Ho, Patrick Kearon, Christiaan H. Kleijweg, Larry R. Lawrence, Robert W. Lees, F. Rene Loli, Juan A. Machuca, Per G. Malm, Carlos S. Obata, Alexander A. Odume, A. Rolando Oyola, Melvin R. Perkins, James C. Perry, John C. Pingree, Dinar M. Reyes, D. Chad Richardson, Maury W. Schooff, Hans T. Sorensen, John C. Taggart, Donald P. Tenney, G. Perrin Walker, Johann A. Wondra en Kazuhiko Yamashita.

Het nieuwe algemeen jeugdwerkpresidium na de steunverlening

Wie zijn waardering wil uiten voor het uitstekende werk dat zij verricht hebben, maakt dat kenbaar.

Wij stellen voor de zusters Cheryl C. Lant, Margaret S. Lifferth en Vicki F. Matsumori te ontheffen als het algemeen jeugdwerkpresidium.

Tevens ontheffen wij alle leden van het algemeen jeugdwerkbestuur.

Wie zijn waardering wil uiten voor het uitstekende werk dat deze zusters verricht hebben, maakt dat kenbaar.

Wij stellen voor de volgende broeders steun te verlenen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig: Kevin R. Duncan, Gerrit W. Gong, Patrick Kearon en Juan A. Uceda; en als nieuwe leden van het Tweede Quorum der Zeventig: Larry R. Lawrence, Per G. Malm en Jairo Mazzagardi.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, eveneens, met hetzelfde teken.

Wij stellen voor de volgende gebiedszeventigers steun te verlenen: Ian S. Ardern, Philip K. Bussey, René J. Cabrera, Renato Capelletti, Paul D. M. Christensen, Rogério G. R. Cruz, Donald D. Deshler, George R. Donaldson, Ini B. Ekong, Christian Fingerle, Craig G. Fisher, Jerryl L.

Garns, Jack N. Gerard, M. Keith Giddens, Brent J. Hillier, Jui Chang Juan, George M. Keele, Dane O. Leavitt, Alexander T. Mestre, Arayik V. Minasyan, T. Jackson Mkhabela, S. Gifford Nielsen, Valentín F. Nuñez, Jeffery E. Olson, R. Ingvar Olsson, Robert N. Packer, Nathaniel R. Payne, Cesar A. Perez Jr., Fouchard Pierrenau, Michael J. Reall, Edson D. G. Ribeiro, Brad K. Risenmay, Mozart B. Soares, Carlos A. Solis, Norland de Souza Lopes, Kouzou Tashiro, Omar Villalobos, W. Christopher Waddell, Alan J. Webb, Gerardo J. Wilhelm, Kevin J. Worthen, Craig T. Wright en Jim L. Wright.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie niet, eveneens.

Wij stellen voor Rosemary M. Wixom steun te verlenen als de nieuwe algemeen jeugdwerkpresidente met Jean A. Stevens als eerste raadgeefster en Cheryl A. Espin als tweede raadgeefster.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie niet, eveneens.

Wij stellen voor de andere algemene autoriteiten, gebiedszeventigers en algemene presidiums van de hulporganisaties zoals die nu in functie zijn, steun te verlenen.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, maakt dit eveneens kenbaar.

President Monson, voor zover ik heb kunnen waarnemen, was de steunverlening in het Conferentiecentrum unaniem bevestigend.

Dank u, broeders en zusters, voor uw steunverlening en voor uw geloof, toewijding en gebeden.

Wij verzoeken de nieuwe algemene autoriteiten en het nieuwe algemeen jeugdwerkpresidium hun plaats op het podium in te nemen. ■

Verslag van de afdeling verificatie over 2009

Gepresenteerd door Robert W. Cantwell
algemeen directeur, afdeling verificatie van de kerk

Aan het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Geachte broeders, Zoals door openbaring voorgeschreven in afdeling 120 van de Leer en Verbonden autoriseert de raad van tiendebesteding de uitgaven van de kerk. Die raad bestaat uit het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf Apostelen en de Presiderende Bisschap. De raad keurt de begroting goed van alle afdelingen en ondernemingen van de kerk. Afdelingen van de kerk gebruiken de fondsen volgens de goedgekeurde begrotingen en in overeenstemming met de beleidslijnen en werkwijzen van de kerk.

De afdeling verificatie van de kerk heeft toegang tot alle verslagen en systemen die nodig zijn om de bijdragen en uitgaven te verifiëren, en de eigendommen van de kerk te waarborgen. De afdeling verificatie van de kerk is onafhankelijk van alle andere afdelingen en ondernemingen van de kerk en bestaat uit registeraccountants, interne verificateurs, verificateurs van informatiesystemen en andere gekwalificeerde vakmensen.

Gebaseerd op de verrichte verificaties is de afdeling verificatie van de kerk

van mening dat in alle materiële opzichten de ontvangen bijdragen, uitgaven en eigendommen van de kerk in het jaar 2009 zijn beheerd en geadministreerd in overeenstemming met de geldende boekhoudkundige procedures, goedgekeurde begrotingen en de beleidslijnen en werkwijzen van de kerk.

Hoogachtend,
Afdeling verificatie van de kerk
Robert W. Cantwell
Algemeen directeur ■

Statistisch rapport 2009

Gepresenteerd door Brook P. Hales
Secretaris van het Eerste Presidium

Het Eerste Presidium heeft het volgende statistisch rapport uitgegeven over de kerk per 31 december 2009.

Units van de kerk

Ringen 2865
Zendingsgebieden 344
Districten 616
Wijken en gemeenten 28.424

Ledental van de kerk

Totaal aantal leden 13.824.854
Ingeschreven kinderen in 2009 ..... 119.722
Bekeerlingen in 2009 ..... 280.106

Zendelingen

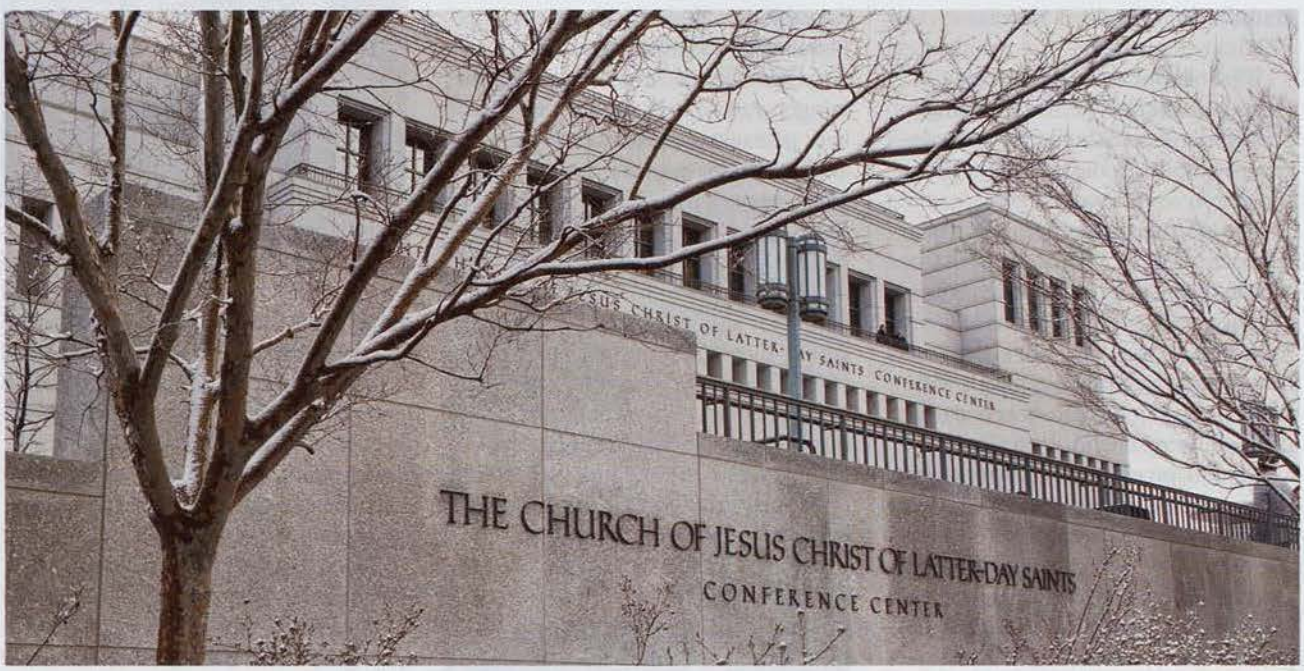
Aantal voltijdzendelingen 51.736

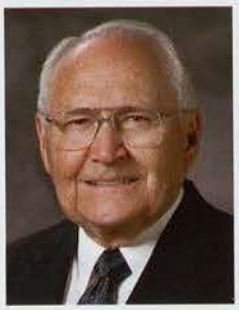
Tempels

Tempels in 2009 ingewijd 2
(Draper [Utah] en Oquirrh Mountain [Utah])
Tempels in gebruik 130

Voormalige kerkfunctionarissen en andere vooraanstaande kerkleden die sinds vorig jaar april zijn overleden

Ouderling Royden G. Derrick, emeritus algemeen autoriteit; de *ouderlingen George I. Cannon, W. Don Ladd, Douglas J. Martin* en *Joseph B. Muren,* voormalige leden van de Zeventig; *zuster Colleen W. Asay,* weduwe van ouderling Carlos E. Asay, emeritus algemeen autoriteit; *zuster Jeanne C. Dunn,* weduwe van ouderling Paul H. Dunn, emeritus algemeen autoriteit; *zuster Jelaire C. Simpson,* weduwe van ouderling Robert L. Simpson, emeritus algemeen autoriteit; *zuster Jacqueline Y. Lawrence,* echtgenote van ouderling W. Mack Lawrence, voormalig lid van de Zeventig; *zuster Betty N. Turley,* echtgenote van ouderling Richard E. Turley sr., voormalig lid van de Zeventig; *broeder David S. King,* voormalig assistent in de algemeen superintendentie van de onderlinge ontwikkelingsvereniging; *zuster Ann S. Reese,* voormalig raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium; broeder Robert J. Matthews, een autoriteit op het gebied van de Bijbelvertaling van Joseph Smith; en *broeder Truman Madsen,* wetenschapper en voormalig directeur van het BYU Jerusalem Center. ■

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Moeders onderwijzen hun kinderen thuis

Ik ben van mening dat het de bedoeling van God is dat de moeder de verzorging en het onderwijs van de volgende generatie op zich neemt.

Onlangs reisde ik met ouderling Donald L. Hallstrom naar vijf steden in het midden van de Verenigde Staten. In iedere stad hielden we een bijeenkomst met de voltijdzendelingen, gevolgd door een bijeenkomst met de ring- en wijkleiders over zendingswerk. Tussen de twee bijeenkomsten in maakte de zustershulpvereniging een lichte maaltijd klaar, zodat wij wat tijd hadden om met de ringpresidenten te praten. Toen we in Milwaukee (Wisconsin) waren, hadden twee jonge gezinnen aan de zustershulpvereniging gevraagd of zij de maaltijd mochten verzorgen en opdienen. De twee mannen werkten in de keuken. De twee moeders zorgden ervoor dat de tafels gedekt waren en dat het eten werd opgediend. Drie jonge kinderen dekten de tafels en dienden het eten op, onder leiding van hun moeders. Dat was een goede gelegenheid voor de moeders om hun kinderen iets bij te brengen. Het was heel bijzonder om te zien hoe nauwgezet de kinderen reageerden op iedere kleine opdracht van hun moeder. Zij voerden hun opdrachten volledig uit.

Daardoor moest ik denken aan het onderricht dat ik van mijn moeder had gekregen. Net als de profeet Nephi, en net als velen van u, ben ik uit goede ouders geboren (zie 1 Nephi 1.1).

Een van mijn nichtjes liet me onlangs vier notitieboekjes zien waarin mijn moeder haar voorbereidingen van haar ZHV-lessen had opgeschreven. Ik stel me voor dat die notitieboekjes — en er zijn er andere die ik nog niet heb ingekeken — honderden uren van voorbereiding bevatten.

São Paulo (Brazilië)

Moeder was een goede leerkracht die haar lessen ijverig en grondig voorbereidde. Ik kan me die dagen van voorbereiding nog goed herinneren. De eettafel lag vol met referentiemateriaal en notities die ze maakte tijdens de voorbereiding van haar les. Er was zoveel materiaal dat er volgens mij maar een klein deel van gebruikt werd in de les, maar ik weet zeker dat geen van al haar voorbereidingen ooit tevergeefs is geweest. Hoe weet ik dat zo zeker? Toen ik door haar notitieboekjes bladerde, leek het wel of ik mijn moeder me nog een keer hoorde onderrichten. Er stond werkelijk te veel in haar notitieboekjes over ieder onderwerp om ooit in een enkele les te kunnen behandelen, maar wat ze niet in haar les behandelde, gebruikte ze om haar kinderen te onderwijzen.

Ik durf zelfs te beweren dat mijn moeder niet alleen een hele goede ZHV-leerkracht was, maar dat ze haar beste onderricht thuis aan haar kinderen gaf. Dat kwam uiteraard voornamelijk omdat ze veel meer tijd had om haar kinderen te onderwijzen dan de ZHV-zusters. Maar ik denk ook dat ze zich zo goed voorbereidde om, ten eerste, haar kinderen het goede voorbeeld te geven in verband met ijverig dienen in de kerk; maar, ten tweede, omdat ze begreep dat wat ze van haar voorbereiding leerde, ze herhaaldelijk kon gebruiken voor een hoger doel — met name het onderwijzen van haar zoons en dochters.

Ik wil graag even wat herinneringen ophalen en iets vertellen over enkele lessen die ik van mijn moeder heb geleerd aangaande evangelieonderwijs thuis. Mijn moeder begreep hoe belangrijk het was om haar kinderen al op jonge leeftijd in normen, waarden en leerstellingen te onderwijzen. Hoewel ze dankbaar was voor anderen die haar

kinderen op school of in de kerk onderwezen, wist ze dat ouders verantwoordelijk zijn voor de opleiding van hun kinderen. Want uiteindelijk moeten de ouders ervoor zorgen dat hun kinderen onderricht worden in wat hun hemelse Vader wil dat ze leren. De andere kinderen en ik werden zorgvuldig door onze moeder ondervraagd als we buitenshuis waren onderwezen, om er zeker van te zijn dat de juiste lessen onze oren en ons verstand bereikt hadden.

Als ik van school naar huis onderweg was, dacht ik soms dat ik voor die dag uitgeleerd was, maar die illusie was gauw voorbij toen ik mijn moeder in de deuropening op mij zag staan wachten. Toen we jong waren, hadden we allemaal een bureautje in de keuken waaraan we door haar onderricht konden worden terwijl zij met huishoudelijke taken bezig was en het eten klaarmaakte. Ze was een geboren lerares en eiste veel meer van ons dan onze leerkrachten op school of in de kerk.

Het onderwijs van mijn moeder omvatte zowel stoffelijke als geestelijke lessen. Ze zorgde ervoor dat niemand van ons achterraakte op school. Ze gaf ons vaak nog extra werk. Ze oefende ook haar ZHV-lessen met ons. Wij moesten natuurlijk naar de onverkorte versie in haar notitieboekje luisteren, niet naar de verkorte versie die ze in de ZHV gebruikte.

Ze verwachtte ook van ons dat we teksten, zoals de geloofsartikelen en de woorden van profeten, zieners en openbaarders uit ons hoofd leerden. Mijn moeder was van mening dat het verstand zou verzwakken als het niet voortdurend werd geoefend. Ze onderwees ons terwijl we de afwas deden, boter karnden en haar op vele andere manieren hielpen. Ze vond dat er geen nutteloze gedachten in het verstand van haar kinderen mochten komen, ook niet als ze met lichamelijk werk bezig waren.

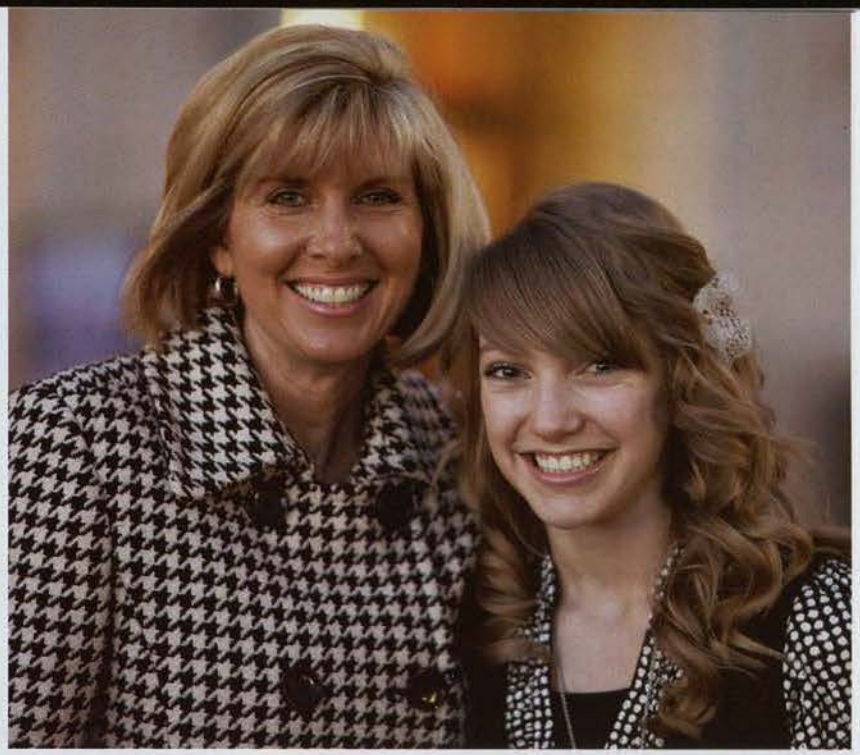
Het is niet mijn bedoeling om mijn moeder als rolmodel voor hedendaagse ouders te gebruiken. We leven nu in een hele andere tijd. Maar hoewel de tijden veranderen, mag het onderwijs van een ouder niet in waarde dalen. Veel activiteiten verbinden de waarden van de ene generatie aan die van de volgende, maar de belangrijkste activiteit is wellicht het onderwijs dat kinderen thuis van hun ouders ontvangen. Dat geldt vooral in verband met het bijbrengen van normen, waarden, ethische beginselen en geloof.

Het onderricht thuis wordt steeds belangrijker in de hedendaagse wereld, waar de invloed van de tegenstander zo wijdverbreid is. Hij valt voortdurend het fundament van onze samenleving — het gezin — aan en probeert het te verzwakken en te vernietigen. Ouders moeten beseffen dat het onderricht thuis een heilige en belangrijke verantwoordelijkheid is. Hoewel andere instellingen, zoals kerk en school, ouders kunnen helpen om een kind te oefenen 'volgens de eis van zijn [of haar] weg' (Spreuken 22:6), ligt de uiteindelijke verantwoordelijkheid bij de ouders. Volgens het grote plan van geluk zijn de zorg en de ontwikkeling van de kinderen van onze hemelse Vader aan de ouders toevertrouwd. Ons gezin vormt een essentieel onderdeel van zijn werk en heerlijkheid om 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39). Op Gods eeuwige toneel is het de bedoeling dat de ouders in het leven van hun kinderen de hoofdrol spelen. Gelukkig zijn er ook figuranten die kunnen inspringen als de ouders hun rol niet kunnen spelen. Maar het zijn de ouders die van de Heer de opdracht gekregen hebben om hun kinderen in licht en waarheid op te voeden (zie LV 93:40).

Ouders zorgen thuis voor licht en waarheid bij elke gelegenheid tot gezinsgebed, schriftstudie, gezinsavond, voorlezen, zingen en gezamenlijke maaltijden. Zij weten dat de invloed van rechtschapen, plichtsgetrouw, consequent, dagelijks ouderschap een van de krachtigste invloeden ten goede is in deze wereld. De gezondheid van een samenleving, het geluk van haar mensen, hun voorspoed en hun gemoedsrust zijn terug te leiden tot het onderricht van de kinderen thuis.

Ouderling Joseph Fielding Smith heeft gezegd: 'Het is de plicht van de ouders om hun kinderen deze verlossende beginselen van het evangelie van Jezus Christus bij te brengen, zodat ze

weten waarom ze zich laten dopen, zodat ze in hun hart het verlangen zullen hebben om na hun doop de geboden van God te blijven onderhouden, zodat ze in zijn tegenwoordigheid kunnen terugkeren. Mijn dierbare broeders en zusters, wilt u uw gezin, uw kinderen voor eeuwig hebben? Wilt u aan uw voorouders verzegeld worden (...)? Als dat zo is, dan moet u ze al vanaf de wieg onderwijzen. U moet door uw voorbeeld en uw leringen onderwijzen.' (Conference Report, oktober 1948, p. 153.)

Het voorbeeld van mijn moeder als leerkracht thuis doet me aan iets anders denken, iets over onderwijs in het algemeen. De leiders van de kerk besteden veel tijd aan het verbeteren van het onderwijs in de kerk. Waarom besteden we daar zoveel tijd en moeite aan? Omdat we geloven in de onmetelijke kracht die onderwijs bezit om het geloof van personen te vergroten en gezinnen te versterken. Volgens mij is de verbetering van het onderwijs thuis de beste manier om het onderwijs in de kerk te verbeteren. Door ons onderwijs thuis worden we voorbereid om in de kerk effectiever les te geven. En door ons onderwijs in de kerk kunnen we dat thuis beter doen. Veel leden hebben eettafels vol met referentiemateriaal en notitieboekjes vol ideeën voor de lessen die gegeven moeten worden. Je kunt je nooit te goed voorbereiden om in het evangelie van Jezus Christus te onderwijzen. Want of de evangeliebeginselen nu in de klas worden gebruikt of niet, ze kunnen altijd thuis worden gebruikt.

In het geïnspireerde document 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' staat:

'Man en vrouw hebben de plechtige taak om van elkaar en van hun kinderen te houden, en voor elkaar en hun kinderen te zorgen. "Kinderen zijn een erfdeel des Heren" (Psalmen 127:3). Ouders hebben de heilige plicht om hun kinderen in liefde en rechtschapenheid op te voeden, te voorzien in hun stoffelijke en geestelijke behoeften, ze te leren dat ze elkaar moeten liefhebben en helpen, de geboden van God moeten naleven en gezagsgetrouwe burgers behoren te zijn, waar ze zich ook mogen bevinden. (...)

'Volgens het goddelijk plan behoort de vader zijn gezin met liefde en in rechtschapenheid te presideren. Hij heeft tot taak te voorzien in de behoeften en de bescherming van zijn gezin. De taak van de moeder is op de eerste plaats de zorg voor de kinderen. Vader en moeder hebben de plicht om elkaar als gelijkwaardige partners met deze heilige taken te helpen' (*Liahona*, oktober 2004, p. 49).

Volgens 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' zijn de beginselen die ik over onderwijs thuis heb behandeld op beide ouders van toepassing. Maar ze zijn vooral essentieel voor de rol van de moeder. De vader is meestal een groot deel van de dag op zijn werk. Dat is een van de vele redenen waarom de verantwoordelijkheid voor het onderwijs van de kinderen thuis meestal op de schouders van de moeder rust. Hoewel de omstandigheden verschillen en het ideaal niet altijd mogelijk is, ben ik van mening dat het de bedoeling van God is dat de moeder de verzorging en het onderwijs van de volgende generatie op zich neemt. We zien tegenwoordig zo veel problemen door verwarrende en verwoestende invloeden die de kinderen van God proberen te misleiden. We zien veel jonge mensen die niet de diepe, geestelijke wortels hebben die nodig zijn om in geloof stand te houden als de stormen van ongeloof en wanhoop om hen heen wervelen. Te veel kinderen van onze hemelse Vader worden door wereldse verlangens in beslag genomen. De aanval van goddeloosheid op onze kinderen is nu veel listiger en onbeschaamder dan ooit tevoren. Als we thuis in het evangelie van Jezus Christus onderwijzen, voegen we een extra laag isolatie toe waarmee we onze kinderen tegen wereldse invloeden beschermen.

Moge God de geweldige moeders en vaders in Zion zegenen. Hij heeft zijn eeuwige kinderen aan uw zorg toevertrouwd. Als ouders werken we samen met God om zijn werk en heerlijkheid onder zijn kinderen tot stand te brengen. Het is onze heilige plicht om ons uiterste best te doen. Daarvan getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

Ouderling D. Todd Christofferson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De zegen van Schriftuur

Het belangrijkste doel van alle Schriftuur is onze ziel met geloof in onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, te vullen.

Op 6 oktober in het jaar 1536 werd een beklagenswaardig figuur uit een kerker in het kasteel van Vilvoorde, bij Brussel, naar buiten geleid. Deze man had bijna anderhalf jaar alleen in een donkere, kille cel doorgebracht. De gevangene werd buiten de kasteelmuren aan een paal gebonden. Hem werd een laatste gebed toegestaan: 'Heer, wilt U de ogen van de koning van Engeland openen!' Daarna werd hij door wurging om het leven gebracht. Onmiddellijk daarna werd zijn lichaam in brand gestoken. Wie was deze man en wat had hij misdaan, waarvoor hij door zowel de politieke als kerkelijke gezagsdragers was verketterd? Zijn naam was William Tyndale en zijn misdaad was de vertaling en uitgave van de Bijbel in de Engelse taal.

Tyndale, in Engeland geboren omstreeks de tijd dat Columbus naar de nieuwe wereld voer, genoot zijn opleiding in Oxford en Cambridge, om daarna tot de katholieke geestelijkheid toe te treden. Hij sprak acht talen vloeiend, onder meer Grieks, Hebreeuws en Latijn. Tyndale was een toegewijd Bijbelkenner, die diep verontrust was over de heersende onwetendheid over de heilige Schrift onder zowel priester als leek. In een verhit gesprek met een geestelijke die er niets in zag om de Schrift in de handen van de gewone man te geven, zwoer Tyndale: 'Als God mijn leven spaart, zal ik er binnen een paar jaar voor zorgen dat de jongen achter de ploeg straks meer van de Schrift afweet dan u!'

Hij vroeg de kerkelijke autoriteiten toestemming om de Bijbel in het Engels te vertalen, om iedereen de kans te geven het woord van God te lezen en na te leven. Het werd hem geweigerd, omdat het indruiste tegen de heersende mening. Die luidde dat alleen de geestelijkheid toegang tot de Schrift mocht hebben, omdat anders het gezag van de kerk in het geding kwam. Men wilde zogezegd geen 'paarlen voor de zwijnen werpen' (zie Matteüs 7:6).

Tyndale liet zich er echter niet van weerhouden om aan de vertaling te beginnen. In 1524 reisde hij onder een valse naam naar Duitsland, waar hij meestal ondergedoken zat uit angst gearresteerd te worden. Met behulp van betrokken vrienden lukte het Tyndale de Engelse vertaling van het Nieuwe Testament en later het Oude Testament uit te geven. De bijbels werden Engeland binnengesmokkeld, waar ze gretig aftrek vonden en ten zeerste gewaardeerd door de mensen die er een in handen kregen. De verspreiding ervan gebeurde evenwel in het diepste geheim. De bijbels die de autoriteiten achterhaalden, werden verbrand. Niettemin opende God, binnen drie jaar na de dood van Tyndale, de ogen van koning Hendrik de Achtste. Met de publicatie van wat de 'Grote Bijbel' werd genoemd, begon de Schrift in het Engels onder het volk beschikbaar te komen. Het werk van Tyndale werd de grondslag van bijna alle Engelse Bijbelvertalingen die volgden, met name de King Jamesbijbel.[1]

William Tyndale was niet de eerste noch de laatste van de mensen die zich in vele landen en talen hebben opgeofferd, zelfs met de dood tot gevolg, om het woord Gods uit het duister in het licht te brengen. Wij zijn hun veel dank verschuldigd. We zijn wellicht nog meer dank verschuldigd aan wie het woord door de eeuwen heen nauwkeurig hebben opgeschreven en bewaard, vaak door zich veel arbeid en offers te getroosten — Mozes, Jesaja, Abraham, Johannes, Paulus, Nephi, Mormon, Joseph Smith en vele anderen. Wat wisten zij over het belang van heilige Schriftuur dat wij ook dienen te weten? Wat begrepen de mensen in het 16de-eeuwse Engeland, die veel geld neertelden en

grote risico's liepen voor een bijbel, wat wij ook dienen te begrijpen?

Kort vóór zijn dood vertrouwde de profeet Alma de heilige kronieken van het volk toe aan zijn zoon Helaman. Hij herinnerde Helaman eraan dat de Schriften 'de gedachten van dit volk [hadden] verruimd, ja, en velen [hadden] overtuigd van de dwaling van hun wegen, en hen tot de kennis van hun God [hadden] gebracht tot behoud van hun ziel' (Alma 37:8). Hij gebood Helaman de kronieken te bewaren, zodat God die kon gebruiken om 'zijn kracht aan toekomstige geslachten te kunnen tonen' (Alma 37:14).

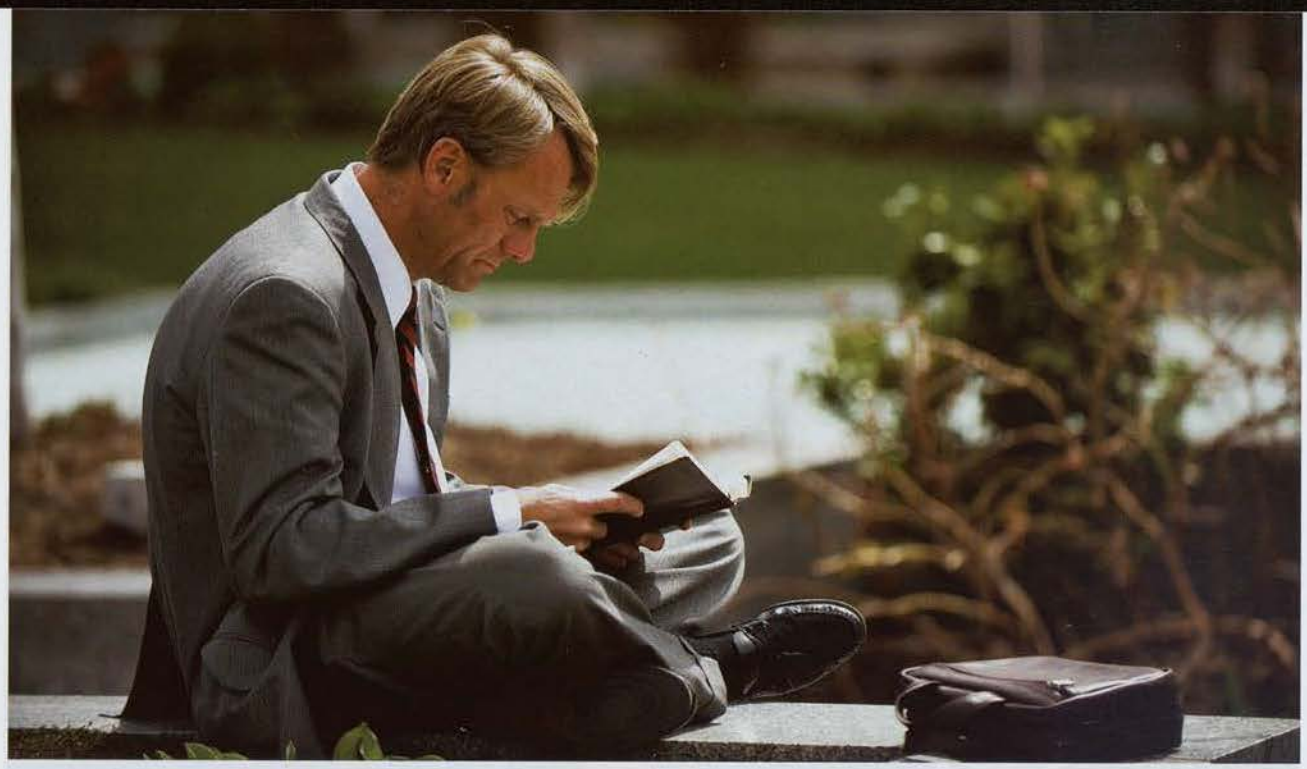
God toont inderdaad zijn kracht door middel van de Schriften om zijn kinderen te redden en te verhogen. Door zijn woord verruimt Hij, zoals Alma zei, onze gedachten, werpt licht op dwaling en fouten, en brengt ons tot bekering en tot verheuging in Jezus Christus, onze Verlosser.

De Schriften verruimen onze gedachten

De Schriften verruimen onze gedachten door ons de Heer en onze relatie tot Hem en de Vader in herinnering te brengen. Zij herinneren ons aan wat wij in ons voorsterfelijk leven wisten. En ze verruimen onze gedachten in nog een andere zin door ons in te lichten over tijdperken, volken en gebeurtenissen die we niet zelf hebben meegemaakt. Niemand van ons heeft de Rode Zee vaneen zien scheiden en niemand is met Mozes tussen de muren van water naar de overkant gelopen. We waren niet ter plekke om naar de Bergrede te luisteren, Lazarus weer tot leven te zien komen, de Heiland in Getsemane en aan het kruis te zien lijden, en we hebben, met Maria, de engelen niet bij het lege graf horen getuigen dat Jezus uit de dood was opgestaan. U en ik bevonden ons niet onder de mensen in het land Overvloed die op uitnodiging van de Heiland één voor één naar voren traden om de tekens van de nagels te voelen en zijn voeten met hun tranen nat te maken. We zijn niet naast Joseph Smith in het heilige bos neergeknield en hebben niet de Vader en de Zoon gezien. Toch zijn al deze gebeurtenissen, en nog vele andere, ons bekend, omdat we de schriftuurlijke kroniek hebben om onze gedachten te verruimen, om ons te leren wat we niet wisten. En wanneer die zaken tot in ons hoofd en hart doordringen, begint ons geloof in God en zijn geliefde Zoon te groeien.

De Schriften verruimen ook onze gedachten door ons te herinneren aan wat wij en eerdere generaties hebben geleerd. Wie het opgetekende woord Gods niet tot hun beschikking hebben of het naast zich neerleggen, verliezen uiteindelijk hun geloof in Hem en vergeten het doel van hun bestaan. U herinnert zich hoe belangrijk het was dat Lehi's volk de platen van koper in bezit kreeg toen het uit Jeruzalem was vertrokken. Die Schriften waren de sleutel tot hun kennis van God en van Christus, die voor verlossing zou zorgen. De andere groep die kort na Lehi 'uit Jeruzalem was gekomen' had geen Schriften bij zich, en toen Lehi's nakomelingen hen drie- of vierhonderd jaar later aantroffen, staat er geschreven dat 'hun taal was verbasterd; (...) en zij loochenden het bestaan van hun Schepper' (Omni 1:15, 17).

In de dagen van Tyndale waren de meeste mensen gespeend van enige Bijbelkennis, omdat ze de Bijbel niet in hun eigen taal tot hun beschikking hadden. Tegenwoordig zijn de Bijbel en andere Schriften ruimschoots

voorhanden, maar toch is er in toenemende mate sprake van schriftuurlijke ongeletterdheid, omdat men die boeken niet wil inkijken. Derhalve zijn zij de zaken vergeten die hun grootouders bekend waren.

De Schriften zijn de norm voor onderscheid tussen waarheid en dwaling

God gebruikt Schriftuur om foutieve denkwijzen, valse overleveringen en de verwoestende gevolgen van zonde aan de kaak te stellen. Hij is een liefdevolle Ouder die ons nodeloos lijden en hartzeer wil besparen en ons tezelfdertijd ons goddelijk potentieel wil helpen verwezenlijken. De Schriften rekenen bijvoorbeeld af met een oude filosofie die in onze tijd weer aan populariteit wint — de filosofie van Korihor dat er geen absolute morele normen zijn, dat 'het ieder mens in dit leven verg[aat] naargelang de beheersing van het schepsel; dat het daarom ieder mens wel [gaat] naargelang zijn vaardigheid, en dat ieder mens over[wint] naargelang zijn capaciteit; en dat wat een mens ook [doet], het geen misdaad [is]' en 'dat wanneer een mens dood is, dat het einde ervan [is]' (Alma 30:17–18). Alma, die optrad tegen Korihor, liet zijn eigen zoon, Corianton, niet in het ongewisse over het bestaan van goddelijke zedelijke voorschriften. Corianton had zich schuldig gemaakt aan seksuele zonde, en zijn vader sprak in liefde met hem, maar wel op niet mis te verstane wijze: 'Weet gij niet, mijn zoon, dat die dingen een gruwel zijn in de ogen des Heren; ja, gruwelijker dan alle zonden behalve het vergieten van onschuldig bloed of het verloochenen van de Heilige Geest?' (Alma 39:5.)

In tegenstelling tot een eeuw geleden, zouden velen nu van mening verschillen met Alma over de ernst van onzedelijkheid. Anderen zouden betogen dat alles betrekkelijk is, of dat Gods liefde tolerantie voorstaat. Als er een God is, zo zeggen ze, zal Hij alle zonden en wandaden vergoelijken omdat Hij ons liefheeft — bekering is niet nodig. Hoogstens is een korte belijdenis voldoende. Zij hebben voor zichzelf een Jezus gecreëerd die wil dat men zich inzet voor sociale gerechtigheid, zonder eisen te stellen aan zijn of haar levenswandel en gedrag.[2] Maar een liefdevolle God wil niet dat we door droeve ervaring leren dat 'goddeloosheid (...) nooit geluk [heeft] betekend' (Alma 41:10; zie ook Helaman 13:38). Zijn geboden zijn waar en beschermen ons tegen pijn die we onszelf aandoen. De Schriften vormen de toetssteen waaraan juistheid en waarheid worden afgemeten. Zij laten er geen twijfel over bestaan dat echt geluk niet wordt gevonden in het loochenen van de gerechtigheid Gods, of het ontduiken van de gevolgen van zonde, maar in bekering en vergiffenis door middel van de verzoenende genade van de Zoon van God (zie Alma 42).

De Schriften onderwijzen ons in beginselen en morele waarden die essentieel zijn voor het voortbestaan van een beschaving, zoals integriteit, verantwoordelijkheidszin, onbaatzuchtigheid, trouw en naastenliefde. De Schriften beschrijven duidelijk welke zegeningen volgen op het naleven van ware beginselen, alsook het onheil dat volgt als personen en beschavingen die beginselen terzijde schuiven. Daar waar schriftuurlijke waarheden worden genegeerd of overboord gezet, brokkelt het morele fundament waarop een beschaving rust af, al snel gevolgd door verval. Na verloop van tijd blijft er niets meer over van wat de instellingen in die beschaving en die beschaving zelf nog in stand houdt.

De Schriften brengen ons tot Christus, onze Verlosser

Uiteindelijk is het hoofddoel van alle Schriftuur om onze ziel met

geloof in God de Vader en in zijn Zoon Jezus Christus te vullen — het geloof dat Zij bestaan, het geloof in het plan van de Vader voor onze onsterfelijkheid en eeuwige leven, het geloof in de verzoening en opstanding van Jezus Christus, die dit plan van geluk levenskracht geven, het geloof om het evangelie van Jezus Christus onze manier van leven te maken, en het geloof om 'de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die [Hij] gezonden [heeft]' (Johannes 17:3) te leren kennen.

Het woord van God is, zoals Alma heeft gezegd, te vergelijken met een zaadje in ons hart dat, als het in ons begint te groeien, geloof voortbrengt (zie Alma 32:27–43; zie ook Romeinen 10:13–17). Geloof krijgt men niet door louter, als academische bezigheid, oude teksten te bestuderen. Het spruit niet voort uit archeologische opgravingen en ontdekkingen. Het volgt niet op wetenschappelijke experimenten. Men krijgt het zelfs niet door wonderen te aanschouwen. Al die zaken kunnen het geloof bevestigen, of het bij tijden aanvechten, maar ze brengen geen geloof teweeg. Geloof krijgt men doordat de Heilige Geest tot onze ziel getuigt, van Geest tot geest, wanneer we het woord van God horen of lezen. En geloof zal rijpen als we ons blijven vergasten aan het woord.

De schriftuurlijke verhandelingen over het geloof van anderen dienen om ons in ons geloof te sterken. We herinneren ons het geloof van een hoofdman dat Christus in staat stelde diens knecht te genezen zonder hem te zien (zie Matteüs 8:5–13), en de genezing van de dochter van een Kananese vrouw, omdat die nederige moeder, als het ware, zelfs genoegen nam met de kruimels die van de tafel van de Meester vielen (zie Matteüs 15:22–28; Marcus 7:25–30). We horen de lijdende Job uitroepen: 'Wil Hij mij doden, ik blijf op Hem [vertrouwen]' (Job 13:15) en verklaren: 'Ik weet: mijn Losser leeft en ten laatste dage zal Hij op het stof optreden. [En ik zal van]uit mijn vlees God aanschouwen' (Job 19:25–26). We horen over — en putten moed uit — de vastberadenheid van een profeet, een jongen nog, gehaat en bitter vervolgd door zo veel volwassenen: 'Ik had een visioen gezien; ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet loochenen, noch durfde ik dat' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:25).

Omdat zij de leer van Christus uiteenzetten, gaan de Schriften vergezeld van de Heilige Geest, wiens rol het is te getuigen van de Vader en de Zoon (zie 3 Nephi 11:32). Daarom is lezen in de Schriften één manier om de Heilige Geest te ontvangen. Uiteraard komt Schriftuur in de eerste plaats tot stand door de Heilige Geest (zie 2 Petrus 1:21 en LV 20:26–27; 68:4), en diezelfde Geest kan aan u en mij bevestigen dat de Schriften waar zijn. Bestudeer de Schriften zorgvuldig, weloverwogen. Denk na en bid over de Schriften. De Schriften zijn openbaring en zij zullen meer openbaring tot gevolg hebben.

Bedenk eens hoe groot deze zegen is: we hebben de Bijbel en ongeveer negenhonderd aanvullende bladzijden aan Schriftuur, waaronder het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde. En bedenk ook dat de woorden van de profeten, die zij gedreven door de Heilige Geest in conferenties zoals deze spreken, door de Heer Schriftuur worden genoemd (zie LV 68:2–4) en nagenoeg constant tot ons komen via televisie en radio, internet, satelliet, cd, dvd en in gedrukte vorm. Ik veronderstel dat er in de geschiedenis nooit een volk is geweest dat zo gezegend is geweest met een zo grote hoeveelheid heilige Schriftuur als wij. En dat niet alleen, bovendien kan iedere man, vrouw en kind zijn of haar eigen exemplaar van deze gewijde teksten bezitten en bestuderen, meestal nog in hun moedertaal ook. Hoe ongelooflijk zou dit geweest zijn voor de mensen uit de tijd van William Tyndale en de heiligen uit eerdere bedelingen! De Heer wil ons met deze zegen vast en zeker duidelijk maken dat we, meer nog dan voorheen, onze toevlucht moeten nemen tot de Schriften. Mogen wij ons voortdurend vergasten aan de woorden van Christus, die ons alle dingen zullen zeggen die wij behoren te doen (zie 2 Nephi 32:3). Ik heb de Schriften bestudeerd en bepeinsd, en in deze paastijd geef ik u mijn getuigenis van de Vader en de Zoon, zoals Zij Zich openbaren in de heilige Schriften. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Geraadpleegde bronnen voor informatie over William Tyndale: David Daniell, *The Bible in English* (2003), pp. 140–157; Lenet Hadley Read, *How We Got the Bible* (1985), pp. 67–74; S. Michael Wilcox, *Fire in the Bones: William Tyndale, Martyr, Father of the English Bible* (2004); John Foxe, *The New Foxe's Book of Martyrs* (1997), pp. 121–133; 'William Tyndale', *Wikipedia*, http://en.wikipedia.org/wiki/William_Tyndale; geraadpleegd op 28 februari 2010.
2. Zie interview van Richard Neitzel Holzapfel. In: Michael De Groote, 'Questioning the Alternative Jesus', *Deseret News*, 26 november 2009, p. M5.

Ouderling Koichi Aoyagi
van de Zeventig

Helpende handen, reddende handen

Mogen wij dagelijks de raad en het voorbeeld van de profeet volgen en hen opzoeken die hulp nodig hebben.

Broeders en zusters, ik ben erg dankbaar dat ik op deze conferentie tot u mag spreken. Ik ben dankbaar voor president Thomas S. Monson en ik getuig dat hij een profeet van de levende God is. Ik ben diep onder de indruk van het geweldige voorbeeld dat president Monson heeft gegeven door zijn hele leven lang zijn handen te gebruiken om anderen te helpen en te redden.

Wij leven in een tijd waarin allerlei rampen voorkomen en veel mensen hulp nodig hebben wegens de vernietigende gevolgen van aardbevingen, tsunami's, orkanen en andere natuurrampen. De kerk biedt deze mensen humanitaire hulp. De kerkleden geven getrouw elke maand royale vastengaven en verrichten in een geest van liefde dienstbetoon. Zij bieden op de wijze van de Heer letterlijk de helpende hand. Zij volgen het gebod van de Heer: 'Denkt in alles aan de armen en de behoeftigen, de zieken en de bezochten, want wie die dingen niet doet, is mijn discipel niet' (LV 52:40).

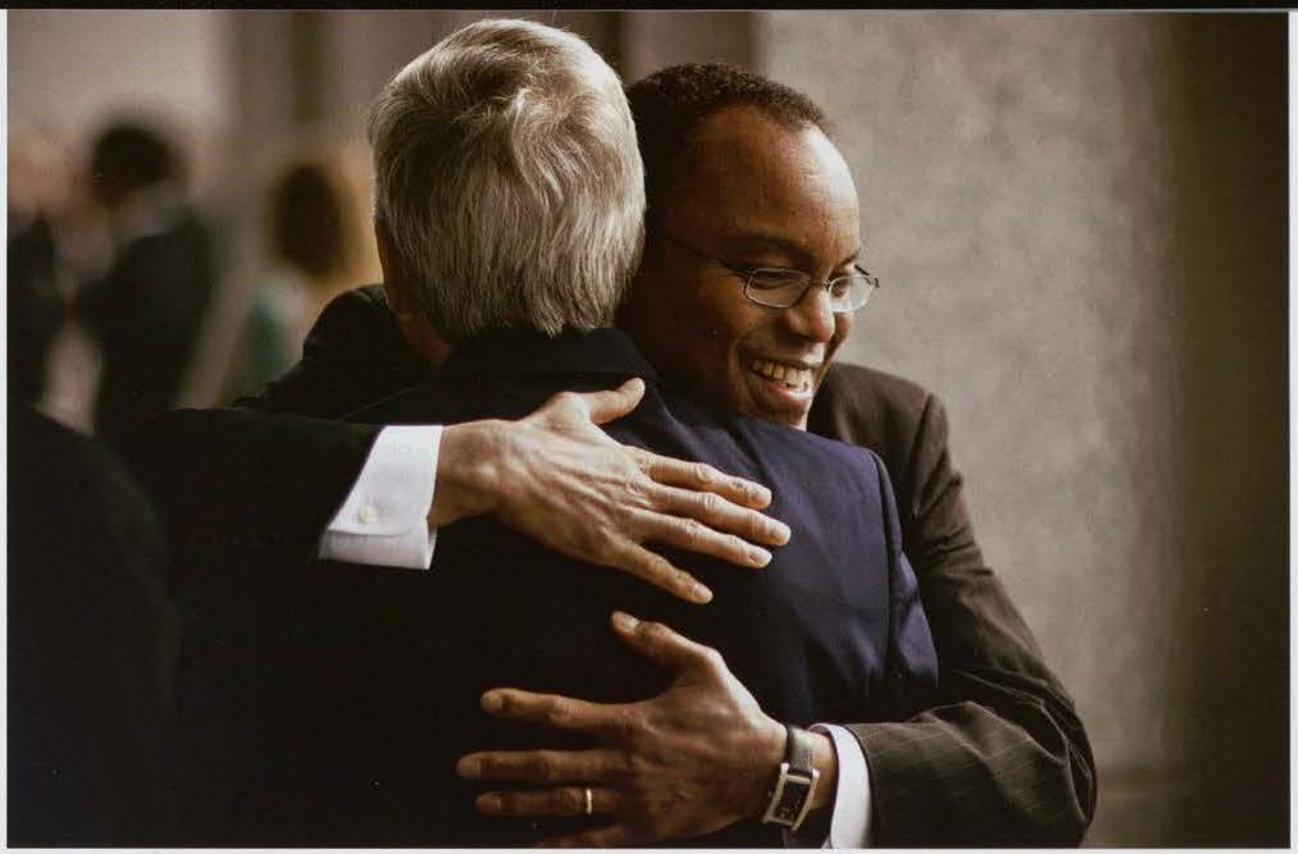
Vandaag wil ik het hebben over handen die geestelijk helpen en redden. Het is echt zijn werk en heerlijkheid om 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39). Veel mensen om ons heen hebben geestelijke hulp nodig. Als wij minderactieve leden, gezinnen waar niet allen lid zijn en mensen die niet van ons geloof zijn een reddende hand bieden, dan nodigen wij allen uit om 'tot Christus te komen'.[1]

Als nieuwe bekeerling tot de kerk heb ik door de reddende handen van een trouw lid van de kerk een geestelijke redding ervaren. Ik ben opgegroeid in Matsumoto (Japan), vlak bij Nagano, waar de Olympische Winterspelen zijn gehouden. Mijn geboorteplaats lijkt erg op Salt Lake City, in een vallei omringd door prachtige bergen. Toen ik zeventien was, kwam ik twee Amerikaanse zendelingen tegen, de ouderlingen Carter en Hayashi. Hoewel we maar twee of drie jaar in leeftijd verschilden, was er iets bijzonders aan deze ouderlingen wat ik nooit eerder had gevoeld. Ze waren ijverig, opgewekt en vol naastenliefde en licht. Ik was diep onder de indruk van hun eigenschappen en wilde op hen lijken. Ik luisterde naar hun boodschap en besloot me te laten dopen. Mijn ouders waren boeddhist, en fel tegen mijn doop gekant. Maar met hulp van de zendelingen en de Heer kreeg ik toestemming, en werd ik wonder boven wonder gedoopt.

Het daaropvolgende jaar ging ik naar de universiteit in Yokohama. Toen ik daar alleen woonde, ver van mijn geboorteplaats en de mensen die ik kende, vereenzaamde ik en dwaalde ik af van de kerk. Op een dag kreeg ik een kaart van een kerklid uit mijn thuiswijk. Ze schreef dat ze had gehoord dat ik niet meer naar de kerk ging. Ze haalde een tekst aan en nodigde me uit om weer naar de kerk te gaan. Ik was onder de indruk van de woorden in de tekst. Hierdoor zag ik in dat ik misschien iets belangrijks was kwijtgeraakt, en ik peinsde er dagenlang over en worstelde ermee. Daardoor moest ik ook weer denken aan een belofte die de zendelingen me hadden gedaan: 'Als je het Boek van Mormon leest en in vurig gebed vraagt of de belofte in Moroni waar is, kom je door de kracht van de Heilige Geest de waarheid te weten.'[2]

Ik zag in dat ik niet met heel mijn hart bad, en besloot dat te proberen. Op een ochtend stond ik vroeg op, knielde in mijn kamer neer en bad oprecht. Tot mijn verrassing kreeg ik zoals beloofd een bevestiging van de Heilige Geest. Mijn hart stond in brand, mijn lichaam schudde en ik was vervuld van vreugde. Door de kracht van de Heilige Geest kwam ik te weten dat God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, leven, en dat

Ze echt aan Joseph Smith zijn verschenen. Ik nam mij in mijn hart vast voor om me te bekeren en Jezus Christus de rest van mijn leven trouw te volgen.

Mijn leven is door die geestelijke ervaring volledig veranderd! Uit dankbaarheid tegenover de Heer en het lid dat mij gered had, besloot ik een zending te vervullen. Na mijn zending liet ik mij in de tempel aan een lief meisje verzegelen, en we zijn gezegend met vier kinderen. Het is geen toeval dat dit hetzelfde meisje was dat mij jaren geleden in mijn eenzame kamer in Yokohama een kaart stuurde om me te redden. Ik zal altijd dankbaar blijven voor de genade van de Heer en de hulp van dit kerklid, dat mij uitnodigde om opnieuw 'tot Christus te komen'.[3]

Ik weet dat velen van u dagelijks in liefde mensen de reddende hand reiken. Ik denk daarbij aan een getrouwe ZHV-zuster die niet alleen zorgt voor de zusters die aan haar zijn toegewezen, maar ook voor andere zusters die ziek zijn of anderszins hulp nodig hebben. Ze bezoekt ze vaak en sterkt al jaren het geloof van velen. Ik denk aan een bisschop die vaak de weduwen en weduwnaars in zijn wijk bezocht. Dergelijke hulp bleef hij nog jaren na zijn ontheffing bieden.

Ik ken een priesterschapsleider die tijd besteedt aan een jonge man die zijn vader heeft verloren. Hij doet van alles met hem, onderwijst hem in het evangelie en geeft hem advies zoals zijn vader dat gedaan zou hebben. Een ander gezin vindt het fijn om anderen over het evangelie te vertellen. De ouders en de kinderen getuigen tot de mensen om hen heen van het evangelie, en ze zijn geliefd bij velen.

Mijn kleindochtertje van vijf doet in het kader van een jeugdwerkactiviteit telkens een maiskorrel in een grote fles als ze een goede daad verricht. Ze zingt dagelijks hardop dit jeugdwerkliedje als ze op zoek is naar goede daden: 'Volg de profeet, volg de profeet, volg de profeet, want zijn raad is goed.'[4]

Ik heb niet genoeg tijd om u alle goede dingen te vertellen die ik kerkleden zie doen. Zij volgen de raad van de profeet — niet uit plichtsbesef of verantwoordelijkheidsgevoel, maar uit eigen vrije wil, anoniem en blijmoedig.

Soms hebben we het gevoel dat we zwak zijn, dat we de kracht niet hebben om anderen te redden, maar de Heer herinnert ons aan het volgende: 'Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (Matteüs 25:40).

Ik besluit met een citaat van president Thomas S. Monson: 'Mijn broeders en zusters, overal om ons heen zijn mensen die onze aandacht, bemoediging, steun, troost en vriendelijkheid nodig hebben — of het nu familieleden, vrienden, kennissen of vreemden zijn. Wij zijn de handen van de Heer hier op aarde, met de opdracht om zijn kinderen te dienen en op te beuren. Hij is afhankelijk van ieder van ons.'[5]

Mogen wij de raad en het voorbeeld van de profeet volgen en dagelijks hen opzoeken die hulp nodig hebben, opdat wij de handen van de Heer mogen zijn in het helpen en redden van zijn kinderen. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie *Predik mijn evangelie: handleiding voor zendingswerk* (2004), p. 1.
2. Zie Moroni 10:4–5.
3. Zie Matteüs 11:28.
4. 'Volg de profeet', *Kinderliedjes*, p. 58.
5. Thomas S. Monson, 'Wat heb ik vandaag voor iemand gedaan?', *Liahona*, november 2009, p. 86.

Ouderling Bruce A. Carlson
van de Zeventig

Wanneer de Heer gebiedt

Door getrouwe gehoorzaamheid, ongeacht de omvang van de taak, zullen we de leiding, hulp en rust van de Heer ontvangen.

Er is een verhaal over twee mannen die van het buitenleven hielden en die een vliegtuigje hadden gecharterd om op een verafgelegen meer te gaan vissen. Nadat ze veel vis hadden gevangen, kwam de piloot terug om ze op te halen. Maar hij vertelde de mannen dat het vliegtuigje niet het extra gewicht van alle gevangen vis kon dragen. Het was noodzakelijk om twee keer te vliegen.

De vissers wilden niet graag voor een tweede vlucht betalen. Dus toen ze beloofden dat ze alles compact in het vliegtuigje zouden laden en de piloot wat extra geld zouden geven, gaf hij schoorvoetend toe.

De vissers glimlachten tevreden toen de piloot het vliegtuigje de lucht in dwong. Maar enkele seconden later sloeg de motor af en stortte het vliegtuigje neer in een groot moerasgebied aan het eind van het meer.

Het vliegtuig kon niet goed opstijgen door een bekend verschijnsel dat 'grondeffect' wordt genoemd. 'Grondeffect' ontstaat als de lucht tussen de vleugels van het vliegtuig en het aardoppervlak wordt samengeperst — als ze zich dicht te bij elkaar bevinden. Toen in dit geval het vliegtuigje omhoog probeerde te komen uit het 'grondeffect', moest het op eigen stijgkracht vliegen, maar was daar niet toe in staat.

Gelukkig raakte niemand ernstig gewond, en toen iedereen van de ergste schrik was bekomen, vroeg een van de vissers: 'Wat is er gebeurd?' De tweede visser antwoordde: 'We zijn tijdens het opstijgen neergestort — zo'n honderd meter van de plek waar we vorig jaar terechtkwamen!'

Net als de twee vissers geloven wij soms ook dat er een gemakkelijkere weg moet zijn, een kortere weg of een aanpassing van de geboden van de Heer om aan onze omstandigheden tegemoet te komen. Door dergelijke gedachten gaan we voorbij aan het feit dat we door strikte gehoorzaamheid aan Gods wetten recht hebben op zijn zegeningen. Maar als we zijn wetten niet naleven, leidt dat tot voorspelbare gevolgen.

Toen hij als president van de kerk werd geroepen, zei ouderling Harold B. Lee: 'De veiligheid van de kerk is afhankelijk van de mate waarin de leden de geboden onderhouden. (...) Als zij de geboden onderhouden, zullen ze gezegend worden.'[1]

Als wij besluiten om een gebod te overtreden, is dat meestal omdat (1) we onszelf ervan hebben overtuigd dat het gebod niet op ons van toepassing is; (2) we niet geloven dat het gebod belangrijk is; of (3) we denken dat het gebod te moeilijk is om te gehoorzamen.

1. Dit gebod is niet op mij van toepassing

Tijdens de laatste jaren van het bewind van koning Salomo maakte de Heer hem bij monde van een profeet duidelijk: '[Ik zal] voorzeker het koninkrijk van u afscheuren en het uw knecht geven.'[2]

Vlak daarna stelde de profeet Achia vast dat die dienstknecht Jerobeam was, een 'goede werker' die door Salomo over de gehele lichting van het huis Jozef'[3] was aangesteld. Jerobeam moest van het gebergte van Efraïm, waar hij woonde, naar de hoofdstad Jeruzalem reizen. Tijdens een van die reizen wachtte Achia hem op. De Heer zei tegen hem bij monde van Achia: 'Ik geef u de tien stammen (...).'[4] Hij zei ook tegen Jerobeam: 'Indien gij (...) in mijn wegen wandelt, door mijn inzettingen en geboden in acht te nemen, (...) [zal] Ik met u zijn (...) en [zal] Ik u Israël geven.'[5]

Toen Salomo de profetie van Achia hoorde, probeerde hij Jerobeam te doden, vandaar dat Jerobeamn naar Egypte vluchtte.[6] Na de dood van Salomo keerde Jerobeam terug uit Egypte en ging hij naar het noordelijke gedeelte van Israël om de tien stammen in het noorden te leiden.[7]

Maar het plan van Jerobeam om het koninkrijk te leiden bracht een mengeling van goed en kwaad met zich mee. Hij riep Sichem uit tot hoofdstad van het land, een stad met veel godsdienstige betekenis voor het volk. Maar helaas introduceerde hij ook satanische rituelen in hun aanbidding.[8]

Jerobeam overtuigde zichzelf ervan dat sommige geboden van God niet op hem van toepassing waren. Als gevolg daarvan werden al zijn nakomelingen gedood, en door de heidense praktijken die hij in hun heilige verordeningen had geïntroduceerd, werden de tien stammen van Israël uiteindelijk uit hun erfland verdreven.[9]

Net als een vliegtuig dat met meer gewicht dan de vleugels kunnen dragen uit het 'grondeffect' probeert te vliegen tot rampzalige gevolgen kan leiden, zal onze gedeeltelijke of selectieve gehoorzaamheid aan Gods wetten ertoe leiden dat we niet de volledige zegeningen van gehoorzaamheid ontvangen.

2. Het gebod is niet belangrijk

Decennia later reisde Naäman, een Syrische oorlogsheld, 'een krijgsheld'[10], van zijn geboorteland naar Israël om aan de koning, Joram, te vragen of hij hem van melaatsheid kon genezen.[11]

Naäman werd naar de profeet Elisa gestuurd. 'Elisa zond een bode tot hem met de opdracht: Ga heen en baad u zevenmaal in de Jordaan, dan zal uw lichaam weer gezond worden (...) en gij zult rein zijn.'[12]

Ondanks deze profetische belofte van genezing was Naäman beledigd dat Elisa hem niet persoonlijk kwam begroeten, en hij was nog meer beledigd door de opdracht van de profeet om zich zeven keer in de kleine, modderige Jordaan te baden. Door zijn hoogmoed verwachtte hij iets wat opmerkelijk en groots zou zijn, iets wat overeenkwam met zijn status en positie in de samenleving.

Gelukkig overtuigden zijn dienaren hem ervan dat hij de zegeningen van de Heer zou ontvangen als hij gehoorzaam was aan de raad van de profeet. Naäman baadde zich, zoals hem was bevolen, in de Jordaan, met als gevolg dat hij van zijn melaatsheid werd genezen.[13]

Door gehoorzaamheid aan de geboden van de Heer, hoe triviaal of onbeduidend die ook mogen lijken, zullen we zeker zijn beloofde zegeningen ontvangen.

3. Dit is gewoon te moeilijk

In navolging van het gebod van de Heer, leidde Lehi zijn gezin de wildernis in. Tijdens de eerste weken van de reis gaf Lehi zijn zoon, Lemuël, de opdracht om 'onwrikbaar en standvastig' te zijn, 'en onveranderlijk in het onderhouden van de geboden des Heren!'[14]

Maar toen de profetische opdracht werd gegeven om naar Jeruzalem terug te gaan en de koperen platen met 'de kroniek der Joden'[15] in handen te krijgen, kwamen de twee oudste zoons in opstand en zeiden 'dat het moeilijk'[16] was.

Ondanks het gemor van de oudere broers, konden ze door het geloof en de gehoorzaamheid van Nephi die koperen platen bemachtigen. Er werd een natie gesticht, een taal behouden en het evangelie van Jezus Christus werd onder vele generaties verkondigd.

Soms redeneren we dat de Heer onze ongehoorzaamheid zal begrijpen omdat het door onze bijzondere omstandigheden moeilijk, gênant of zelfs pijnlijk is om zijn wetten te gehoorzamen. Maar door getrouwe gehoorzaamheid, ongeacht de omvang van de taak, zullen we de leiding, hulp en rust van de Heer ontvangen.

De profeet Joseph Smith smeekte de Heer twee keer of zijn vooraanstaande vriend, Martin Harris, de eerste 116 handgeschreven pagina's van het vertaalde materiaal uit het boek Lehi, van Harmony (Pennsylvania) naar Palmyra terug mocht nemen. Iedere keer zei de Heer tegen Joseph dat hij het manuscript beter niet aan de heer Harris kon geven.

Martin wilde de vertaling als bewijs gebruiken om zijn verwanten ervan te weerhouden om geruchten over hem en zijn vriendschap met Joseph Smith te verspreiden. Na het derde verzoek gaf de Heer toe aan de smeekbede van Joseph.[17]

Martin raakte het manuscript kwijt en daarom werden de platen de profeet Joseph Smith geruime tijd afgenomen. Door die pijnlijke les werd de profeet ertoe aangezet om te zeggen: 'Dit is mijn stelregel geworden: *wanneer de Heer gebiedt, doe het*.'[18] Dat kan en moet eigenlijk ook onze stelregel zijn.

De reactie van de Heer als wij zijn geboden onderhouden, is zeker. Hij heeft beloofd: 'Indien u mijn geboden onderhoudt en volhardt tot het einde, zult u het eeuwige leven hebben.'[19]

Bovendien heeft Hij ons deze raad gegeven: 'Ik, de Heer, ben barmhartig en genadig jegens hen die Mij vrezen, en Ik schep er *behagen* in hen te eren die Mij in gerechtigheid en waarheid dienen tot het einde.'[20]

Door de geboden van de Heer te gehoorzamen, groeit ons vertrouwen dat we het juiste pad hebben gekozen, dat Hij ons zal blijven leiden, en dat we steeds meer kunnen gaan lijken op onze Heiland, Jezus Christus, en in de tegenwoordigheid van onze Vader kunnen terugkeren.

Ik bid dat wij er iedere dag naar zullen streven om gehoorzamer te zijn aan de wetten, verordeningen en geboden van het evangelie van Jezus Christus, zodat Hij ons steeds meer zal zegenen.

Ik getuig dat we door gehoorzaamheid aan Gods geboden de zegeningen van de hemel mogen ontvangen, dat onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, leven, dat het Boek van Mormon het woord van God is, en dat president Thomas S. Monson de profeet van de Heer in onze tijd is. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Harold B. Lee, geciteerd in Stephen W. Gibson, 'Presidency Meets the Press', *Church News*, 15 juli 1972, p. 3.
2. 1 Koningen 11:11.
3. 1 Koningen 11:28.
4. 1 Koningen 11:31.
5. 1 Koningen 11:38.
6. Zie 1 Koningen 11:40.
7. Zie 1 Koningen 12:2–3, 20.
8. Zie 1 Koningen 12:25–30.
9. Zie 1 Koningen 14:10, 15–16.
10. 2 Koningen 5:1.
11. Zie 2 Koningen 5:5–6.
12. 2 Koningen 5:10.
13. Zie 2 Koningen 5:11–14.
14. 1 Nephi 2:10.
15. 1 Nephi 3:3.
16. 1 Nephi 3:5.
17. Zie *History of the Church*, 1:20–21; Leer en Verbonden 3; 10.
18. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 160.
19. Leer en Verbonden 14:7.
20. Leer en Verbonden 76:5; cursivering toegevoegd.

Ouderling David A. Bednar
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Wakende met alle volharding

Een geestelijk waarschuwingssysteem kan de ouders in Zion helpen om waakzaam en oplettend ten behoeve van hun kinderen te zijn.

Laatst zat ik in de auto toen het heel hard begon te regenen. De regen sloeg tegen mijn voorruit. Op een matrixbord in de berm lichtte al snel een waarschuwing op: 'Water op wegdek.' Het wegdek waarop ik reed leek vooralsnog veilig, maar dankzij deze informatie kon ik mij instellen op mogelijk gevaar waarop ik niet verdacht was en dat ik niet kon zien. Ik matigde mijn snelheid en lette goed op of ik nog meer waarschuwingsborden zag op weg naar mijn bestemming.

In vele aspecten van ons leven nemen we vroegtijdig waarschuwingssignalen waar. Zo kan koorts een eerste symptoom zijn van een kwaal of aandoening. Op de arbeidsmarkt en financiële markten maakt men van verschillende indicatoren gebruik om toekomstige trends in lokale en nationale economieën te voorspellen. En afhankelijk van waar we wonen, zijn weeralarmen mogelijk voor overstromingen, lawines, orkanen, tsunami's, tornado's of sneeuwstormen.

We worden ook gezegend door geestelijke waarschuwingssignalen die ons bescherming bieden en van raad voorzien. U herinnert zich hoe Noach door God werd gewaarschuwd over iets dat nog niet gezien werd, en hij 'de ark toebereid[de] tot redding van zijn huisgezin' (Hebreeën 11:7).

Lehi werd gewaarschuwd om Jeruzalem te verlaten en met zijn gezin de wildernis in te trekken, omdat het volk dat hij tot bekering had geroepen hem wilde doden (zie 1 Nephi 2:1–2).

Jezus' leven bleef gespaard dankzij een waarschuwing van een engel: 'Zie, een engel des Heren verschijnt Jozef in de droom en zegt: Sta op, neem het kind en zijn moeder en vlucht naar Egypte, en blijf aldaar, totdat Ik het u zeg; want Herodes zal alles in het werk stellen om het kind om te brengen' (Matteüs 2:13).

Overweeg de taal van de Heer in

de openbaring die bekendstaat als het woord van wijsheid: 'Ten gevolge van de listen en lagen die in de laatste dagen in het hart van samenspannende mensen bestaan en zullen bestaan, heb Ik u gewaarschuwd en waarschuw Ik u van tevoren, door u dit woord van wijsheid door openbaring te geven' (LV 89:4).

Geestelijke waarschuwingen dienen te leiden tot aangescherpte waakzaamheid. U en ik leven in 'een dag van waarschuwing' (LV 63:58). En omdat we zijn en worden gewaarschuwd, moeten we, de aansporing van de apostel Paulus indachtig, '[waken] met alle volharding' (Efeziërs 6:18).

Ik bid om de hulp van de Heilige Geest nu ik een geestelijk waarschuwingssysteem ga bespreken, dat ouders in Zion kan helpen om waakzaam en oplettend ten behoeve van hun kinderen te zijn. Dit waarschuwingssysteem geldt voor kinderen van alle leeftijden en bestaat uit drie basisbestanddelen: (1) met uw kinderen het Boek van Mormon lezen en bespreken, (2) aan uw kinderen spontaan uw getuigenis van evangelieleringen geven, en (3) uw kinderen ertoe bewegen om als actieve evangelieleerling te handelen en niet alleen met zich te laten handelen. Ouders die deze zaken getrouw doen, zullen daardoor al in een vroeg stadium signalen van geestelijke groei of problemen bij hun kinderen herkennen en meer openstaan voor inspiratie om die kinderen te sterken en te helpen.

Bestanddeel 1: het Boek van Mormon lezen en bespreken

Het Boek van Mormon bevat de volheid van het evangelie van onze Heiland en is het enige boek waarvan de Heer zelf heeft getuigd dat het waar is (zie LV 17:6; zie ook Russell M. Nelson, 'Een getuigenis van het Boek van Mormon', *Liahona,* januari 2000, p. 84). Het Boek van Mormon is absoluut de sluitsteen van onze godsdienst.

De bekerings- en overtuigingskracht van het Boek van Mormon zijn het gevolg van zowel de diepgaande aandacht voor de Heer Jezus Christus als de geïnspireerde duidelijke en zuivere leer in het boek. Nephi heeft verklaard: 'Mijn ziel verlustigt zich in duidelijkheid voor mijn volk, opdat het zal leren' (2 Nephi 25:4). Dit vers wil zeggen dat de leringen duidelijk en gemakkelijk te begrijpen zijn.

Het Boek van Mormon is het nauwkeurigste boek op aarde omdat het zich bepaalt tot de Waarheid (zie Johannes 14:6; 1 Nephi 13:40), namelijk Jezus Christus, en de duidelijke en waardevolle delen herstelt die uit het ware evangelie zijn weggenomen (zie 1 Nephi 13:26, 28–29, 32, 34–35, 40). De unieke combinatie van deze twee factoren — aandacht voor de Heiland en duidelijkheid van de leringen — maakt het voor het derde lid van de Godheid, namelijk de Heilige Geest, mogelijk een geestelijke bevestiging te geven. Derhalve spreekt het Boek van Mormon als geen andere Schriftuur tot de geest en het hart van de lezer.

De profeet Joseph Smith heeft verklaard dat we door ons aan de leringen in het Boek van Mormon te houden, 'dichter bij God' komen dan door welk ander boek ook (*Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* [2007], p. 68). Regelmatig lezen in en praten over het Boek van Mormon maken de kracht vrij om verleidingen te weerstaan en liefdevolle gevoelens in ons gezin teweeg te brengen. En discussies over de leerstellingen en beginselen in het Boek van Mormon bieden ouders de kans om hun kinderen te observeren, naar ze te luisteren, van ze te leren, en ze te onderrichten.

Kinderen van alle leeftijden, met

inbegrip van peuters, staan open voor de kenmerkende geest van het Boek van Mormon. Kinderen zullen wellicht niet alle woorden en verhalen begrijpen, maar ze zullen zeker de geest voelen die uit het boek spreekt (zie Jesaja 29:4; zie ook 2 Nephi 26:16). En de vragen die een kind stelt, de opmerkingen die het plaatst, en de discussies die zich voordoen, verschaffen ouders belangrijke geestelijke waarschuwingssignalen. Wellicht nog belangrijker is het dat ouders door dergelijke gesprekken kunnen onderkennen wat hun kinderen leren, denken en voelen over de leringen die in deze heilige Schriftuur staan, alsmede de eventuele bedenkingen die zij hebben.

Bestanddeel 2: spontaan uw getuigenis geven

Een getuigenis is persoonlijke kennis, gebaseerd op de geestelijke bevestiging van de Heilige Geest, dat bepaalde feiten van eeuwig belang waar zijn. De Heilige Geest is de boodschapper voor de Vader en de Zoon, de leraar van en de leidsman tot alle waarheid (zie Johannes 14:26; 16:13). Vandaar dat er geschreven staat: 'Door de macht van de Heilige Geest kunt gij de waarheid van alle dingen kennen' (Moroni 10:5).

De kennis en de geestelijke bevestiging die we van de Heilige Geest ontvangen, zijn het gevolg van openbaring. Die zegeningen vallen ons ten deel als we daar met een oprecht hart, een eerlijke bedoeling en geloof in Christus naar zoeken (zie Moroni 10:4). Een persoonlijk getuigenis brengt ook verantwoordelijkheid en rekenschap met zich mee.

Ouders dienen oplettend en geestelijk alert te zijn op gelegenheden waarin zij spontaan tot hun kinderen kunnen getuigen. Dergelijke situaties hoeven niet te worden geprogrammeerd, ingeroosterd of voorbereid. Het is zelfs zo dat hoe minder de wijze van getuigen wordt gereguleerd, des te groter de kans op stichting en blijvende invloed is. 'Evenmin moet gij u van tevoren bezorgd maken over wat gij zult zeggen; maar verzamelt de woorden des levens steeds als een schat in uw gedachten, en in die ure zal u het deel worden gegeven dat eenieder moet worden toegemeten' (LV 84:85).

Een gesprek dat bijvoorbeeld spontaan onder de avondmaaltijd ontstaat, kan een perfecte achtergrond zijn waartegen een ouder over bepaalde zegeningen praat en getuigt die hij of zij die dag heeft ontvangen. En een getuigenis hoeft niet altijd te beginnen met: 'Ik geef je mijn getuigenis.' Ons getuigenis kan simpelweg zoiets zijn als: 'Ik weet dat ik op mijn werk met inspiratie gezegend ben', of 'De waarheid in deze schrifttekst is mij altijd tot leiding geweest.' Er zijn nog tal van andere momenten waarop we de gelegenheid hebben om te getuigen, bijvoorbeeld als we in de auto zitten of een busreis maken.

Hoe kinderen op dergelijke spontane getuigenissen reageren en met hoeveel enthousiasme of tegenzin zij dat doen, zijn krachtige geestelijke waarschuwingssignalen. Hoe een kind reageert op iets wat het tijdens de schriftstudie in de huiselijke kring leert of hoe het openhartig zijn bedenkingen over een evangeliebeginsel of -toepassing uitspreekt, kan zeer verhelderend zijn en ouders meer inzicht geven in de vragen en behoeften van een kind. Dergelijke discussies — in het bijzonder wanneer ouders net zozeer geneigd zijn te luisteren als te praten — kunnen een stimulerend en veilig religieus milieu thuis creëren en tot geregelde gesprekken over moeilijke onderwerpen uitnodigen.

Bestanddeel 3: uw kinderen tot handelen uitnodigen

In de onderverdeling van alle scheppingen Gods zijn er dingen die handelen en dingen die met zich laten handelen (zie 2 Nephi 2:14). Als kinderen van onze hemelse Vader is ons morele keuzevrijheid geschonken, het vermogen om zelfstandig te handelen. Begiftigd met keuzevrijheid kunnen wij naar eigen believen handelen, en we dienen voornamelijk te handelen en niet met ons te laten handelen — in het bijzonder als we 'door studie en ook door geloof' (LV 88:118) kennis zoeken.

Als actieve evangelieleerling dienen wij 'daders des woords en niet alleen hoorders' te zijn (Jakobus 1:22). We stellen ons hart open voor de invloed van de Heilige Geest als we onze keuzevrijheid goed gebruiken en in overeenstemming met correcte beginselen handelen — waarmee we de weg banen voor zijn onderricht en zijn getuigkracht. Ouders hebben de heilige plicht om hun kinderen te leren handelen en kennis te zoeken door geloof. En een kind is nooit te jong om aan deze vorm van leren deel te nemen.

Een man die een vis krijgt, heeft slechts een dag te eten. Een man die leert vissen, heeft zijn hele leven te eten. Wij, ouders en evangelieleerkrachten, houden ons niet bezig met het uitdelen van vis; het is ons werk om onze

kinderen te leren 'vissen' zodat ze geestelijk zelfstandig worden. Dat belangrijke doel wordt het beste bereikt als het ons lukt onze kinderen aan te moedigen om in overeenstemming met correcte beginselen te handelen — door ze te helpen om het geleerde in praktijk te brengen. 'Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt' (Johannes 7:17). Die vorm van leren vereist geestelijke, mentale en fysieke inspanning en niet slechts passief luisteren.

Kinderen ertoe brengen als actieve evangelieleerling te handelen en niet slechts met zich te laten handelen, borduurt voort op het Boek van Mormon lezen en bespreken en thuis spontaan uw getuigenis geven. Stel u bijvoorbeeld een gezinsavond voor waarop van kinderen wordt verwacht dat ze vragen stellen over wat zij lezen in en leren uit het Boek van Mormon — of over een onderwerp dat thuis recent naar voren is gekomen uit een evangeliediscussie of een spontaan gegeven getuigenis. En stel u voor dat de kinderen vragen stellen waarop de ouders niet een pasklaar antwoord hebben. Sommige ouders voelen zich wellicht niet op hun gemak met zo'n ongestructureerde benadering van de gezinsavond. Maar de beste gezinsavonden zijn niet noodzakelijkerwijs het product van een kant-en-klaar, gekocht of gedownload pakket met schema's en visuele hulpmiddelen. Wat een geweldige gelegenheid voor de gezinsleden om samen de Schriften te onderzoeken, om kennis te zoeken door studie en ook door geloof, en om te worden onderricht door de Heilige Geest. 'Want de prediker was niet beter dan de toehoorder, evenmin was de *leraar* beter dan de *leerling*; (...) en arbeidden zij allen, ieder naar zijn kracht' (Alma 1:26).

Zetten u en ik onze kinderen aan tot handelend leren en kennis zoeken door studie en door geloof, of hebben we onze kinderen zo gevormd dat ze een afwachtende houding aannemen en met zich laten handelen? Geven wij als ouders onze kinderen voornamelijk het equivalent van geestelijke vis te eten, of helpen we ze consequent om te handelen, zelf actief te leren, en standvastig en onwrikbaar te zijn? Bieden we onze kinderen hulp zodat ze gedreven gaan vragen, zoeken en kloppen? (Zie 3 Nephi 14:7.)

Het geestelijke begrip waarmee u en ik zijn gezegend en dat we in ons hart bevestigd hebben gekregen, kan nu eenmaal niet zomaar aan onze kinderen worden doorgegeven. Het lesgeld van vlijt en van leren door studie en ook door geloof moet betaald worden om dergelijke kennis zelf te 'bezitten' en zich eigen te maken. Alleen op die manier kan wat het verstand begrijpt ook in het hart worden gevoeld. Alleen op die manier kan een kind zich aan zijn afhankelijkheid van andermans geestelijke kennis en ervaring onttrekken en zelf de hand leggen op die zegeningen. Alleen op die manier kunnen we onze kinderen geestelijk voorbereiden op de wisselvalligheden van het sterfelijk leven.

Belofte en getuigenis

Ik getuig tot u dat ouders die consequent het Boek van Mormon lezen en bespreken met hun kinderen, die spontaan hun getuigenis geven aan hun kinderen, en die hun kinderen ertoe bewegen om als actieve evangelieleerling te handelen en niet enkel met zich te laten handelen, gezegend zullen worden met ogen die ver kunnen zien (zie Mozes 6:27) en met oren die het geluid van de bazuin kunnen horen (Ezechiël 33:2–16). Door het geestelijk onderscheidingsvermogen en de inspiratie die u ontvangt uit een combinatie van deze drie gewijde gewoonten zult u voor uw gezin als wachter op de toren staan — 'wakende met alle volharding' (Efeziërs 6:18) — tot zegen van uw gezin en uw toekomende nageslacht. Dat beloof ik u en getuig ik tot u in de heilige naam van de Heer Jezus Christus. Amen. ■

Ouderling Jeffrey R. Holland
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Geen plaats voor de vijand van mijn ziel

Mogen wij de vreugde voelen van onze trouw aan het allerhoogste en beste in ons als we onze liefde, ons huwelijk, onze samenleving en onze ziel zo zuiver houden als ze bedoeld waren.

Toen mijn vrouw en ik onlangs op een verafgelegen luchthaven uitstapten, haastten drie knappe jonge vrouwen die dezelfde vlucht hadden genomen zich om kennis met ons te maken. Ze vertelden dat ze lid van de kerk waren, wat niet zo verbazend was omdat mensen die niet van ons geloof zijn zich meestal niet haasten om op luchthavens kennis met ons te maken. In een gesprek dat we niet hadden verwacht, hoorden we al gauw door hun tranen heen dat alle drie deze vrouwen recentelijk waren gescheiden, dat hun echtgenoten hun ontrouw waren geweest omdat in hen de zaadjes van vervreemding en overtreding door de aantrekkingskracht van pornografie waren gezaaid.

Na deze schrille inleiding van mijn boodschap — een boodschap die niet eenvoudig te brengen is — voel ik me een beetje zoals Jakob vanouds, die zei: 'Het grieft mij ook dat ik zo onomwonden (...) moet spreken in het bijzijn van [hen] wier gevoelens in vele gevallen buitengewoon teer en kuis en zacht zijn.'[1] Maar we moeten onomwonden spreken. Misschien was het de vader in mij, of misschien de grootvader, maar de tranen van die jonge vrouwen deden tranen in mijn eigen ogen en die van mijn vrouw opwellen, en door de vragen die zij stelden, vroeg ik mij af: Waarom is er zo'n groot zedenverval om ons heen, en waarom vallen zo veel personen en gezinnen, waaronder sommigen in de kerk, eraan ten slachtoffer, en worden ze er zo tragisch door getekend?

Maar uiteraard wist ik ten dele wel het antwoord op mijn eigen vraag. Wij worden bijna dagelijks aangevallen door onzedelijke boodschappen die van alle kanten op ons af komen. De donkere kanten van de film-, televisie- en muziekbranche bedienen zich steeds vaker van aanstootgevend taalgebruik en seksuele onbetamelijkheid. Treurig genoeg stelt hetzelfde internet waarmee ik familiehistorisch werk kan doen en namen kan klaarmaken voor tempelwerk, mijn kinderen en kleinkinderen — als er geen filters of controles aanwezig zijn — in de gelegenheid toegang te krijgen tot een wereldwijde beerput van indrukken die voorgoed een krater in hun hersenen kunnen slaan.

Bedenk dat die jonge vrouwen zeiden dat de ontrouw van hun echtgenoten met de aantrekkingskracht van pornografie was begonnen, maar onzedelijk gedrag is niet alleen een mannenprobleem en echtgenoten zijn niet de enige overtreders. De mogelijkheid om met de klik van een muis ergens aan toe te geven — inclusief wat er bij een virtuele ontmoeting in een chatroom kan gebeuren — maakt geen onderscheid tussen man of vrouw, jong of oud, gehuwd of alleenstaand. En om ervoor te zorgen dat verleiding steeds makkelijker toegankelijk wordt, is de tegenstander zijn dekkingsgebied aan het uitbreiden, zoals men dat in die branche noemt, naar mobiele telefoons, computerspelletjes en mp3-spelers.

Als we ophouden de takken van het probleem af te snoeien en rechtstreeks op de wortel van de boom inhakken, is het niet verbazend dat we daar wellust in verborgen vinden. *Wellust* is een onverkwikkelijk woord, en ook een onverkwikkelijk onderwerp om te bespreken, maar er is een goede reden waarom het hier en daar beschouwd wordt als de dodelijkste van de 'zeven doodzonden'.[2]

Waarom is wellust een 'doodzonde'? Nou, niet alleen vernietigt het volledig de werking van de Geest in onze ziel, ik vind het ook een zonde omdat het de meest hoogstaande en heilige relatie schendt die God ons in het sterfelijk leven heeft gegeven— namelijk de liefde die man en vrouw voor elkaar hebben, en het verlangen dat zo'n

echtpaar heeft om kinderen te krijgen in een gezin dat bedoeld is om eeuwig te zijn. Iemand heeft eens gezegd dat ware liefde blijvend moet zijn. Ware liefde houdt stand. Maar wellust verandert net zo snel als dat je een pagina met porno kunt omslaan of kunt kijken naar weer een lustobject dat voorbij komt, of het nu een man of een vrouw is. Ware liefde is iets waardoor we in de zevende hemel zijn, zoals de gevoelens tussen mijn vrouw en mij; wij schreeuwen het van de daken. Maar wellust wordt gekenmerkt door schaamte en geheimen, en is bijna ziekelijk clandestien: hoe later en donkerder, hoe beter, met voor de zekerheid een dubbele grendel op de deur. Liefde zet ons er instinctief toe om de banden met God en andere mensen aan te halen. Maar wellust is helemaal niet goddelijk en wil alleen maar toegeven aan zelfzuchtige verlangens. Liefde heeft open handen en een open hart; wellust heeft alleen een open begeerte.

Dit zijn nog maar enkele redenen waarom het misbruik van de ware betekenis van liefde — in iemands verbeelding of met een andere persoon — zo destructief is. Het vernietigt datgene wat na ons geloof in God het belangrijkst is, namelijk geloof in hen die wij liefhebben. Het doet de pijlers van het vertrouwen schudden waarop onze huidige — of toekomstige — liefde is gebouwd, en het duurt lang om dat vertrouwen opnieuw op te bouwen als we het kwijt zijn. Als we die gedachtelijn ver genoeg doortrekken — of dat nu persoonlijk is zoals bij een familielid, of bij iemand in een maatschappelijke positie zoals bij een vooraanstaand zakenman, een mediaster of een sportheld — dan kunnen we al gauw aan het gebouw dat een zedelijk verantwoordelijke samenleving onderdak wil bieden het bordje 'Leegstaand' hangen.[3]

Of we nu alleenstaand of gehuwd zijn, jong of oud, laten we het even hebben over de vraag hoe we voor verleiding kunnen waken, in welke vorm die zich ook voordoet. We zijn misschien niet in staat om alle kwalen van de samenleving te genezen, maar laten we het even hebben over enkele dingen die we zelf kunnen doen.

- Neem allereerst afstand van mensen, materialen en omstandigheden die u kunnen schaden. Zoals verslaafden aan bijvoorbeeld drank weten, kan de aantrekkingskracht van iets dat nabij is fataal zijn. En dat geldt ook voor zedelijke kwesties. Vlucht, net als Jozef die in de nabijheid van Potifars vrouw[4] was — vlucht zo ver weg als u kunt van wat of wie u verleidt. En laat bij het wegvluchten van de verleiding alstublieft *niet* uw nieuwe adres achter.
- Erken dat mensen die door een verslaving geketend zijn vaak meer hulp dan zelfhulp nodig hebben, en dat dat ook voor u kan gelden. Roep die hulp in en verwelkom die. Praat met uw bisschop. Volg zijn raad op. Vraag om een priesterschapszegen. Maak gebruik van de hulp die de kerk biedt of zoek andere geschikte professionele hulp. Bid zonder ophouden. Vraag de engelen om hulp.
- Bedenk dat naast filters op computers en een slot op uw gevoelens, de enige ware beheersing in het leven zelfbeheersing is. Oefen meer beheersing uit over zelfs de kleinste omstandigheden. Als een tv-programma onfatsoenlijk is, zet het uit. Als een film grof is, loop weg. Als een relatie zich op ongepaste wijze ontwikkelt, maak het uit. Veel van deze invloeden zijn, in het begin althans, strikt genomen misschien niet slecht, maar ze kunnen ons oordeelsvermogen verminderen, onze geestelijke instelling afstompen en leiden tot iets dat wél slecht kan zijn. Volgens een oud gezegde begint iedere lange reis met één stap[5], dus kijk goed uit wat voor stappen u zet.
- Onwelkome gedachten kunnen als een dief in de nacht ons verstand insluipen. Maar we hoeven de deur niet voor ze open te zetten en ze thee en koekjes aan te bieden, en te vertellen waar we het zilver bewaren! (U zou sowieso geen thee moeten serveren.) Zet de boeven buiten de deur! Vervang wellustige gedachten door hoopgevende beelden en vreugdevolle herinneringen; denk aan het gezicht van mensen die u liefhebben en die er kapot van zouden zijn als u hen teleurstelde. Er zijn de nodige mannen van zonde en dwaasheid gered door de herinnering aan het gezicht van hun moeder, vrouw of kind, die thuis op hen wachtten. Wat voor gedachten u ook hebt, zorg ervoor dat die alleen 'op uitnodiging' welkom zijn in uw hart. Zoals een dichter vanouds heeft gezegd: laat uw wil uw rede zijn.[6]
- Ontwikkel een band met de Geest van de Heer en ga daarheen waar

die is. Zorg ervoor dat uw eigen woning daar ook onder valt, wat invloed zou moeten hebben op de kunst, de muziek en de lectuur die u daar hebt. Als u begiftigd bent, ga dan zo vaak mogelijk naar de tempel. Bedenk dat de tempel u wapent met Gods 'macht', dat die u zal omringen met zijn 'heerlijkheid' en dat zijn 'engelen over [u] zullen waken.'[7] En als u de tempel verlaat, denk dan aan de zinnebeelden die u met u meeneemt, die nooit opzijgezet of vergeten mogen worden.

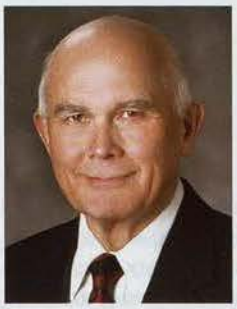
De meeste mensen die in moeilijkheden komen, roepen uit: 'Wat dacht ik eigenlijk?' Nou, wat ze ook dachten, ze dachten niet aan Christus. Maar als leden van zijn kerk zeggen we elke zondag toe dat we zijn naam op ons zullen nemen en beloven we 'Hem altijd indachtig te zijn'.[8] Dus laten we een beetje beter ons best doen om Hem te gedenken, vooral dat Hij 'onze ziekten [...] op zich [heeft] genomen, en onze smarten gedragen [en] om onze overtredingen [is] doorboord (...) en door zijn striemen is ons genezing geworden.'[9] Het zou onze daden beslist sterk beïnvloeden als we bij elke overtreding bedachten dat we niet alleen onze dierbaren troffen, maar ook Hem die ons zo zielsveel liefheeft. Maar als we zondigen, hoe ernstig de zonde ook mag zijn, kunnen we door diezelfde majesteitelijke Figuur gered worden, Hij die de enige naam onder de hemel draagt waardoor *elke* man of vrouw te redden is.[10] Mogen wij allen bij het onder ogen zien van onze overtredingen, als onze ziel waarlijk gepijnigd wordt, met de woorden van de bekeerlijke Alma zijn levensveranderende uitroep doen: 'O, Jezus, Gij Zone Gods, wees mij [...] genadig.'[11]

Broeders en zusters, ik heb u lief. President Thomas S. Monson en de algemene autoriteiten hebben u lief. Wat nog veel belangrijker is, uw Vader in de hemel heeft u lief. Ik heb geprobeerd het over liefde te hebben — echte liefde, ware liefde, respect ervoor en de juiste voorstelling ervan in de zegenrijke samenlevingen die de mens heeft gehad; de heiligheid van de liefde tussen man en vrouw, en de kinderen die daar uit voortkomen. Ik heb geprobeerd te spreken over de verlossende manifestatie van liefde, de belichaming van naastenliefde, die wij krijgen door de genade van Christus zelf. Ik heb uit noodzaak ook gesproken over de duivel, de diabolische vader van leugen en wellust, die alles zal doen om ware liefde te vervalsen, om die waar en wanneer hij maar kan te verlagen of te ontheiligen. En ik heb zijn verlangen genoemd om ons te vernietigen, als hij kan.

Als wij in deze tijd voor dergelijke verleidingen staan, dan moeten we net als Nephi in zijn tijd zeggen: '[Ik] geef niet langer plaats aan de vijand van mijn ziel.'[12] Wij kunnen het kwaad verwerpen. Als we het met hart en ziel willen, dan kunnen en zullen we die vijand met de verlossende kracht van de Heer Jezus Christus verwerpen. Verder beloof ik u dat het licht van zijn eeuwigdurend evangelie helder zal schijnen terwijl u vreesde dat het leven hopeloos en hulpeloos duister was geworden. Mogen wij de vreugde voelen van onze trouw aan het allerhoogste en allerbeste in ons als we onze liefde, ons huwelijk, onze samenleving en onze ziel zo zuiver houden als ze bedoeld waren. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Jakob 2:7.
2. Zie bijvoorbeeld de uitstekende publicatie van Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today* (1978).
3. Zie Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today*, p. 175.
4. Zie Genesis 39:1–13.
5. Lao Tzu. In: John Bartlett, samensteller, *Bartlett's Familiar Quotations*, 14e editie (1968), p. 74.
6. Zie Juvenal, *The Satires*, satire 6, regel 223.
7. Leer en Verbonden 109:22.
8. Leer en Verbonden 20:77; zie ook vers 79.
9. Jesaja 53:4–5.
10. Zie Handelingen 4:12.
11. Alma 36:18.
12. 2 Nephi 4:28.

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De zieken genezen

We bezitten die priesterschapsmacht en moeten allemaal bereid zijn die op gepaste wijze te gebruiken.

In deze tijden van wereldwijde beroering wenden steeds meer gelovige mensen zich tot de Heer om een zegen van troost en genezing. Ik wil graag tot de priesterschapsdragers spreken over zieken genezen — door de medische wetenschap, door gelovige gebeden en door priesterschapszegens.

I.

Heiligen der laatste dagen geloven in de toepassing van de beste wetenschappelijke kennis en technieken. Wij maken gebruik van voeding, oefeningen en andere zaken om onze gezondheid op peil te houden, en roepen de hulp in van zorgverleners, zoals artsen en chirurgen, om ons weer gezond te maken.

De toepassing van medische kennis staat niet haaks op onze gelovige gebeden en ons vertrouwen in priesterschapszegens. Als iemand om een priesterschapszegen verzocht, vroeg Brigham Young altijd: 'Hebt u een middel tegen de kwaal geprobeerd?' Wie nee zeiden met als reden: 'We willen dat de ouderlingen ons de handen opleggen, en we hebben het geloof dat we zullen genezen', gaf president Young als antwoord: 'Dat strookt niet erg met mijn geloof. Als we ziek zijn en de Heer vragen om ons te genezen, en alles te doen wat daarvoor nodig is, dan kunnen we de Heer, naar mijn begrip van het evangelie des heils, net zo goed vragen of Hij mijn graan en mais wil laten groeien zonder dat ik de grond ploeg en zaai. Het lijkt mij beter om elke remedie te beproeven die mij bekend is, en mijn Vader in de hemel [dan] (...) te vragen om die remedie te heiligen voor de genezing van mijn lichaam.'[1]

Uiteraard wachten we niet tot we alle andere methoden hebben uitgeprobeerd voordat we in geloof bidden of een priesterschapszegen geven tot genezing. In noodgevallen komen gebeden en zegens op de eerste plaats. Meestal bewandelen we alle paden tegelijk. Daarmee volgen wij de schriftuurlijke leringen om altijd te bidden (zie LV 90:24) en alle dingen in wijsheid en ordelijkheid te doen.[2]

II.

We weten dat het gelovige gebed — alleen, thuis of in de kerk opgezonden — een zieke gezond kan maken. Veel schriftteksten verwijzen naar de kracht van geloof bij de genezing van iemand. De apostel Jakobus leerde: 'Bidt voor elkander, opdat gij genezing ontvangt', en hij voegde daaraan toe: 'Het gebed van een rechtvaardige vermag veel, doordat er kracht aan verleend wordt' (Jakobus 5:16). Toen de vrouw die Jezus aanraakte, genezen was, zei Hij tegen haar: 'Uw geloof heeft u behouden' (Matteüs 9:22).[3] Zo leren wij ook in het Boek van Mormon dat de Heer 'werkt door macht, volgens het geloof

der mensenkinderen' (Moroni 10:7).

Uit een recente nationale enquête in de VS blijkt dat acht op de tien Amerikanen 'geloven dat ook in onze tijd wonderen plaatsvinden, zoals in tijden van weleer'. Een derde van de ondervraagden meldde dat zij 'een goddelijke genezing meegemaakt of gezien hadden'.[4] Veel heiligen der laatste dagen hebben de kracht van geloof ervaren bij de genezing van zieken. Wij vernemen daar ook voorbeelden van bij gelovige mensen in andere kerken. Een journalist in Texas schreef eens over een dergelijk wonder. Toen een vijfjarig meisje moeilijk ging ademen en koorts kreeg, brachten haar ouders haar met spoed naar het ziekenhuis. Bij aankomst was haar nier- en longfunctie al uitgevallen, was de koorts opgelopen tot bijna 42 graden Celsius en was haar lichaam felrood en bezaaid met paarse plekken. De artsen zeiden dat ze dood ging aan het toxischeshock-syndroom, met onbekende oorzaak. Toen familie en vrienden dit hoorden, begonnen godvrezende mensen voor haar te bidden en werd een speciale gebedsdienst gehouden in hun protestantse gemeente in Waco (Texas). Als bij een wonder kwam ze van het randje van de dood terug en mocht ze het ziekenhuis na ruim een week verlaten. Haar grootvader schreef: 'Zij is het levende bewijs dat God

gebeden beantwoordt en wonderen verricht.'[5]

Zoals het Boek van Mormon aangeeft, openbaart God Zich waarlijk 'aan allen die in Hem geloven, door de macht van de Heilige Geest; ja, aan alle natie, geslacht, taal en volk, naar hun geloof grote (...) wonderen onder de mensenkinderen verrichtende' (2 Nephi 26:13).

III.

Voor dit publiek — volwassen dragers van het Melchizedeks priesterschap en jongemannen die dat gezag spoedig zullen ontvangen — richt ik mij op de zegeningen van genezing door de macht van het priesterschap. We bezitten die priesterschapsmacht en moeten allemaal bereid zijn die op gepaste wijze te gebruiken. Het toenemende aantal natuurrampen en financiële moeilijkheden betekent dat we die macht in de toekomst nog vaker nodig zullen hebben dan vroeger.

Veel schriftteksten geven aan dat de dienstknechten van de Heer 'op zieken (...) de handen [zullen] leggen en zij zullen genezen worden' (Marcus 16:18).[6] Er gebeuren wonderen als zieken met het gezag van het priesterschap worden gezegend. Ik heb die wonderen meegemaakt. Als jongen en als man heb ik genezingen gezien die net zo wonderlijk waren als die in de Schriften zijn opgetekend, en dat geldt ook voor velen van u.

Vijf elementen spelen een rol bij het zegenen van zieken met het gezag van het priesterschap. (1) de zalving, (2) de verzegeling van de zalving, (3) geloof, (4) de woorden van de zegen, en (5) de wil van de Heer.

De zalving

In het Oude Testament wordt de zalving met olie geregeld genoemd als onderdeel van een zegen door iemand met priesterschapsgezag.[7] Zalvingen dienden ter heiliging[8] en kunnen wellicht ook symbool staan voor de zegeningen die vanuit de hemel worden uitgegoten als gevolg van die heilige handeling.

In het Nieuwe Testament lezen we dat de apostelen van Jezus 'vele zieken met olie [zalfden] en [hen] genazen' (Marcus 6:13). Het boek Jakobus geeft de rol van een zalving aan in verband met de andere elementen in een zegen tot genezing door iemand met priesterschapsgezag:

'Is er iemand bij u ziek? Laat hij dan de oudsten der gemeente tot zich roepen, opdat zij over hem een gebed uitspreken en hem met olie zalven in de naam des Heren.

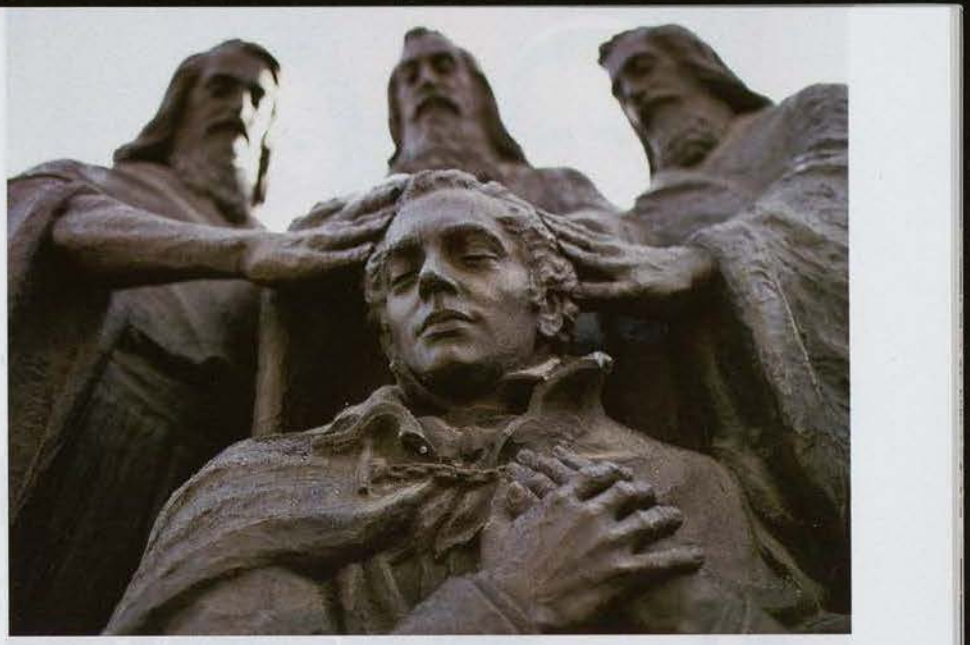
'En het gelovige gebed zal de lijder gezond maken, en de Here zal hem oprichten' (Jakobus 5:14–15).

De zalving verzegelen

Nadat iemand is gezalfd krachtens het Melchizedeks priesterschap, wordt de zalving krachtens datzelfde gezag verzegeld. Iets verzegelen betekent het bevestigen, het bindend maken voor het beoogde doel. Wanneer ouderlingen een zieke zalven en de zalving verzegelen, openen ze de vensters van de hemel zodat de Heer de zegeningen kan uitgieten die Hij voor de bezochte in petto heeft.

President Brigham Young heeft verklaard: 'Als ik mijn handen op de zieke leg, verwacht ik dat de genezende macht en invloed van God door mij naar de patiënt vloeien, en dat de ziekte wijkt. (...) Als we ons hebben voorbereid, als we heilige vaten voor de Heer zijn, kan de kracht van de Almachtige door de tabernakel van de bedienaar vloeien naar het stelsel van de patiënt, en worden de zieken genezen.'[9]

Hoewel we veel gevallen kennen waarin iemand is genezen die met

het gezag van het priesterschap is gezegend, praten we zelden in het openbaar over die genezingen. In een hedendaagse openbaring worden wij immers vermaand dat wij ons 'niet op deze dingen zullen beroemen, noch erover zullen spreken ten overstaan van de wereld; want deze dingen worden u gegeven voor uw nut en voor behoudenis' (LV 84:73).

Geloof

Geloof is van wezenlijk belang voor genezing door de machten des hemels. Het Boek van Mormon leert ons zelfs: 'Indien er geen geloof onder de mensenkinderen is, kan God geen wonder onder hen verrichten' (Ether 12:12).[10] In een opmerkelijke toespraak over het zalven van de zieken, heeft president Spencer W. Kimball gezegd: 'De noodzaak van geloof wordt vaak onderschat. De zieke en de familie lijken zich vaak volledig te verlaten op de macht van het priesterschap en de gave van genezing die de betrokken broeders naar zij hopen bezitten, terwijl de grootste verantwoordelijkheid berust bij degene die de zegen ontvangt. (...) Het belangrijkste element is het geloof van de persoon zelf als die bij bewustzijn en toerekeningsvatbaar is. "Uw geloof heeft u behouden" [Matteüs 9:22] werd zo vaak door de Meester herhaald, dat het bijna als een refrein klonk.'[11]

President Kimball heeft zelfs geopperd dat 'al te veelvuldige zegens wel eens kunnen duiden op een gebrek aan geloof of op een zieke die de verantwoordelijkheid voor de ontwikkeling van geloof bij de ouderlingen probeert te leggen en niet bij zichzelf.' Hij sprak over een getrouwe zuster die een priesterschapszegen had ontvangen. Toen haar de volgende dag werd gevraagd of ze nog een zegen wilde, zei ze: 'Nee, ik heb een zalving en een zegen ontvangen. De verordening heeft plaatsgevonden. Nu is het aan mij om door mijn geloof aanspraak te maken op de zegeningen.'[12]

De woorden van de zegen

Een ander element van een priesterschapszegen zijn de woorden die de ouderling als zegen uitspreekt nadat hij de zalving heeft verzegeld. Die woorden kunnen van groot belang zijn, maar de inhoud ervan is niet essentieel en ze worden niet in de verslagen van de kerk opgenomen. Bij sommige priesterschapszegens — zoals een patriarchale zegen — draait de zegen om de woorden die worden uitgesproken. Maar in een zegen tot genezing vormen de andere aspecten van de zegen — de zalving, de verzegeling, het geloof en de wil van de Heer — juist de essentiële elementen.

In het ideale geval is de ouderling die de verordening verricht zo in harmonie met de Geest van de Heer, dat hij de wil van de Heer kent en die in de woorden van de zegen uit. Brigham Young heeft de priesterschapsdragers geleerd: 'Het is uw voorrecht en plicht om zo te leven dat u weet wanneer het woord van de Heer gesproken wordt en wanneer de wil van de Heer aan u geopenbaard wordt.'[13] Wanneer dat gebeurt, komt de uitgesproken zegen letterlijk en op wonderbaarlijke wijze uit. In sommige bevoorrechte gevallen heb ik die zekerheid van inspiratie in een zegen tot genezing ondervonden, en wist ik dat ik de wil van de Heer verwoordde. Maar net als de meesten die wel eens een zegen tot genezing hebben uitgesproken, heb ik vaak geworsteld met onzekerheid over de woorden die ik moest zeggen. Om uiteenlopende redenen ervaart iedere ouderling schommelingen in zijn ontvankelijkheid voor de influisteringen van de Geest. Iedere ouderling die een zegen geeft, wordt beïnvloed door wat hij de betrokken persoon toewenst. Al deze en andere menselijke onvolmaaktheden kunnen van invloed zijn op de woorden die we uiten.

Gelukkig zijn de uitgesproken woorden in een zegen tot genezing niet essentieel voor de genezende uitwerking ervan. Als er voldoende geloof is en de Heer dat wil, zal de bezochte persoon genezen of gezegend worden, of de priesterschapsdrager die woorden nu uitspreekt of niet. Omgekeerd geldt dat als de priesterschapsdrager vanuit zijn persoonlijke wens of onervarenheid in een zegen dingen beveelt of zegt die verder strekken dan de Heer volgens het geloof van de persoon voor ogen heeft, die woorden niet worden vervuld. Geen enkele ouderling hoeft dus te aarzelen, broeders, om aan een zegen tot genezing deel te nemen uit angst dat hij niet weet wat hij zeggen moet. De uitgesproken woorden in een zegen tot genezing kunnen het geloof van wie ze horen versterken en aanwakkeren, maar de uitwerking van

de zegen is afhankelijk van het geloof en van de wil van de Heer, niet van de woorden die de betrokken ouderling uitspreekt.

De wil van de Heer

Jongemannen en oudere mannen, let goed op wat ik nu ga zeggen. Als we de onwankelbare macht van het priesterschap van God uitoefenen en als we zijn belofte koesteren dat Hij het gelovige gebed hoort en verhoort, moeten we altijd beseffen dat geloof en de genezende macht van het priesterschap niet kunnen resulteren in iets dat tegen de wil indruist van Hem wiens priesterschap het is. Dat beginsel wordt geleerd in de openbaring waarin de ouderlingen van de kerk wordt opgedragen de zieken de handen op te leggen. De Heer geeft daarbij de belofte dat 'wie geloof in Mij heeft om genezen te worden, *en niet ten dode is bestemd*, zal genezen' (LV 42:48; cursivering toegevoegd). Zo verklaart de Heer ook in een andere hedendaagse openbaring dat als iemand 'vraagt volgens de wil van God' het 'gebeurt (...) zoals hij vraagt' (LV 46:30).[14]

Hieruit leren we dat zelfs de dienstknechten van de Heer die zijn goddelijke macht uitoefenen in een omstandigheid waarin voldoende geloof is tot genezing, geen priesterschapszegen kunnen geven die iemand doet genezen als die genezing niet strookt met de wil van de Heer.

Als kinderen van God die zijn grote liefde en zijn ultieme wijsheid onderkennen van wat het beste voor ons eeuwig welzijn is, vertrouwen we op Hem. Het eerste beginsel van het evangelie is geloof in de Heer Jezus Christus — en geloof betekent vertrouwen. Ik heb dat vertrouwen bespeurd in een toespraak van mijn neef tijdens de uitvaartdienst van een tienermeisje dat aan een ernstige ziekte was overleden. Hij sprak de volgende woorden, die me aanvankelijk hebben verbaasd maar daarna opgebouwd: 'Ik weet dat haar overlijden de wil van de Heer was. Ze heeft goede medische zorg gekregen. Ze heeft priesterschapszegens ontvangen. Haar naam is op de gebedsrol van de tempel geplaatst. Honderden gebeden zijn voor haar opgezonden dat ze weer gezond zou worden. Ik weet ook dat er in deze familie voldoende geloof is dat ze zou genezen, tenzij het de wil van de Heer was om haar op dat tijdstip naar huis te roepen.' Ik heb hetzelfde vertrouwen bespeurd in de woorden van de vader van een ander bijzonder meisje dat onlangs in haar tienerjaren aan kanker is overleden. Hij verklaarde: 'Ons gezin gelooft in Jezus Christus, en dat is niet afhankelijk van de uitkomst.' Die leringen onderschrijf ik. We doen al het mogelijke voor de genezing van een dierbare, en stellen vervolgens ons vertrouwen in de Heer wat de uitkomst betreft.

Ik getuig van de macht van het priesterschap van God, van de macht van het gelovige gebed en van de waarheid van deze beginselen. Bovenal getuig ik van de Heer Jezus Christus, wiens opstanding ons de verzekering van onsterfelijkheid geeft en wiens verzoening ons de mogelijkheid van het eeuwige leven geeft, de grootste van alle gaven Gods. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. *Discourses of Brigham Young*, samengesteld door John A. Widtsoe [1954], p. 163.
2. Zie Mosiah 4:27.
3. Zie ook Marcus 10:46–52; Lucas 18:35–43.
4. *U.S. Religious Landscape Survey: Religious Beliefs and Practices: Diverse and Politically Relevant* (The Pew Forum on Religion and Public Life, juni 2008), pp. 34, 54, http://religions.pewforum.org/reports#.
5. Zie Steve Blow, 'Sometimes, "Miracles" Are Just That', *Dallas Morning News*, 30 januari 2000, p. 31A.
6. Zie ook Matteüs 9:18; Marcus 5:23; 6:5; 7:32–35; 16:18; Lucas 4:40; Handelingen 9:12, 17; 28:8; Leer en Verbonden 42:44, 48; 66:9.
7. Zie bijvoorbeeld Exodus 28:41; 1 Samuël 10:1; 16:13; 2 Samuël 5:3.
8. Zie Leviticus 8:10–12.
9. *Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young* (1997), p. 252; zie ook Russell M. Nelson, 'Noch vertrouwen op de arm van het vlees', *Liahona*, maart 2010, p. 40; *Teachings of Gordon B. Hinckley*, p. 474.
10. Zie ook 1 Nephi 7:12; Leer en Verbonden 35:9.
11. 'President Kimball spreekt zich uit over het zalven van zieken', *De Ster*, augustus 1982, pp. 36-37.
12. *De Ster*, augustus 1982, p. 36.
13. *Leringen: Brigham Young*, p. 68.
14. Zie ook 1 Johannes 5:14; Helaman 10:5.

Ouderling Ronald A. Rasband
van het Presidium der Zeventig

De goddelijke roeping van zendelingen

De Heer wil dat iedere jongeman die daartoe in staat is, zich voorbereidt en zich voorneemt — vanavond nog — om een oproep van de profeet van God om op zending te gaan, waardig te zijn.

Goedenavond, geliefde broeders van de priesterschap. Vanavond wil ik het graag over zendingswerk hebben. Ik richt me tot de vele jongemannen die het Aäronisch priesterschap dragen en die over de hele wereld bij elkaar zijn gekomen, en tot hun vaders, grootvaders en priesterschapsleiders die over hen waken.

Zendingswerk is een onderwerp dat me na aan het hart ligt. Maar dat geldt voor alle leden van de acht Quorums der Zeventig die door de Heer zijn geroepen om 'naar alle steden en plaatsen [te gaan], waar Hij zelf komen zou.'[1] Het zendingswerk is het levensbloed van de kerk en de levensreddende zegen voor iedereen die de boodschap aanvaardt.

Toen de Meester onder de mensen werkzaam was, riep Hij vissers uit Galilea om hun netten achter te laten en Hem te volgen. Hij zei: 'Ik zal u vissers van mensen maken.'[2] De Heer riep nederige mannen, zodat door hen anderen de waarheden van het evangelie te horen zouden krijgen en tot Hem zouden komen.

In juni 1837 riep de profeet Joseph Smith de apostel Heber C. Kimball om naar Engeland op zending te gaan. Ouderling Kimball kreeg zijn roeping toen ze allebei in de Kirtlandtempel zaten en Joseph met goddelijke bevoegdheid zei: 'Broeder Heber, de Geest van de Heer heeft mij ingefluisterd: "Laat mijn dienstknecht Heber naar Engeland gaan en mijn evangelie verkondigen en de deur van eeuwig heil in dat land openen."'[3]

Die influistering van de Geest is een voorbeeld van de manier waarop dienstknechten van de Heer een roeping ontvangen om zendelingen het zendingsveld in te sturen.

Tegenwoordig gaan de zendelingen in opdracht van de Heer twee aan twee op pad, met dezelfde boodschap, met dezelfde goddelijke roeping van de profeet van God. Onze profeet, president Thomas S. Monson, heeft over de zendelingen gezegd: 'Een zending is de kans van je leven. Er wachten eeuwige zegeningen op je. Jullie hebben het voorrecht om niet alleen toeschouwer maar speler op het toneel van het priesterschapswerk te zijn.'[4]

Jullie staan op het toneel, mijn dierbare Aäronisch-priesterschapsdragers. Zijn jullie bereid en gewillig om je rol te spelen? De Heer wil dat iedere jongeman die daartoe in staat is, zich voorbereidt en zich voorneemt — vanavond nog — om een oproep van de profeet van God om op zending te gaan, waardig te zijn.

Buenos Aires (Argentinië).

Ik denk nog met plezier terug aan de vreugde die we voelden toen twee van onze kinderen hun roeping kregen om op zending te gaan. We waren zo enthousiast en benieuwd toen zij die bijzondere brief van de profeet van God openmaakten. Onze dochter Jenessa ging naar het zendingsgebied Detroit (Michigan, VS) en onze zoon Christian naar het zendingsgebied Moskou-Zuid (Rusland). We voelden ons tegelijk nederig en enthousiast!

Toen mijn vrouw en ik het voorrecht hadden om enkele jaren geleden het zendingsgebied New York-Noord (New York) te presideren, stond ik verbaasd over de zendelingen die in New York City aankwamen.

Toen ik op de eerste dag van hun zending een gesprek met hen had, was ik uitermate dankbaar voor iedere zendeling. Ik voelde dat hun komst naar ons zendingsgebied door God was ingegeven, zowel voor hen als voor mij, hun zendingspresident.

Na mijn taak in het zendingsveld werd ik door president Gordon B. Hinckley als lid van de Zeventig geroepen. Als onderdeel van mijn opleiding als nieuwe algemeen autoriteit mocht ik bij leden van de Twaalf zitten die zendelingen toewezen aan de ruim driehonderd zendingsgebieden in deze geweldige kerk.

Met toestemming en aanmoediging van president Henry B. Eyring wil ik graag een bijzondere ervaring vertellen die ik enkele jaren geleden met hem had toen hij lid van het Quorum der Twaalf was. Iedere apostel bezit de sleutels van het koninkrijk en gebruikt die op aanwijzing en in opdracht van de president van de kerk. Ouderling Eyring wees zendelingen toe aan zendingsgebieden, en als onderdeel van mijn opleiding werd ik gevraagd daarbij aanwezig te zijn.

Ik ging op een ochtend vroeg met ouderling Eyring mee naar een kamer waar verscheidene grote computerschermen klaar stonden. Er was ook een medewerker van de afdeling zendingswerk aanwezig die de taak had om die dag te assisteren.

Eerst knielden we in gebed. Ik weet nog dat ouderling Eyring in zeer oprechte bewoordingen de Heer vroeg om hem te zegenen zodat hij 'precies' zou weten aan welke zendingsgebieden hij de zendelingen moest toewijzen. Het woord 'precies' zei veel over het geloof waar ouderling Eyring die dag blijk van gaf.

Allereerst verscheen de foto van een zendeling op een van de computerschermen. Elke keer als er een foto verscheen, leek het wel of de zendeling bij ons in de kamer was. Ouderling Eyring begroette dan de zendeling met zijn vriendelijke en innemende stem: 'Goedemorgen ouderling Reier of zuster Yang. Hoe gaat het met je?'

Hij vertelde me dat hij zich voorstelde waar de zendelingen hun zending zouden voltooien. Dat hielp hem om hen aan een zendingsgebied toe te wijzen. Ouderling Eyring bestudeerde vervolgens de opmerkingen van de bisschop en ringpresident, de medische papieren en andere informatie over de zendeling.

Daarna keek hij op een ander scherm waarop de gebieden en zendingsgebieden op de hele wereld stonden. Uiteindelijk wees hij, door de influistering van de Geest, de zendeling aan zijn of haar zendingsgebied toe.

Van andere leden van de Twaalf hoorde ik dat deze algemene methode iedere week gebruikt wordt, wanneer de apostelen van de Heer vele zendelingen toewijzen om over de hele wereld te dienen.

Omdat ik vele jaren geleden in mijn eigen land, in het zendingsgebied oostelijke staten, op zending ben geweest, was ik diep onder de indruk van deze ervaring. En ook omdat ik zendingspresident ben geweest, was ik dankbaar dat ik in mijn getuigenis werd gesterkt dat de zendelingen met wie ik in New York City had samengewerkt daar door openbaring naartoe waren gestuurd.

Nadat hij enkele zendelingen had toegewezen, keek ouderling Eyring me bij de volgende zendeling aan en zei: 'Broeder Rasband, waar denkt u dat deze zendeling naartoe gaat?' Ik schrok! Ik zei bedeesd tegen ouderling Eyring dat ik geen idee had en dat ik niet wist hoe ik dat kon weten! Hij keek me aan en zei eenvoudigweg: 'Broeder Rasband, als u beter oplet, kunt u het ook weten!' Toen trok ik mijn stoel wat dichter bij ouderling Eyring en het computerscherm, en ik begon veel beter op te letten!

Ouderling Eyring keek me later nog een paar keer aan en zei dan: 'Nou, broeder Rasband, waar denkt u dat deze zendeling naartoe gaat?' Dan

noemde ik een bepaald zendingsgebied. Ouderling Eyring keek me nadenkend aan en zei: 'Nee, dat is niet juist!' En dan ging hij weer verder met het toewijzen van de zendelingen.

Toen we bijna klaar waren, verscheen de foto van een bepaalde zendeling op het scherm. Ik kreeg een heel sterk gevoel, het sterkste van die ochtend, dat die zendeling aan Japan moest worden toegewezen. I wist niet of ouderling Eyring mijn mening zou vragen, maar dat deed hij wel. Nogal aarzelend en nederig zei ik tegen hem: 'Japan?' Ouderling Eyring reageerde meteen: 'Ja, laten we daar naartoe gaan.' Op het computerscherm verschenen de zendingsgebieden in Japan. Ik wist meteen dat de zendeling aan het zendingsgebied Sapporo (Japan) moest worden toegewezen.

Ouderling Eyring vroeg me niet naar een zendingsgebied, maar hij wees de zendeling toe aan het zendingsgebied Sapporo.

Ik was diep in mijn hart geraakt en de Heer oprecht dankbaar dat ik die influistering mocht ervaren, dat ik mocht weten waar die zendeling naartoe moest.

Toen we klaar waren, gaf ouderling Eyring zijn getuigenis aan mij over de liefde die de Heiland voor iedere zendeling heeft die wordt toegewezen om de wereld in te gaan en het herstelde evangelie te prediken. Hij zei dat de dienstknechten van de Heiland door zijn grote liefde weten waar deze geweldige jonge mannen en jonge vrouwen, oudere zusters en zendingsparen zullen dienen. Die ochtend werd ik gesterkt in mijn getuigenis dat iedere zendeling die wordt geroepen, en naar een zendingsgebied wordt gestuurd, door een van zijn dienstknechten en door openbaring van de almachtige Here God wordt toegewezen.

Ik wil graag afsluiten met de

woorden van de Heer aan de gebroeders Whitmer, die in de beginjaren van de herstelling een grote rol hebben gespeeld. Zij getuigden van de gouden platen en hun ondertekende getuigenis staat vooraan in ieder exemplaar van het Boek van Mormon. Zij bevonden zich onder de eerste zendelingen die in 1829 door een profeet van God waren geroepen om het evangelie van de Heer Jezus Christus te verkondigen.

In het voorwoord van afdeling 14 van de Leer en Verbonden staat: 'Drie van de zonen uit de familie Whitmer, die ieder een getuigenis hadden ontvangen van de authenticiteit van het werk, werden zeer bezorgd ten aanzien van hun persoonlijke plicht.'

Tegen John en Peter Whitmer jr. zei de Heer het volgende: 'Want vele malen hebt u van Mij verlangd te weten wat voor u de meeste waarde zou hebben.'[5]

Jongemannen, ik neem aan dat velen van jullie diezelfde vraag hebben gesteld. Dit is het antwoord van de Heer: 'En nu, zie, Ik zeg u dat hetgeen voor u de meeste waarde zal hebben, zal zijn om bekering te verkondigen aan dit volk, opdat u zielen tot Mij zult brengen, zodat u met hen kunt rusten in het koninkrijk van mijn Vader.'[6]

Jonge vrienden, in deze tijd van je leven is een zending voor de Heer het belangrijkste werk dat je kunt doen. Bereid je nu voor, leef rechtschapen, leer van je familieleden en kerkleiders. Kom en werk met ons aan de opbouw van het koninkrijk van God op aarde — aanvaard jullie goddelijke taak in 'zo'n groot werk'[7]. Dat is mijn nederige gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Lucas 10:1.
2. Matteüs 4:19.
3. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 327.
4. Thomas S. Monson, 'That All May Hear', *Ensign*, mei 1995, p. 49.
5. Leer en Verbonden 15:4; 16:4.
6. Leer en Verbonden 15:6; 16:6.
7. Leer en Verbonden 128:22.

David L. Beck
Algemeen jongemannenpresident

Het prachtige Aäronisch priesterschap

Het is erg belangrijk dat je je plicht jegens God vervult. Ik heb er alle vertrouwen in dat je dat zult doen.

Ik vind het een eer om vanavond tot de jongemannen van de kerk te spreken. Ik vind het een zegen dat ik velen van jullie over de hele wereld heb ontmoet. Jullie enthousiasme is aanstekelijk.

Jullie zien de uitdagingen die voor jullie liggen met uitzonderlijke kracht en moed onder ogen. Ik wil jullie laten weten dat ik jullie liefheb en vertrouwen in jullie heb.

Jullie inspireren de mensen om je heen meer dan je je kunt voorstellen. Luister naar de woorden van een jongeman die geen lid van onze kerk is. Hij beschrijft zijn vriend die het Aäronisch priesterschap draagt: 'Ik merk dat Luis anders is. (...) Deze jongen is heel anders dan (...) andere mensen. Je kunt het gewoon merken. (...) Ik weet niet wat het is, maar hij is anders dan anderen. Het is iets dat je voelt; het is niet [iets] (...) wat je kunt zien. Je voelt het gewoon.'

Het is iets heel belangrijks waardoor Luis en jullie anders zijn dan andere jongemannen. Jullie hebben het Aäronisch priesterschap ontvangen. Het is een heilige gave, en velen waarderen het niet volledig. Vanavond wil ik jullie helpen inzien hoe je zelf kunt ontdekken hoe geweldig het Aäronisch priesterschap is.

I. God vertrouwt je

Als God je zijn heilige priesterschap toevertrouwt, laat Hij zien dat Hij veel vertrouwen in je heeft. Hij vertrouwt erop dat je zijn priesterschap gebruikt om anderen te dienen, net als Hij andere jongemannen heeft vertrouwd om wat van zijn belangrijke werk te verrichten.

De wereld zou bijvoorbeeld niet het krachtige getuigenis van Jezus Christus hebben dat in het Boek van Mormon staat als Hij geen vertrouwen in twee

jongemannen had gehad. Mormon, de profeet die dat heilige verslag heeft samengesteld, was pas tien jaar oud toen hij de opdracht kreeg zijn volk te observeren en later de geschiedenis ervan op te schrijven. Toen hij vijftien was, 'kwam de Heer tot [hem] en smaakte en kende [hij] de goedheid van Jezus' (Mormon 1:15).

Het Boek van Mormon is vertaald en gepubliceerd door Joseph Smith, die op veertienjarige leeftijd tot die grote taak werd geroepen, toen hij door onze hemelse Vader en Jezus Christus werd bezocht.

President Thomas S. Monson heeft gezegd: 'Er wordt veel groots van jullie verwacht. (...) Het woord van de Heer tot u, mij en priesterschapsdragers over de hele wereld, klinkt als klaroengeschal: "Welnu, laat eenieder zijn plicht leren kennen en het ambt waartoe hij is aangewezen, met alle ijver leren uitoefenen (LV 107:99)."' ('Moed gevraagd', *Liahona*, mei 2004, pp. 54, 57.)

II. Het nieuwe programma Plicht jegens God

Om ertoe bij te dragen dat jullie gehoor geven aan die dringende oproep, introduceert de kerk een nieuw programma Plicht jegens God, zoals president Henry B. Eyring vandaag heeft aangekondigd. Ik ben enthousiast over dat programma. Vanaf juni zal het materiaal naar de bisschoppen en gemeentepresidenten worden gestuurd. Je kunt er dan onmiddellijk mee beginnen.

Als diaken, leraar en priester zul je deelnemen aan activiteiten waarmee je geestelijke kracht zult ontwikkelen en je priesterschapstaken zult leren en zult vervullen. Iedere activiteit volgt een eenvoudig patroon:

Eerst **leer** je iets over een evangeliebeginsel of priesterschapstaak. Je leert wat onze hemelse Vader van

je verwacht, en je streeft ernaar om daar een geestelijk getuigenis van te ontvangen.

Vervolgens maak je plannen om te **doen** wat je geleerd hebt. Je wordt aangemoedigd om je plannen te baseren op je eigen behoeften, omstandigheden en mogelijkheden om te dienen. Dit is een geweldige kans om de verantwoordelijkheid van je eigen groei op je te nemen en geestelijke zelfredzaamheid te ontwikkelen.

Dan **bespreek** je met anderen wat je geleerd en ervaren hebt. Als je dat doet, zul je een sterker getuigenis krijgen en vertrouwen in de mensen om je heen ontwikkelen. Dan zul je beter in staat zijn om met anderen over het evangelie te praten.

Ik ben dankbaar voor de jongeman die met mij de volgende ervaring besprak. Hij en een andere Aäronisch-priesterschapsdrager hadden de opdracht gekregen om het avondmaal te bedienen aan een man die aan huis gekluisterd en erg ziek was. Ze kwamen bij zijn huis en wisten niet dat hij door zijn medische behandelingen helemaal niets mocht eten — ook geen stukje avondmaalsbrood. Nadat hij het brood had gezegend, bood de jongeman het avondmaal aan deze zieke broeder aan. Hij nam een stukje van het gezegende brood, wachtte even en hield het toen tegen zijn lippen. De jongeman zei dat toen hij zag hoe deze getrouwe broeder eerbied uitte voor het avondmaal, het leek alsof hij hem de voeten van de Heiland zag kussen. Hij kon zien dat hij Hem liefhad.

Het belang van het avondmaal werd die dag op onvergetelijke wijze in het hart van die jongeman gegrift. Ook jullie zullen heilige ervaringen hebben, net als deze jongeman.

Jullie ouders, leiders en quorumleden spelen een belangrijke rol in het programma Plicht jegens God. Jullie quorumvergaderingen op zondag zijn goede gelegenheden om te leren, te doen en te bespreken. Het nieuwe programma Plicht jegens God zal je leiden op je reis om je plicht jegens God te vervullen en de grootsheid van het Aäronisch priesterschap te ontdekken.

III. Je plicht jegens God vervullen

In het afgelopen jaar ben ik op een reis geweest waardoor mijn kijk op het Aäronisch priesterschap voor eeuwig is veranderd. Ik kijk ernaar uit dat jullie zelf ontdekken wat ik heb ontdekt. Jullie zullen leren waarom het Aäronisch priesterschap zo belangrijk in je leven is en hoe belangrijk het voor de kerk is. Jullie zullen waarderen waarom het genoemd wordt als een van de 'hoofdgroepen' van het priesterschap (zie LV 107:6). Jullie zullen de betekenis van de sleutels van het priesterschap, de bediening van engelen en het voorbereidende evangelie beter begrijpen (zie LV 13; 84:26).

Satan wil je wijsmaken dat je te jong bent of dat jullie met te weinig zijn om belangrijke dingen met het Aäronisch priesterschap te doen. Dat is allemaal niet waar.

De woorden van God aan Mozes gelden ook vandaag: 'Zie, gij zijt mijn zoon; (...) en Ik heb een werk voor u' (Mozes 1:4, 6).

Hij heeft jullie zijn macht gegeven om grote dingen tot stand te brengen. Als jullie je plicht jegens God vervullen, zal Hij je sterken en je familie zegenen. Dat is je grootste priesterschapsplicht. Luister naar een moeder die de invloed van haar zoon thuis beschrijft: 'Leo heeft het priesterschap, en dat is een grote zegen. Hij is een goed voorbeeld voor de andere kinderen; (...) hij zorgt ervoor dat ze altijd bidden. Op zondag dient hij het avondmaal rond. Zijn broertje ziet hem. Hij helpt (...) met het gezinsgebed. Ik weet dat hij een zegen zal blijven als hij ouder wordt. Hij zal zijn broertje kunnen dopen. Dat is een troost en een gave voor ons.'

Als jullie je plicht jegens God vervullen, zullen jullie invloed hebben op je vrienden die geen lid van de kerk zijn en zul je ze voorbereiden om lid van de kerk te worden. Als een echte broer zul je over ze waken en ze versterken. Je zult de leiding nemen om andere jongemannen te redden die zijn afgedwaald.

Als je je plicht jegens God vervult, zul je altijd en overal een kracht ten goede zijn. Je rechtschapen voorbeeld en je getrouwe priesterschapswerk zijn een krachtig hulpmiddel om iedereen die je kent uit te nodigen tot Christus te komen.

In hun moeilijkste tijd keken de Nephieten naar de jongeman Mormon voor leiding en inspiratie (zie Mormon 2:1–2). Tegenwoordig verwachten we van jullie dat je grote kracht aan de kerk toevoegt en een goede invloed op aarde bent. Dat verwacht de Heer van je.

IV. Word een getrouwe priesterschapsdrager

Ik getuig dat je hart een verandering zal ondergaan als je een getrouwe priesterschapsdrager wordt. Je streeft ernaar om helemaal rein te zijn en

waardig het avondmaal te bedienen. Je behandelt alle jongevrouwen vriendelijk en met respect. Je eert je ouders. Je ontstemt de Geest niet door wat je denkt, zegt of doet. Je leert de Heer kennen, die je dient, en je streeft ernaar om steeds meer op Hem te gaan lijken.

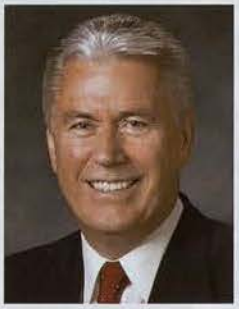
Ik getuig dat jullie getrouwe werk in de Aäronische priesterschap een verandering teweeg zal brengen bij de mensen die je dient. Er zijn mensen die je hulp nodig hebben. Je familie heeft je nodig. Je quorum heeft je nodig. De kerk heeft je nodig. De wereld heeft je nodig.

Het is erg belangrijk dat je je plicht jegens God vervult. Ik heb er alle vertrouwen in dat je dat zult doen.

Enkele weken geleden jogde ik op een koude ochtend langs de Taag in Lissabon (Portugal). Ik kwam langs een monument dat was toegewijd aan de Portugese ontdekkingsreizigers van eeuwen geleden. Ik stopte toen de zon opkwam en haar warme stralen op het indrukwekkende monument en op mij scheen. Ik voelde me geïnspireerd toen ik de vastberaden gezichten van die ontdekkingsreizigers zag, die over het water uitkeken. Dat waren mannen die bereid waren om te doen wat weinig anderen deden. Ze lieten een bekende en gerieflijke wereld achter en staken moedig onbekende oceanen over en ontdekten nieuwe landen. Zij hebben de wereld veranderd.

Ik zie jullie voor me als ik aan dat monument voor die moedige ontdekkingsreizigers denk. Ik zie jullie op een reis die weinigen in de hedendaagse wereld verkiezen te maken. Ik zie jullie je plicht jegens God vervullen.

Ik bid dat wij allen het grootse Aäronisch priesterschap zullen begrijpen en net als God vertrouwen zullen hebben in hen die het dragen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

President Dieter F. Uchtdorf
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Ga voort in geduld

De lessen die we door geduld leren, zullen ons karakter vormen, ons verheffen en ons geluk vergroten.

In de jaren zestig begon een professor aan de Stanford University met een bescheiden experiment om de wilskracht van vierjarige kinderen te testen. Hij legde een grote marshmallow voor ze neer en zei dat ze die meteen konden opeten, maar dat ze twee marshmallows zouden krijgen als het hen lukte om een kwartier te wachten.

Vervolgens liet hij de kinderen alleen en keek van achter een doorkijkspiegel toe. Sommige kinderen aten de marshmallow meteen op; andere wachtten enkele minuten voordat ze toegaven aan de verleiding. Slechts dertig procent was in staat om te wachten.

Het was een matig interessant experiment en de professor ging verder met andere onderzoeken, want, zei hij: 'Er is slechts een beperkt aantal dingen die je kunt doen met kinderen die proberen een marshmallow niet op te eten.' Maar hij hield de verdere levensloop van de kinderen wel bij, en begon na verloop van tijd interessante overeenkomsten te ontdekken: de kinderen die niet konden wachten, hadden het later in hun leven moeilijk en hadden meer gedragsproblemen, terwijl de kinderen die wachtten positiever en beter gemotiveerd waren, hogere cijfers en inkomens hadden, en betere relaties.

Wat begon als een eenvoudig experiment met kinderen en marshmallows werd een mijlpaal van een onderzoek dat suggereerde dat het vermogen om te wachten — om geduld te hebben — een essentiële karaktereigenschap is die later succes in het leven kan voorspellen.[1]

Wachten kan moeilijk zijn

Wachten kan moeilijk zijn. Kinderen weten dat, en volwassenen ook. Wij leven in een wereld vol fastfood, instant messaging, on-demand speelfilms en onmiddellijke antwoorden op de meest onbeduidende of diepzinnige vragen. We houden niet van wachten. Sommigen voelen in de rij bij de supermarkt zelfs hun bloeddruk stijgen als de rij langzamer beweegt dan de rijen bij andere kassa's.

Geduld — het vermogen om onze verlangens een tijdje in de wacht te zetten — is een kostbare en zeldzame deugd. Wij willen wat wij willen en wij willen het nu. Daarom lijkt het hele denkbeeld van geduld misschien wel onprettig en, soms, bitter.

Niettemin kunnen we God zonder geduld niet behagen; wij kunnen dan niet volmaakt worden. Geduld is echt een zuiveringsproces dat het begrip verfijnt, het geluk vergroot, de aandacht aanscherpt en hoop biedt op gemoedsrust.

Als ouders weten wij hoe onverstandig het is om aan alle wensen van onze kinderen toe te geven. Maar kinderen zijn niet de enigen die verwend raken als ze alles altijd onmiddellijk krijgen. Onze hemelse Vader weet dat goede ouders in de loop der tijd wel gaan begrijpen dat als kinderen ooit volwassen moeten worden en hun potentieel bereiken, ze moeten leren wachten.

Geduld is meer dan alleen maar wachten

Toen ik tien jaar was, moesten we naar een ander land vluchten. Ik was altijd een goede leerling geweest — althans, tot we in West-Duitsland aankwamen. Daar was mijn ervaring op school heel anders. De aardrijkskunde die we op school leerden, was nieuw voor me. De geschiedenis die we leerden, was ook erg anders. Daarvoor had ik Russisch geleerd als vreemde taal; nu was het Engels. Dat vond ik erg moeilijk. Er waren zelfs momenten dat ik geloofde dat mijn tong gewoon niet gemaakt was om Engels te spreken.

Omdat zo veel van het leerplan nieuw en vreemd voor mij was, raakte ik achter. Voor de eerste keer in mijn leven begon ik me af te vragen of ik wel slim genoeg was om naar school te gaan.

Gelukkig had ik een leraar die me leerde om geduld te hebben. Hij leerde me dat gestaag en consequent doorwerken — in geduld volharden — mij zou helpen met het leren.

Na verloop van tijd werden de vakken duidelijker, zelfs het Engels. Ik begon langzaam aan in te zien dat als ik me consequent inzette, ik kon leren. Ik leerde niet snel, maar met geduld leerde ik wél.

Uit die ervaring heb ik geleerd dat geduld veel meer is dan alleen maar wachten tot er iets gebeurt: geduld vereist dat je actief naar zinvolle doelen toewerkt en niet ontmoedigd raakt als de resultaten niet meteen zichtbaar zijn of inspanning vereisen.

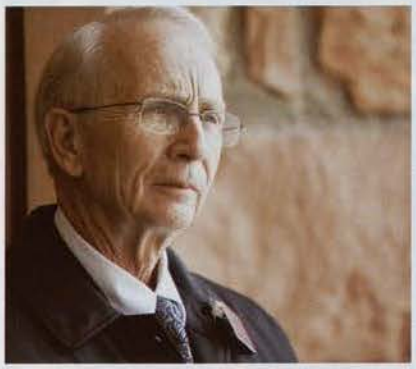
Dit is een belangrijk beginsel: geduld is geen passieve overgave, noch is het een gebrek aan actie ten gevolge van angst. Geduld betekent dat je actief wacht en volhardt. Het betekent dat je met iets bezig blijft en alles doet wat je kunt: werken, hopen en geloof oefenen; ontbering moedig verdragen, zelfs als de verlangens van ons hart niet meteen uitkomen. Geduld is meer dan alleen volharden, het is goed volharden!

Aan de andere kant is ongeduld een symptoom van egoïsme. Het is een eigenschap van iemand die egocentrisch is. Het komt voort uit de al te veel voorkomende toestand die we het 'middelpunt van het heelal'-syndroom noemen, dat mensen ertoe brengt om te geloven dat de wereld om hen draait en dat alle anderen slechts bijrollen spelen op het grote toneel van het sterfelijk leven, waarin zij alleen de hoofdrol spelen.

Hoezeer verschilt dat, beste broeders, van de norm die de Heer voor ons als priesterschapsdragers heeft gesteld.

Geduld, een priesterschapsbeginsel

Als priesterschapsdragers en vertegenwoordigers van de Heer Jezus Christus moeten we anderen dienen volgens zijn voorbeeld. Er is een reden dat bijna elke les over

priesterschapsleiding op een bepaald punt over afdeling 121 van de Leer en Verbonden gaat. De Heer geeft in enkele verzen een masterclass in priesterschapsleiding. 'Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd dan alleen door overreding, door lankmoedigheid, door mildheid en zachtmoedigheid, en door ongeveinsde liefde.'[2]

De karaktereigenschappen en gebruiken die in deze verzen beschreven worden, vormen de grondslag van goddelijk geduld en zijn onafscheidelijk verbonden met doeltreffend priesterschapswerk en patriarchale diensten. Deze eigenschappen geven u kracht en wijsheid in het grootmaken van uw roeping, de verkondiging van het evangelie, de begeleiding van quorumleden en in het uitvoeren van het belangrijkste priesterschapswerk, namelijk wat u in liefde doet binnen de muren van uw eigen woning.

Laten wij altijd bedenken dat een van de redenen waarom God ons het priesterschap heeft toevertrouwd, is om ons te helpen met onze voorbereiding op eeuwige zegeningen, door ons karakter te veredelen middels het geduld dat voor priesterschapswerk nodig is.

De Heer heeft geduld met ons, laten wij dan geduldig zijn met hen die wij dienen. Zie in dat zij, net als wij, onvolmaakt zijn. Net als wij maken zij fouten. Net als wij willen zij anderen het voordeel van de twijfel geven.

Geef het nooit op met iemand. En dat geldt ook voor opgeven met onszelf.

Ik geloof dat ieder van ons zich wel eens zo voelt als de dienstknecht in de gelijkenis van Christus die de koning geld schuldig was en hem smeekte: 'Heb geduld met mij.'[3]

Op 's Heren tijd en wijze

De kinderen Israëls wachtten veertig jaar in de wildernis voordat ze het beloofde land in konden trekken. Jakob wachtte zeven lange jaren op Rachel. De Joden wachtten zeventig jaar in Babylon voordat ze konden terugkeren om de tempel te herbouwen. De Nephieten wachtten op een teken van Christus' geboorte, wetend dat ze gedood zouden worden als het niet kwam. Door de beproevingen van Joseph Smith in de gevangenis te Liberty vroeg zelfs deze profeet van God zich af: 'Hoe lang?'[4]

In al die gevallen had onze hemelse Vader een reden om van zijn kinderen te verlangen dat zij wachtten.

Ieder van ons is geroepen om op zijn eigen manier te wachten. We wachten op een antwoord op onze gebeden. We wachten op dingen die op dat moment zo juist en goed voor ons lijken, waarvan we ons helemaal niet kunnen indenken waarom onze hemelse Vader ons zou willen laten wachten op het antwoord.

Ik herinner me dat ik me aan het voorbereiden was op mijn opleiding tot straaljagerpiloot. Een groot deel van de voorbereidende militaire opleiding bestond uit lichamelijke oefening. Ik weet nog steeds niet helemaal zeker waarom eindeloos hardlopen zo'n onmisbaar onderdeel was van de opleiding tot piloot. Maar toch liepen we en liepen we en liepen we nog meer.

Onder het hardlopen merkte ik iets dat me dwars zat, om heel eerlijk te zijn. Ik werd telkens weer ingehaald door mannen die rookten, dronken en van alles deden dat tegen het evangelie en met name het woord van wijsheid indruiste.

Ik herinner me dat ik dacht: 'Wacht eens even! Word ik niet geacht te kunnen lopen en niet mat worden?' Maar ik *was* mat en ik werd ingehaald door mensen die zich beslist niet aan het woord van wijsheid hielden. Ik beken dat het me toen wel dwars zat. Ik vroeg mij af: 'Was die belofte nu waar of niet?'

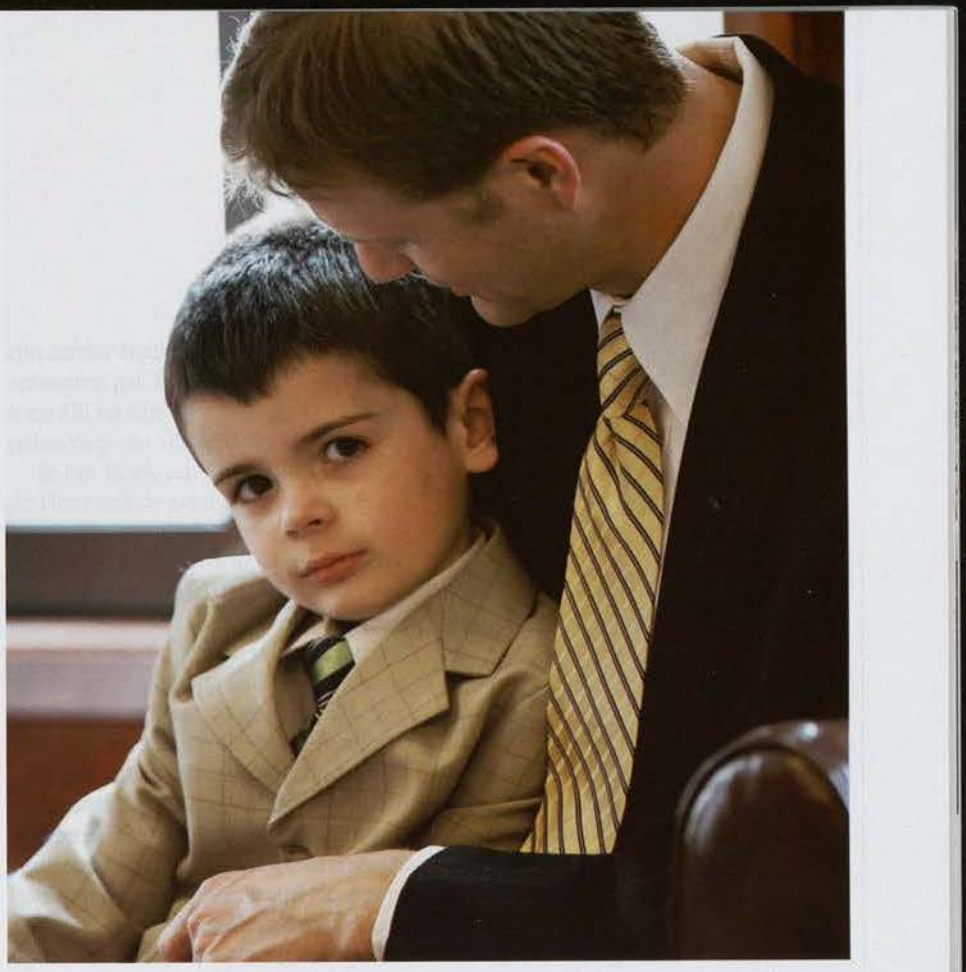
Ik kreeg het antwoord niet meteen. Maar uiteindelijk kwam ik erachter dat Gods beloften niet altijd zo snel worden vervuld als we willen, of niet op de manier waar we op hopen; ze worden vervuld in zijn tijd en op zijn wijze. Jaren later zag ik duidelijk het bewijs van de stoffelijke zegeningen die we krijgen als we ons aan het woord van wijsheid houden — naast de geestelijke zegeningen die we onmiddellijk krijgen door gehoorzaamheid aan een van Gods wetten. Terugkijkend weet ik zeker dat de Heer zijn beloften misschien niet altijd even snel vervult, maar vervullen doet Hij ze zeker.

Geduld vereist geloof

Brigham Young heeft verteld dat als er iets voorviel wat hij niet helemaal begreep, hij het aan de Heer vroeg: 'Geef mij geduld om te wachten tot ik het zelf begrijp.'[5] En dan bleef Brigham bidden tot hij het begreep.

We moeten leren dat ons begrip volgens het plan van de Heer 'regel op regel [...], voorschrift op voorschrift'[6] komt. Kortom, we betalen met geduld voor kennis en begrip.

Vaak zijn de diepe dalen van de tegenwoordige tijd alleen te begrijpen als we er vanaf de bergen van onze toekomstige ervaringen op terugkijken. Vaak zien we de hand van de Heer in ons leven pas lang na onze beproevingen. Vaak zijn de moeilijkste tijden van ons leven essentiële bouwstenen die het fundament van ons karakter vormen, waarmee we de weg naar toekomstige kansen, begrip en geluk plaveien.

Geduld, een vrucht van de Geest[7]

Geduld is een goddelijke eigenschap die de ziel kan genezen, schatten aan kennis en begrip kan ontsluiten en gewone mannen en vrouwen kan omtoveren in heiligen en engelen. Geduld is waarlijk een vrucht van de Geest.

Geduld betekent dat we in iets volharden tot het einde. Het betekent dat we onmiddellijke bevrediging inruilen voor toekomstige zegeningen. Het betekent dat we boosheid inhouden en het onvriendelijke woord tegenhouden. Het betekent dat we het kwaad weerstaan als het anderen rijk lijkt te maken.

Geduld betekent dat we aanvaarden wat niet te veranderen is, en het met moed, edelmoedigheid en geloof tegemoet treden. Het betekent dat we 'gewillig [zijn ons] te onderwerpen aan alles wat de Heer goeddunkt [ons] op te leggen, ja, zoals een kind zich aan zijn vader onderwerpt.'[8] Uiteindelijk betekent geduld dat we elk uur van elke dag 'onwrikbaar en standvastig, en onveranderlijk in het onderhouden van de geboden des Heren'[9] zijn, zelfs als dat moeilijk is. Met de woorden van Johannes de Openbaarder: 'Hier blijkt de volharding [of het geduld] der heiligen, die de geboden Gods en het geloof in Jezus bewaren.'[10]

Geduld is een vervolmakingsproces. De Heiland heeft zelf gezegd dat we door volharding, of geduld, ons leven verkrijgen.[11] Of met de woorden van een andere vertaling van de Griekse tekst: 'In uw geduld *verkrijgt u beheersing* van uw ziel.'[12] Geduld betekent voortgaan in geloof, wetend dat het soms het wachten is en niet het ontvangen wat ons de meeste groei geeft. Dat gold in de tijd van de Heiland. Het geldt in onze tijd ook, want ons is in deze laatste dagen geboden: 'Volhardt in alle geduld totdat gij vervolmaakt zijt.'[13]

De Heer zegent ons om ons geduld

Om de woorden van de psalmist vanouds te parafraseren: als we geduldig op de Heer wachten, zal Hij Zich tot ons neigen. Hij zal ons geroep horen. Hij zal ons uit een verschrikkelijke put halen en onze voeten op een stevige steen zetten. Hij zal ons een nieuw lied te zingen geven en wij zullen onze God loven. Velen om ons heen zullen het zien en zij zullen op de Heer vertrouwen.[14]

Mijn geliefde broeders, het werk van geduld komt hierop neer: onderhoud de geboden; vertrouw op God, onze hemelse Vader; dien Hem zachtmoedig en vol naastenliefde; heb geloof en hoop in de Heiland; en geef het nooit op. De lessen die we door geduld leren, zullen ons karakter vormen, ons verheffen en ons geluk vergroten. Daardoor worden wij betere priesterschapsdragers en getrouwe discipelen van onze Heer, Jezus Christus.

Het is mijn gebed dat geduld een bepalende eigenschap zal zijn van ons, dragers van het priesterschap van de almachtige God; dat wij moedig zullen vertrouwen op de beloften van de Heer, en op zijn timing; dat wij anderen zullen behandelen met het geduld en het mededogen dat wij zelf willen ontvangen; en dat wij voort zullen gaan in geduld tot wij vervolmaakt zijn (zie LV 67:13). In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Jonah Lehrer, 'Don't; the secret of self-control', *New Yorker*, 18 mei 2009, pp. 26–27.
2. Leer en Verbonden 121:41; zie ook de verzen 39–45.
3. Matteüs 18:26.
4. Leer en Verbonden 121:2.
5. *Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young* (1997), p. 75.
6. Leer en Verbonden 98:12.
7. Zie Galaten 5:22–23.
8. Mosiah 3:19.
9. 1 Nephi 2:10.
10. Openbaring 14:12.
11. Zie Lucas 21:19.
12. Zie Lucas 21:19.
13. Leer en Verbonden 67:13.
14. Zie Psalmen 40:1–3.

President Henry B. Eyring
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Met alle ijver

We moeten onze plicht leren kennen en dan moeten we ijverig handelen, en nooit lui of traag zijn.

Broeders, ik ben dankbaar dat ik hier vanavond bij u mag zijn. Uw trouwe priesterschapswerk stemt mij nederig. Ik wil het vanavond hebben over ijver in de dienst van de Heer. Bij mijn keus heb ik me laten leiden door recente ervaringen.

Een van die ervaringen was mijn zorgvuldige studie van het opmerkelijke nieuwe boekje voor de Aäronische priesterschap, waarover broeder David L. Beck heeft gesproken. Het is getiteld *Mijn plicht jegens God vervullen*. Toen ik las en nadacht over wat er van onze jongemannen verwacht wordt, besefte ik dat erin werd beschreven wat president Brigham Young beloofde aan de priesterschapsdrager die zijn hele leven ijverig is: 'Iemand die het priesterschap draagt, en trouw in zijn roeping blijft, die zich voortdurend verheugt in wat God van Hem verwacht, en zijn hele leven al zijn taken vervult, zal niet alleen het voorrecht hebben om te ontvangen, maar ook weten hoe we de dingen van God kunnen ontvangen, zodat hij voortdurend de voornemens van God zal kennen.'[1]

Enkele weken geleden zag ik een nieuwe diaken ijverig aan die taak beginnen. Zijn vader liet me het schema zien dat zijn zoon had gemaakt, waarop alle rijen in hun kapel stonden, een nummer voor iedere diaken die het avondmaal zou ronddienen, en hun route door de kapel om alle leden het avondmaal te geven. De vader en ik glimlachten bij de gedachte dat een jongen, uit eigen beweging, een schema had gemaakt om er zeker van te zijn dat hij zijn priesterschapstaak goed zou vervullen.

Ik herkende in zijn ijver wat er in het nieuwe boekje *Plicht jegens God* staat beschreven. We moeten leren wat de Heer van ons verwacht, een plan maken, dat plan ijverig in praktijk brengen en dan aan anderen vertellen hoe je door die ervaring bent veranderd en anderen tot zegen bent geweest.

De diaken had dat schema gemaakt om er zeker van te zijn dat hij kon doen wat de Heer van hem verwachtte. Aan het begin van zijn priesterschapswerk leerde de Heer hem om zich voortdurend te verheugen 'in de dingen die God van hem verwacht'.[2]

De andere reden waarom ik vanavond over ijver wil spreken, is dat ik onlangs een man zag van wie de priesterschapstaken in dit leven een einde namen. Hij was twee keer bisschop geweest. De eerste keer, jaren voordat ik hem leerde kennen, was hij nog jong. Nu was hij oud en voor de tweede keer ontheven als bisschop. Door zijn lichamelijke gesteldheid was het zeer moeilijk om enig priesterschapswerk te verrichten.

Toch had hij een plan om ijverig werkzaam te blijven. Iedere zondag dat hij naar de kerk kon gaan, ging hij zo dicht mogelijk bij de deur zitten waar de meeste mensen binnenkwamen voor de avondmaalsdienst. Hij kwam altijd vroeg om er zeker van te zijn dat er een plek vrij was. Iedereen die binnenkwam, kon zijn liefdevolle en verwelkomende blik zien, net als toen hij als hun bisschop op het podium zat. Door zijn invloed kregen we een warm gevoel en werden we opgebouwd omdat we wisten wat voor offers hij had gebracht om te dienen. Zijn taak als bisschop was voorbij;

maar zijn priesterschapswerk niet.

U hebt ook dergelijke voorbeelden van dienstbare priesterschapsdragers gezien. Vanavond wil ik u graag vertellen wat ik van hen heb geleerd. Aanvankelijk leren ze bij wie ze in dienst zijn en waarom. Als dat in hun hart doordringt, maakt dat een groot verschil.

Allereerst wil ik me tot de jongemannen van de Aäronische priesterschap richten. Jullie worden ijveriger als je begrijpt hoeveel vertrouwen God in jou stelt. Er staat een boodschap van het Eerste Presidium in dat boekje *Plicht jegens God*: 'Vader in de hemel stelt veel vertrouwen in je. Hij wil dat je een belangrijke zending voor Hem vervult. Hij zal je helpen als je tot Hem in gebed gaat, luistert naar de influisteringen van de Geest, gehoorzaam bent aan de geboden, en de verbonden nakomt die je hebt gesloten.'[3]

Johannes de Doper is op aarde teruggekomen om het priesterschap te herstellen dat jullie jongemannen dragen. Hij bezat de sleutels van het Aäronisch priesterschap. Aan Johannes had Jezus gevraagd om Hem te dopen. Johannes wist Wie hem had geroepen. Hij zei tegen de Heer: 'Ik heb nodig door U gedoopt te worden.'[4]

Toen de Heer hem op 15 mei 1829 naar Joseph Smith en Oliver Cowdery stuurde om hen te ordenen,[5] wist Johannes dat het priesterschap van Aäron de sleutels van de bediening der engelen omvatte, van het evangelie van bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden. Hij wist Wie hem had geroepen en met welk glorierijk doel hij was gestuurd.

Door je taken in het priesterschap word je in de gelegenheid gesteld om het avondmaal des Heren aan de leden van zijn kerk te bedienen. Dat is de volmacht die de Heiland tijdens zijn aardse bediening aan de twaalf apostelen gaf. En dat deed Hij opnieuw toen Hij na zijn opstanding twaalf discipelen riep om zijn kerk te leiden.

In het Boek van Mormon staat dat de Heer zelf de symbolen van zijn eeuwige offer verschafte en ze aan de mensen toediende. Denk aan Hem en aan de manier waarop Hij jou eert als jij jouw priesterschapstaken uitvoert. Als je Hem indachtig bent, ben je vastbesloten om die heilige taak te verrichten, zo goed als je kunt, zo getrouw als Hij dat deed.[6]

Dat kan een patroon in jouw leven zijn, waardoor je kracht zal toenemen om ijverig je priesterschapstaken uit te voeren waarvoor de Heer je voorbereidt en waartoe je zult worden geroepen. Door die vastbeslotenheid zul je je beter op het Melchizedeks priesterschap kunnen voorbereiden, wat vroeger het 'heilig priesterschap naar de orde van de Zoon van God'[7] werd genoemd.

Nu wil ik me richten tot hen die zijn geroepen en de eer hebben om in het Melchizedeks priesterschap werkzaam te zijn. Net als het Aäronisch priesterschap is het Melchizedeks priesterschap meer dan een vertrouwenstaak om te doen wat de Heer zou doen. Het is een uitnodiging om meer op Hem te gaan lijken. Dit is de belofte:

'Want wie ook getrouw zijn zodat zij deze twee priesterschappen, waarvan Ik heb gesproken, verkrijgen en hun roeping grootmaken, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing van hun lichaam.

'Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods.

'En ook: allen die dit priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Heer;

'want wie mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij;

'en wie Mij ontvangt, ontvangt mijn Vader;

'en wie mijn Vader ontvangt, ontvangt mijn Vaders koninkrijk; daarom zal alles wat mijn Vader heeft, hem gegeven worden.'[8]

Er is een vast patroon waardoor alle priesterschapsdragers die prachtige zegen kunnen ontvangen. Een van de plekken in de Schriften waar de Heer ons dat patroon beschrijft, staat in afdeling 107 van de Leer en Verbonden:

'Welnu, laat eenieder zijn plicht leren kennen en het ambt waartoe hij is aangewezen, met alle ijver leren uitoefenen.

'Wie traag is, zal niet waardig worden geacht om te blijven, en wie zijn plicht niet leert kennen en de goedkeuring niet waardig blijkt te zijn, zal niet waardig worden geacht om te blijven. Ja, amen.'[9]

We moeten onze plicht leren kennen en dan moeten we ijverig handelen, en nooit lui of traag zijn. Het patroon is eenvoudig, maar niet gemakkelijk te volgen. We worden zo snel afgeleid. Het dagelijkse nieuws bestuderen kan veel interessanter lijken dan het lesmateriaal van de priesterschap.

Even gaan zitten om uit te rusten kan veel aantrekkelijker zijn dan het maken van afspraken om hen te bezoeken die onze priesterschapszorg nodig hebben.

Als ik voel dat ik door andere interesses afgeleid word van mijn priesterschapstaken en als mijn lichaam om rust smeekt, dan spoor ik mezelf met deze woorden aan: 'Wees Hem indachtig.' De Heer is ons volmaakte voorbeeld van ijver. Hij is onze opperbevelhebber. Hij heeft ons geroepen. Hij gaat ons voor. Hij heeft ons uitverkoren om Hem te volgen en anderen met ons mee te nemen.

Vanavond ben ik Hem indachtig en dat beroert mijn hart. Het is de zaterdagavond voor paaszondag, wanneer wij zijn opstanding herdenken. Dan denk ik aan zijn voorbeeld tijdens de dagen daarvoor.

Uit liefde voor zijn Vader en voor ons leed Hij meer dan een sterfelijk mens kan lijden. Hij vertelt ons wat dat eeuwige offer van Hem vereiste. U herinnert zich de woorden:

'Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet behoeven te lijden als zij zich bekeren;

'maar als zij zich niet bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

'welk lijden Mij, ja, God, de grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en naar lichaam en geest deed lijden — en Ik wilde dat Ik de bittere beker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen —

'niettemin, ere zij de Vader, en Ik dronk en volbracht mijn voorbereidingen voor de mensenkinderen.'[10]

Vanaf het kruis op Golgota zei de Heiland: 'Het is volbracht.'[11] Toen verliet de Geest zijn lichaam en werd zijn lichaam liefdevol in een graf gelegd. Hij leerde ons een les door het werk dat Hij tijdens de drie dagen vóór zijn opstanding in de geestenwereld deed. Daar denk ik aan als de gedachte bij me opkomt dat ik in zijn dienst een moeilijke taak heb volbracht en wat rust verdien.

Het voorbeeld van de Heiland geeft ons de moed om door te gaan. Zijn werk op aarde was voltooid, maar Hij ging naar de geestenwereld om daar verder te gaan met zijn glorierijke werk om zielen te redden. Hij organiseerde het werk van de getrouwe geesten om hen te redden die in aanmerking kwamen voor de genade die door zijn zoenoffer mogelijk was gemaakt. Ik moet denken aan de tekst die in Leer en Verbonden 138 staat:

'Maar zie, uit de rechtvaardigen stelde Hij zijn heerscharen samen en wees boodschappers aan, bekleed met macht en gezag, en machtigde hen om uit te gaan en het licht van het evangelie aan hen te brengen die zich in de duisternis bevonden, ja, aan alle geesten der mensen; en zo werd het evangelie gepredikt tot de doden.

'En de uitgekozen boodschappers gingen uit om de aangename dag des Heren uit te roepen en bevrijding te verkondigen aan de gevangenen die gebonden waren, ja, aan allen die zich van hun zonden wilden bekeren en het evangelie aanvaarden.'[12]

Als we Hem indachtig zijn, is het makkelijker om de verleiding te weerstaan om van ons priesterschapswerk uit te rusten. We zijn Hem vandaag indachtig, want we zijn hier om in onze plicht onderwezen te worden, vastbesloten om ijverig te doen wat we beloofd hebben. Zijn voorbeeld motiveert ons om tot het einde toe te volharden in de taken die Hij ons heeft gegeven, en — zoals Hij altijd doet — toegewijd en voor eeuwig de wil van zijn Vader te doen.

Dit is de kerk van de Heer. Hij heeft ons geroepen en vertrouwt ons, ondanks onze zwakheden. Hij wist dat we beproefd zouden worden. Door getrouw dienstbetoon en door de kracht van zijn verzoening kunnen we willen wat Hij wil, en zijn wat we moeten zijn, om anderen voor Hem te dienen en tot zegen te zijn. Als we Hem lang genoeg en ijverig dienen, zullen we veranderen. Dan kunnen we steeds meer op Hem gaan lijken.

Ik heb bewijzen van dat wonder in het leven van zijn dienstknechten gezien. Ik was daar enkele weken geleden getuige van in de huiskamer van een trouwe priesterschapsdrager.

Ik had hem gekend als diaken, vader, bisschop en als lid van een ringpresidium. Ik had tientallen jaren gezien dat hij Gods kinderen ijverig met zijn priesterschap had gediend.

Zijn familieleden zaten in zijn huiskamer om hem heen. Hij glimlachte, en had zijn pak aan, met een wit overhemd en zijn stropdas om. Ik was verbaasd, want ik was daar omdat ik had gehoord dat hij een pijnlijke medische behandeling onderging en dat hij nog niet was genezen.

Toch begroette hij mij opgewekt, zoals hij in de loop der jaren waarschijnlijk honderden andere bezoekers had begroet. Ik was gekomen om hem te helpen in de beproevingen die hij onderging, maar wat zo vaak in het priesterschapswerk gebeurt, werd ik geholpen en leerde ik.

We zaten even gezellig te praten. Hij vertelde me dat zijn vader voor mijn moeder had gezorgd toen zij op sterven lag. Dat wist ik niet. Ik besefte toen dat hij als jongen al van zijn toegewijde vader had geleerd hoe je hulp verleent. Die gedachte stemde me dankbaar voor de keren dat ik mijn jonge zoons ook had meegenomen om mensen te troosten en te zegenen.

Na enkele minuten vroeg hij zachtjes: 'Zou ik u om een zalving mogen vragen?' Zijn voormalige ringpresident, met wie hij jarenlang had samengewerkt, zalfde zijn hoofd met de olie die door de macht van het Melchizedeks priesterschap was gewijd.

Toen ik de zalving verzegelde, werd ik door de Heilige Geest onderricht in wat de Heer al voor deze getrouwe priesterschapsdrager had gedaan. Hij was rein, en zijn zonden waren hem vergeven. Zijn aard was veranderd en hij verlangde wat de Heiland verlangde. Hij had geen angst voor de dood. Het verlangen van zijn hart was dat hij zou mogen leven om zijn familieleden en andere kinderen van onze hemelse Vader die hem nodig hadden te dienen.

Toen ik die avond zijn huis verliet, was ik dankbaar dat ik getuige was geweest van de goedheid van de Heer voor zijn immer ijverige dienstknechten. Hij verandert hun hart zodat zij willen wat Hij wil en doen wat Hij zou doen.

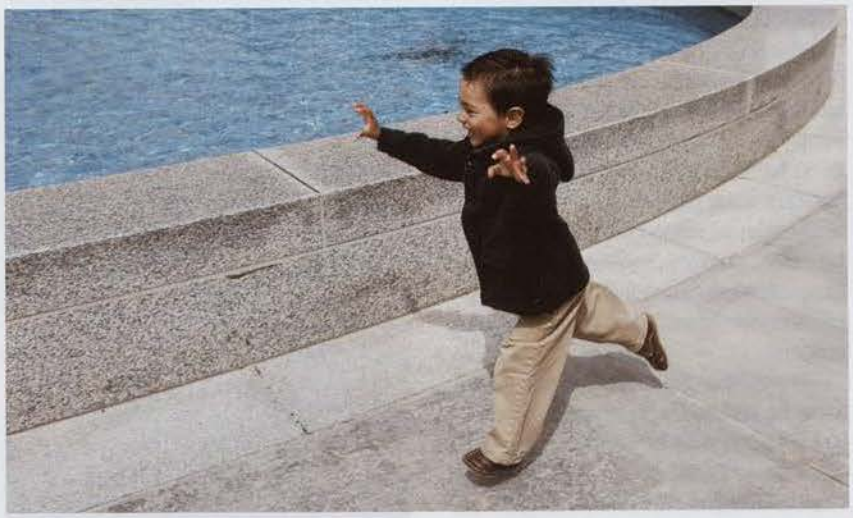
Tot slot wil ik graag deze raad aan de priesterschapsdragers van de Heer meegeven. Bestudeer en overdenk ijverig de Schriften en de woorden van de hedendaagse profeten. Blijf bidden dat de Heilige Geest u de aard van God de Vader en zijn geliefde Zoon zal openbaren. Smeek dat de Geest u zal laten zien wat de Heer van u verwacht. Maak plannen om dat te doen. Beloof Hem dat u gehoorzaam zult zijn. Handel vastbesloten totdat u hebt gedaan wat Hij van u verwacht. En ga dan in gebed om Hem te bedanken voor de mogelijkheid om te dienen en om erachter te komen wat u vervolgens moet doen.

Ik getuig dat onze hemelse Vader en Jezus Christus leven. Zij zijn herrezen en verheerlijkte personen die ons liefhebben en over ons waken. De sleutels van het priesterschap zijn door hemelse boodschappers aan de profeet Joseph Smith gegeven. Ze zijn van profeet tot profeet aan president Thomas S. Monson doorgegeven. Alle levende apostelen dragen die sleutels.

Ik geef u mijn zegen dat u door de Geest de omvang van het vertrouwen en de beloften zult voelen die u als geordende priesterschapsdragers in de ware kerk van de Heer hebt ontvangen. In de heilige naam van Jezus Christus. ■

NOTEN

1. *Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young* (1997), p. 128.
2. *Leringen: Brigham Young*, p. 128.
3. *Mijn plicht jegens God vervullen: voor Aäronisch-priesterschapsdragers* (boekje, 2010), p. 5.
4. Matteüs 3:14.
5. Zie Leer en Verbonden 13.
6. Zie 3 Nephi 20:3–9.
7. Leer en Verbonden 107:3; zie ook Alma 13:1–9.
8. Leer en Verbonden 84:33–38.
9. Leer en Verbonden 107:99–100.
10. Zie Leer en Verbonden 19:16–19.
11. Johannes 19:30.
12. Leer en Verbonden 138:30–31.

President Thomas S. Monson

Voorbereiding brengt zegeningen

Laten we over onze roeping nadenken, laten we onze plicht overwegen en laten we Jezus Christus, onze Heer, volgen.

Broeders hier in het Conferentiecentrum in Salt Lake City — het is inspirerend u te zien. Het is verbazingwekkend dat er op dit moment in duizenden kerkgebouwen over de hele wereld nog meer dragers van Gods priesterschap deze uitzending via de satelliet volgen. Uw nationaliteit kan verschillen, uw taal kan verschillen, maar wij hebben iets dat ons bindt. Aan ons is het priesterschap toevertrouwd om in Gods naam te handelen. Wij hebben een heilige verantwoordelijkheid ontvangen. Er wordt veel van ons verwacht.

Ik kan mij nog levendig herinneren dat ik als pasgeordende diaken de priesterschapsvergadering bijwoonde en de openingslofzang meezong: 'Komt, alle zonen Gods.' In de geest van die bijzondere lofzang wil ik vandaag tot u zeggen: Komt, alle zonen Gods, met 't priesterschap gezegend'.[1] Laten we over onze roeping nadenken, laten we onze plicht overwegen en laten we Jezus Christus, onze Heer, volgen.

Twintig jaar geleden woonde ik een avondmaalsdienst bij waar de kinderen spraken over het onderwerp 'Ik ben lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen'. Die jongens en meisjes lieten zien dat ze in opleiding waren om de Heer en anderen te dienen. De muziek was prachtig, de teksten werden feilloos opgezegd en de Geest was hemels. Een van mijn kleinzoons, die toen elf jaar was, had in zijn aandeel van het programma over het eerste visioen gesproken. Na afloop, toen hij bij zijn ouders en grootouders kwam, zei ik tegen hem: 'Tommy, volgens mij ben je bijna klaar om op zending te gaan.'

Hij antwoordde: 'Nog niet. Ik moet nog een heleboel leren.'

In de jaren die volgden, heeft Tommy inderdaad een heleboel geleerd, dankzij zijn ouders en dankzij toegewijde en plichtsgetrouwe leerkrachten en adviseurs in de kerk. Toen hij oud genoeg was, werd hij op zending geroepen. Die heeft hij op eervolle wijze vervuld.

Jongemannen, ik spoor jullie aan om je op een zending voor te bereiden. Er zijn veel hulpmiddelen die jullie de nodige lessen bijbrengen en tot zegen zullen zijn, en die jullie helpen om zo te leven dat je er waardig voor bent. Een van die hulpmiddelen is het boekje *Voor de kracht van de jeugd*, dat op aanwijzing van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen is uitgegeven. Dit boekje bevat in het kort de normen waarin de leiders van de kerk onderwijzen en die in de Schriften staan; normen die ons, als we ze aanhouden, de zegeningen van onze hemelse Vader en de leiding van zijn Zoon zullen schenken. Daarnaast zijn er lesboeken die met zorg en na gebedvolle overweging zijn samengesteld. Gezinnen houden gezinsavond waarop evangeliebeginselen aan de orde komen. Jullie zijn vrijwel allemaal in de gelegenheid om seminarie te volgen, onder leiding van een toegewijde leerkracht met wie je veel kunt bespreken.

Bereid je nu al voor op een tempelhuwelijk, naast een zending. Op een goede manier met anderen uitgaan maakt deel uit van die voorbereiding. In culturen waar uitgaan of verkering geaccepteerd is, wacht je met afspraakjes tot je zestien jaar bent. 'Niet alle tieners gaan uit en sommigen willen dat zelfs niet. (...) Als je met uitgaan begint, ga dan in groepsverband of samen met een ander stel uit. (...) Zorg dat je ouders kennismaken met wie je uitgaat.' Omdat verkering een stukje voorbereiding op het huwelijk is, moet je alleen uitgaan met iemand die hoge normen heeft.[2]

Bezoek plaatsen waar een goede

sfeer heerst, waar je niet aan verleidingen wordt blootgesteld.

Een wijze vader zei eens tegen zijn zoon: 'Als je ooit ergens bent waar je niet hoort te zijn, maak dan dat je wegkomt!' Goed advies voor ons allemaal.

De dienstknechten van de Heer hebben ons altijd de raad gegeven om ons fatsoenlijk te kleden, uit respect voor onze hemelse Vader en voor onszelf. Met je kleding zend je signalen uit naar anderen en beïnvloed je vaak je eigen en hun gedrag. Kleed je zo dat je het beste in jezelf en anderen om je heen laat uitkomen. Mijd uitersten in kleding en uiterlijk, met inbegrip van tatoeages en piercings.

Iedereen heeft goede vrienden nodig. Je vrienden zullen je denken en je gedrag sterk beïnvloeden, net zo goed als jij dat bij hen doet. Wanneer jij en je vrienden praten over de waarheden die jullie met elkaar gemeen hebben, kunnen jullie elkaar versterken en aanmoedigen. Wees vriendelijk voor anderen en respecteer ze. Veel mensen zijn lid van de kerk geworden door vrienden die ze voor kerkactiviteiten hadden uitgenodigd.

Het blijft een feit: 'Eerlijkheid duurt het langst.'[3] Een jongeman die lid van de kerk is, doet wat hij zegt en wat hij gelooft. Hij is eerlijk ten opzichte van anderen. Hij is eerlijk ten opzichte van zichzelf. Hij is eerlijk ten opzichte van God. Eerlijkheid is voor hem een gewoonte en een vanzelfsprekendheid. Hij vraagt zich bij het nemen van een moeilijke beslissing nooit af: 'Wat zullen anderen van me denken?' maar 'Wat zal ik van mezelf denken?'

Sommigen zullen in de verleiding komen om te schipperen met eerlijkheid. Ik weet nog dat toen ik aan de universiteit handelsrecht studeerde, er een medestudent was die zich nooit voorbereidde op deelname aan de klasbesprekingen. Ik dacht bij mezelf: hoe wil hij ooit slagen voor zijn examen?

Dat werd me duidelijk toen hij op de dag van het voorexamen, midden in de winter, het lokaal binnenkwam met alleen sandalen aan zijn blote voeten. Ik was verbaasd en hield hem in de gaten toen de klas begon. Al zijn boeken lagen in volgorde op de grond. Hij deed zijn sandalen uit, en met tenen die hij had geoefend en met glycerine had ingesmeerd, bladerde hij behendig door een van de boeken die hij op de grond had gelegd, en vond zo de antwoorden op de examenvragen.

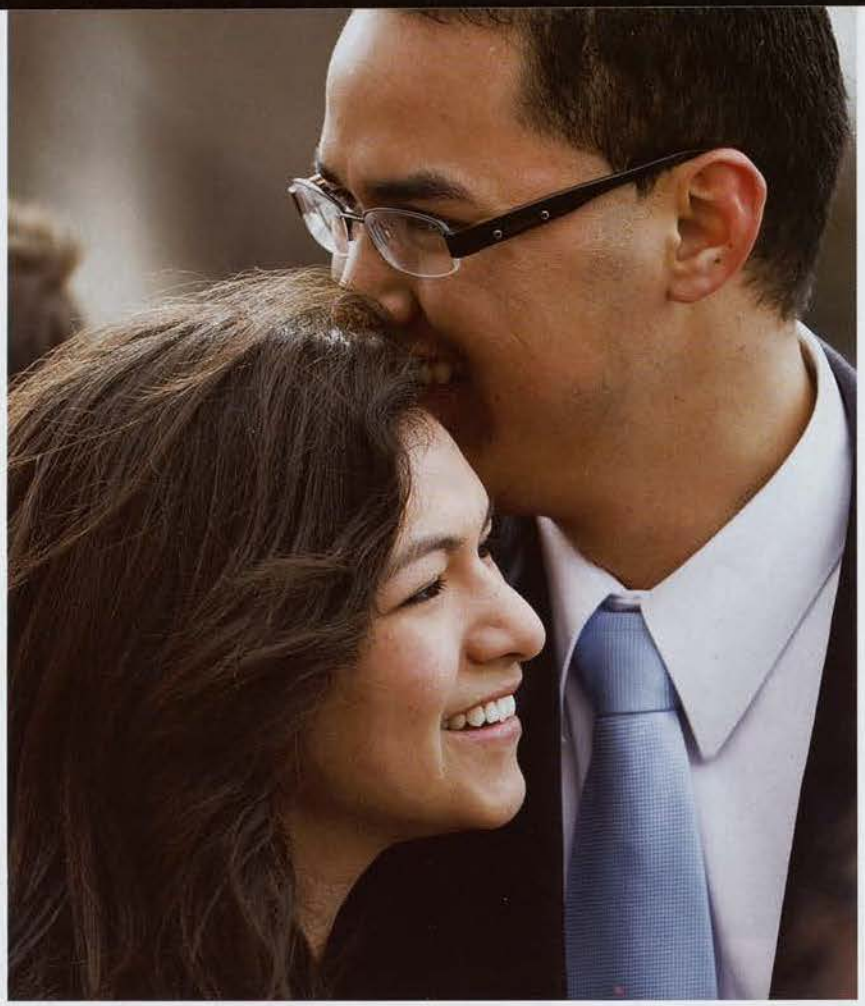
Hij haalde de hoogste cijfers voor het vak handelsrecht. Maar de dag van afrekening zou nog komen. Later, toen hij het eindexamen moest afleggen, zei de decaan van dat vak: 'Dit jaar gaan we het anders aanpakken: ik ga het examen mondeling afnemen in plaats van schriftelijk.' Bij onze favoriet, de geoefende teenexpert, zakte niet alleen de moed in de schoenen, hij zakte ook voor het eindexamen.

Je taalgebruik en woordenkeus onthullen veel over het imago dat je wilt uitstralen. Gebruik taal die anderen opbouwt en versterkt. Godslasterlijke, vulgaire of grove taal en ongepaste of schuine grappen zijn een belediging voor de Heer. Misbruik nooit de naam van God of Jezus Christus. De Heer heeft gezegd: 'Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken.'[4]

Onze hemelse Vader heeft ons aangeraden om te streven naar al wat 'deugdzaam, liefelijk, of eerzaam of prijzenswaardig is'.[5] Alles wat je leest, waar je naar luistert of naar kijkt, heeft invloed op je.

Pornografie is in het bijzonder gevaarlijk en verslavend. Nieuwsgierig kijken naar pornografie kan aanzetten tot een verslavende gewoonte die tot stuitender materiaal en seksuele overtreding leidt. Mijd pornografie tegen elke prijs.

Wees niet bang om een bioscoopzaal uit te lopen, de tv uit te zetten of een andere radiozender op te zoeken als er iets wordt gebracht dat niet aan de normen van je hemelse Vader

voldoet. Kortom, als je twijfelt of een bepaalde film, een boek of welke andere vorm van amusement dan ook gepast is, kijk er dan niet naar, lees het niet, doe er niet aan mee.

De apostel Paulus heeft gezegd: 'Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont? (...) de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!'[6] Broeders, wij hebben de plicht onze tempel zuiver en rein te houden.

Drugs, misbruik van op recept verkrijgbare geneesmiddelen, alcohol, koffie, thee en tabaksproducten vernietigen je lichamelijke, mentale en geestelijke welzijn. Elke vorm van alcohol is schadelijk voor je geest en je lichaam. Tabak kan verslavend werken, je longen verzwakken en je leven bekorten.

Muziek kan je dichter tot je hemelse Vader brengen. Ze is geschikt om te onderwijzen, te verheffen, te inspireren en te verenigen. Maar muziek kan, door haar tempo, ritme, intensiteit en teksten, ook je geestelijke gevoeligheid afstompen. Je kunt het je niet veroorloven je geest te vullen met slechte muziek.

Omdat seksuele intimiteit zo heilig is, verlangt de Heer zelfbeheersing en reinheid vóór het huwelijk, en volledige trouw in het huwelijk. Behandel je vriend of vriendin met respect, en verwacht dat hij of zij dat ook ten opzichte van jou doet. Na de zonde komen onherroepelijk de tranen.

President David O. McKay, de negende president van de kerk, heeft de volgende raad gegeven: 'Ik smeek u reine gedachten te hebben.' Vervolgens wees hij op deze belangrijke waarheid: 'Aan iedere handeling gaat een gedachte vooraf. Als we onze daden willen beheersen, moeten we onze gedachten beheersen.' Broeders, vul uw geest met goede gedachten, en uw daden zullen dat ook zijn. Mogen jullie allemaal zijn zoals de dichter Tennyson Sir Galahad liet zeggen: 'Mijn kracht is als die van tien man, omdat mijn hart rein is.'[7]

Enige tijd geleden vatte de schrijver van een rapport over seksualiteit onder tieners zijn bevindingen samen door te zeggen dat de samenleving een tegenstrijdige boodschap uitzendt naar tieners: reclames en de massamedia 'dringen met hoge druk het idee op dat seksuele activiteit aanvaardbaar is en verwacht wordt', prikkels die soms de waarschuwingen van deskundigen en smeekbeden van ouders overstemmen. De Heer breekt door alle mediaboodschappen heen met duidelijke en niet mis te verstane taal: 'Weest rein.'[8]

Wanneer de verleiding komt, denk dan aan de wijze raad van de apostel Paulus, die zei: 'Gij hebt geen bovenmenselijke verzoeking te doorstaan. En God is getrouw, die niet zal gedogen, dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij ertegen bestand zijt.'[9]

Toen je werd bevestigd als lid van de kerk, ontving je het recht op het gezelschap van de Heilige Geest. Hij kan je helpen bij het maken van de juiste keuzen. Als je uitgedaagd of verleid wordt, hoef je je niet alleen te voelen. Denk eraan dat gebed de sleutel tot geestelijke kracht is.

Als iemand is gestruikeld op zijn reis, dan is er een weg terug. Dat proces wordt bekering genoemd. Onze Heiland is gestorven om jou en mij die gezegende mogelijkheid te bieden. Hoewel die weg moeilijk is, is de belofte waar: 'Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw.'[10]

Zet je eeuwige leven niet op het spel. Onderhoud de geboden van God. Als je gezondigd hebt, doe je er goed aan zo snel mogelijk je weg terug te vinden — des te eerder zul je de zoete vrede en vreugde smaken die

voortvloeien uit het wonder der vergeving. Geluk is voor je weggelegd als je leeft zoals de Heer dat wil, en als je God en anderen dient.

Geestelijke kracht komt vaak voort uit onbaatzuchtig dienstbetoon. Jaren geleden bezocht ik wat toen het zendingsgebied Californië heette, waar ik een gesprek had met een jonge zendeling uit Georgia. Ik weet nog dat ik hem vroeg: 'Schrijf je je ouders elke week?'

Hij antwoordde: 'Ja, broeder Monson.'

Toen vroeg ik: 'Vind je het fijn om brieven van thuis te krijgen?'

Hij gaf geen antwoord. Uiteindelijk vroeg ik: 'Wanneer heb je voor het laatst een brief van thuis gekregen?'

Met bevende stem antwoordde hij: 'Ik heb nog nooit een brief van thuis gehad. Mijn vader is slechts diaken en mijn moeder is geen lid van de kerk. Ze hebben me gesmeekt om niet op zending te gaan. Ze zeiden dat als ik het toch deed, ze me niet zouden schrijven. Wat moet ik doen, broeder Monson?'

In stilte bad ik tot mijn hemelse Vader: 'Wat moet ik zeggen tegen deze jonge dienstknecht van U, die alles opgeofferd heeft om U te dienen?' Toen kreeg ik de volgende ingeving. Ik zei: 'Elder, schrijf je ouders iedere week van je zending. Vertel ze wat je aan het doen bent. Vertel ze hoeveel je van hen houdt en geef hun je getuigenis.'

'Zullen ze me dan schrijven?', vroeg hij.

'Ja, dan zullen ze je schrijven', gaf ik als antwoord.

We namen afscheid en gingen ieder ons weegs. Maanden later woonde ik een ringconferentie bij in het zuiden van Californië, waar een jonge zendeling naar me toe kwam en zei: 'Broeder Monson, kent u mij nog? Ik ben de zendeling die de eerste negen maanden van mijn zending geen brief van mijn vader of moeder had gekregen. U zei tegen mij: "Schrijf elke week naar huis, en je ouders zullen jou schrijven."' Toen vroeg hij: 'Kunt u zich die belofte nog herinneren, ouderling Monson?'

Ik wist het nog. Ik vroeg hem: 'Heb je al iets van je ouders gehoord?'

Hij deed zijn hand in zijn zak en haalde er een stapeltje brieven uit met een elastiekje eromheen, pakte de bovenste brief en zei: 'Of ik van mijn ouders gehoord heb! Moet u horen wat mijn moeder schrijft: "Jongen, we zijn zo blij met je brieven. We zijn trots op jou, onze zendeling. En raad eens wat? Je vader is tot priester geordend. Hij bereidt zich erop voor om mij te dopen. Ik krijg les van de zendelingen en over een jaar willen we je van je zending in Californië ophalen, want wij, net als jij, willen een eeuwig gezin worden door naar de tempel van de Heer te gaan."' Die jonge zendeling vroeg mij: 'Broeder Monson, verhoort onze hemelse Vader altijd gebeden en vervult Hij altijd de beloften van een apostel?'

Ik antwoordde: 'Als iemand het geloof heeft dat jij getoond hebt, hoort onze hemelse Vader zulke gebeden en verhoort Hij die op zijn eigen manier.'

Reine handen, een zuiver hart en een gewillige geest hadden de hemel geraakt. Een zegen uit de hemel kwam als antwoord op het vurige gebed uit het hart van een nederige zendeling.

Broeders, ik bid dat wij ook zo mogen leven dat wij allemaal de hemel mogen aanraken en net zo gezegend worden. In de naam van de Schenker van alle zegeningen, namelijk Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. 'Komt, alle zonen Gods', lofzang 202.
2. *Voor de kracht van de jeugd* (boekje, 2001), pp. 24, 25.
3. Miguel de Cervantes. In: John Bartlett, samensteller, *Familiar Quotations*, 14e editie (1968), p. 197.
4. Exodus 20:7.
5. Geloofsartikelen 1:13.
6. 1 Korintiërs 3:16–17.
7. Alfred Lord Tennyson. In: *Familiar Quotations*, p. 647.
8. Leer en Verbonden 38:42.
9. 1 Korintiërs 10:13.
10. Jesaja 1:18.

President Dieter F. Uchtdorf
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Jullie zijn mijn handen'

Als discipelen van Jezus Christus, onze Meester, zijn we geroepen om steun en genezing te bieden in plaats van veroordeling.

Het verhaal gaat dat tijdens de bombardementen van een stad in de Tweede Wereldoorlog een groot standbeeld van Jezus Christus ernstig was beschadigd. Toen de inwoners van de stad het standbeeld tussen het puin aantroffen, waren ze verdrietig omdat het een geliefd symbool was geweest van hun geloof en van Gods aanwezigheid in hun leven.

Vaklieden wisten het standbeeld grotendeels te herstellen, maar de handen waren door de schade niet meer te repareren. Sommigen wilden een beeldhouwer inhuren om nieuwe handen te maken, maar anderen wilden het laten zoals het was — een blijvende herinnering aan de tragiek van de oorlog. Uiteindelijk is het standbeeld zonder handen gebleven. De mensen van de stad voegden echter aan de voet van het standbeeld van Jezus Christus de volgende inscriptie toe: 'Jullie zijn mijn handen.'

Wij zijn de handen van Christus

We kunnen uit dit verhaal een grote les leren. Als ik aan de Heiland denk, zie ik Hem vaak met uitgestrekte handen voor me, klaar om anderen zijn troost, genezing, zegen en liefde te schenken. En Hij sprak altijd *met* — nooit *neerbuigend tot* de mensen. Hij had de ootmoedigen en zachtmoedigen lief en wandelde in hun midden, diende hen en bood ze hoop en redding.

Dat is wat Hij deed tijdens zijn aardse leven; dat is wat Hij zou doen als Hij nu onder ons zou leven; en dat is wat wij zouden moeten doen als zijn discipelen en leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Op deze prachtige paasmorgen gaan onze gedachten en ons hart naar Hem uit — de Hope Israëls en het Licht der wereld.

Als we zijn volmaakte voorbeeld volgen, kunnen onze handen zijn handen worden; onze ogen zijn ogen; ons hart zijn hart.

Onze handen kunnen anderen omarmen

Ik ben diep onder de indruk van de manier waarop onze kerkleden anderen de helpende hand toesteken. De verhalen over uw onzelfzuchtige opofferingen en overweldigende liefdadigheid vullen ons hart met dankbaarheid en vreugde. U bent een lichtend voorbeeld voor de wereld en u staat alom bekend om uw goedheid en naastenliefde.

Helaas horen we zo nu en dan ook van kerkleden die ontmoedigd raken en vervolgens niet meer naar de kerk komen en actief meedoen, omdat ze het idee hebben dat ze er niet bij horen.

In mijn jongensjaren lag Duitsland door de nasleep van de Tweede Wereldoorlog in puin. Veel mensen kwamen om van de honger en ziekte. Ik weet nog goed dat de humanitaire hulp in de vorm van voedsel en kleding van de kerk uit Salt Lake City aankwam. Tot op de dag van vandaag ben ik de geur van de kleding niet vergeten en weet ik nog steeds hoe zoet de perziken in blik smaakten.

Sommigen zijn toen lid van de kerk geworden vanwege de goederen die ze ontvingen. Sommige leden keken op die nieuwe bekeerlingen neer. Ze hadden zelfs een kwetsende naam voor hen bedacht: *Büchsen Mormonen* ofwel 'Blikmormonen'. Ze namen aanstoot aan deze nieuwe leden, omdat ze dachten dat ze na de leniging van hun materiële behoeften wel zouden wegvallen.

Sommigen gingen inderdaad weg, maar velen zijn gebleven — ze kwamen naar de kerk, proefden van de zoetheid van het evangelie en ervoeren de liefdevolle omarming van zorgzame broeders en zusters. Zij voelden zich 'thuis'. En nu, drie of vier generaties later, zijn er veel gezinnen die hun lidmaatschap

in de kerk tot die bekeerlingen terug kunnen voeren.

Ik hoop dat we al Gods kinderen zullen verwelkomen en liefhebben, ook wie zich anders kleden, gedragen, uitdrukken of dingen gewoon anders doen. Het is niet goed om anderen te laten voelen dat ze tekortschieten. Laten we de mensen om ons heen opbeuren. Laten we ze met uitgestoken hand welkom heten. Laten we onze broeders en zusters in de kerk met zo veel medemenselijkheid, mededogen en naastenliefde bejegenen, dat ze het gevoel hebben eindelijk thuis te zijn gekomen.

Wanneer we in de verleiding komen om te oordelen, laten we dan aan de Heiland denken, 'want Hij heeft de wereld lief, zodat Hij zelfs zijn eigen leven aflegt teneinde *alle* mensen tot Zich te kunnen trekken. (...)

'[En] Hij zegt: Komt tot Mij, al gij einden der aarde, (...) [want] *alle* mensen zijn gelijkelijk begunstigd, en niemand wordt buitengesloten.'[1]

Als ik in de Schriften lees, valt het me op dat de Heiland de strengste berispingen vaak voorbehoudt aan wie zichzelf hoogachten vanwege hun rijkdom, invloed of ingebeelde rechtschapenheid.

De Heiland vertelde eens een gelijkenis van twee mannen die naar de tempel gingen om te bidden. De ene man, een Farizeeër van aanzien, bad: 'O God, ik dank U, dat ik niet zó ben als de andere mensen, rovers, onrechtvaardigen, echtbrekers, of ook als deze tollenaar; ik vast tweemaal per week, ik geef tienden van al mijn inkomsten.'

De andere man, een verguisde tollenaar, 'stond van verre en wilde zelfs zijn ogen niet opheffen naar de hemel, maar hij sloeg zich op de borst en zeide: O God, wees mij, zondaar, genadig!'

En Jezus zei: 'Ik zeg u: Deze keerde, in tegenstelling met de ander, gerechtvaardigd naar huis terug.'[2]

Eén ding is zeker, wij 'allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods'.[3] Wij hebben allemaal behoefte aan genade. Hopen wij op die laatste dag wanneer we voor de rechterstoel moeten verschijnen niet dat onze vele onvolkomenheden worden vergeven? Verlangen we niet naar de omarming van de Heiland?

Het lijkt alleen maar juist en gepast dat we anderen aanbieden wat we zo graag zelf willen ontvangen.

Ik suggereer niet dat we de zonde in ons eigen leven of in de wereld moeten accepteren of het kwade door de vingers moeten zien. Toch verwarren we in onze ijver de zonde soms met de zondaar en veroordelen we overhaast en vrijwel zonder mededogen. We weten door hedendaagse openbaring dat 'de waarde van zielen groot is in de ogen van God.'[4] We kunnen de waarde van andermans ziel net zo min peilen als de diepte van het heelal. Iedere persoon die we ontmoeten, is een vip voor onze hemelse Vader. Als we dat doorhebben, beginnen we door te krijgen hoe we onze naasten dienen te behandelen.

Een vrouw die jaren van moeilijkheden en verdriet had meegemaakt, zei eens door haar tranen heen: 'Ik ben me gaan realiseren dat ik net een oud briefje van twintig dollar ben — verkreukeld, verscheurd, vervuild, verkeerd behandeld en vol krassen. Toch ben ik nog steeds een briefje van twintig dollar. Ik ben van waarde. Ook al zie ik er misschien niet uit, en ook al ben ik gehavend en versleten, ik ben nog steeds de volle twintig dollar waard.'

Onze handen kunnen anderen troosten

Laten ons hart en onze handen met die gedachte in liefde uitgaan naar anderen, want eenieder wandelt op zijn of haar eigen moeilijke pad. Als discipelen van Jezus Christus, onze Meester, zijn we geroepen om steun en genezing te bieden in plaats van veroordeling. We zijn geroepen om te treuren met wie treuren en te vertroosten wie vertroosting nodig hebben.[5]

We mogen als christenen niet denken dat wie lijden hun leed hebben verdiend. Paaszondag is een goede dag om te bedenken dat onze Heiland de pijnen en ziekten en het leed van ons allen gewillig op Zich heeft genomen — ook van degenen onder ons die ons leed lijken te hebben verdiend.[6]

In het boek Spreuken lezen we: 'Een vriend heeft te allen tijde lief, maar een broeder wordt voor de nood geboren.'[7] Laten we te allen tijde liefhebben. En laten we er vooral in tijden van nood voor onze broeders en zusters zijn.

Onze handen kunnen anderen dienen

Een oude Joodse legende verhaalt van twee broers, Abram en Zimri, die een akker bezaten en die samen bewerkten. Ze kwamen overeen het werk en de oogst eerlijk in tweeën te verdelen. Tijdens een nacht bijna aan het einde van de oogst kon Zimri de slaap niet vatten. Hij vond het onredelijk dat Abram, die een vrouw en zeven zoons te voeden had, maar de helft van de oogst zou krijgen, terwijl hij, die alleen zichzelf moest onderhouden, zo veel had.

En dus kleedde Zimri zich aan en ging stilletjes naar de akker, waar hij een derde van zijn oogst aan de stapel van zijn broer toevoegde. Hij keerde tevreden terug naar bed, met het idee dat hij juist had gehandeld.

Intussen kon Abram de slaap ook niet vatten. Hij dacht aan zijn arme broer Zimri, die helemaal alleen was en geen zoons had om hem met het werk te helpen. Hij vond het onredelijk dat Zimri, die zo hard werkte, maar de helft van de oogst zou krijgen. Dat kon niet goed zijn in Gods ogen. En dus ging Abram stiekem naar de akker, waar hij een derde van zijn oogst aan de stapel van zijn geliefde broer toevoegde.

De volgende ochtend gingen de broers naar de akker en waren allebei verbaasd dat de stapels nog steeds dezelfde omvang hadden. Die nacht slopen beide broers hun huis uit om hun inspanningen van de nacht ervoor te herhalen. Maar dit keer troffen ze elkaar aan, en op dat moment begonnen ze te huilen en elkaar te omarmen. Geen van beiden kon een woord uitbrengen, want hun hart liep over van liefde en dankbaarheid.[8]

Dat is de geest van naastenliefde: dat we anderen liefhebben als onszelf,[9] hun geluk voor ogen hebben, en voor hen doen wat wij hopen dat zij voor ons zouden doen.[10]

Ware liefde vraagt om daden

Ware liefde vraagt om daden. We kunnen de hele dag over liefde praten — we kunnen over haar schrijven of dichten, haar in liederen bezingen en in preken aanprijzen — maar tenzij we die liefde in daden omzetten, zijn onze woorden niet meer dan 'schallend koper of een rinkelende cimbaal'.[11]

Christus sprak niet alleen over liefde, Hij gaf daar elke dag van zijn leven blijk van. Hij onttrok Zich niet aan de menigte. Tussen alle mensen in stak Jezus de helpende hand uit naar die ene. Hij redde de verloren ziel. Hij gaf niet alleen maar les hoe men anderen liefdevol de hand reikt om daarna het feitelijke werk aan anderen over te laten. Hij leerde ons niet alleen maar toonde ons ook het volgende: 'Kom de zwakken te hulp, verhef de handen die slap neerhangen en sterk de knikkende knieën.'[12]

Christus weet hoe we anderen volmaakt kunnen dienen. Als de Heiland zijn handen uitstrekt, worden degenen die Hij aanraakt opgebouwd en grotere, sterkere en betere mensen.

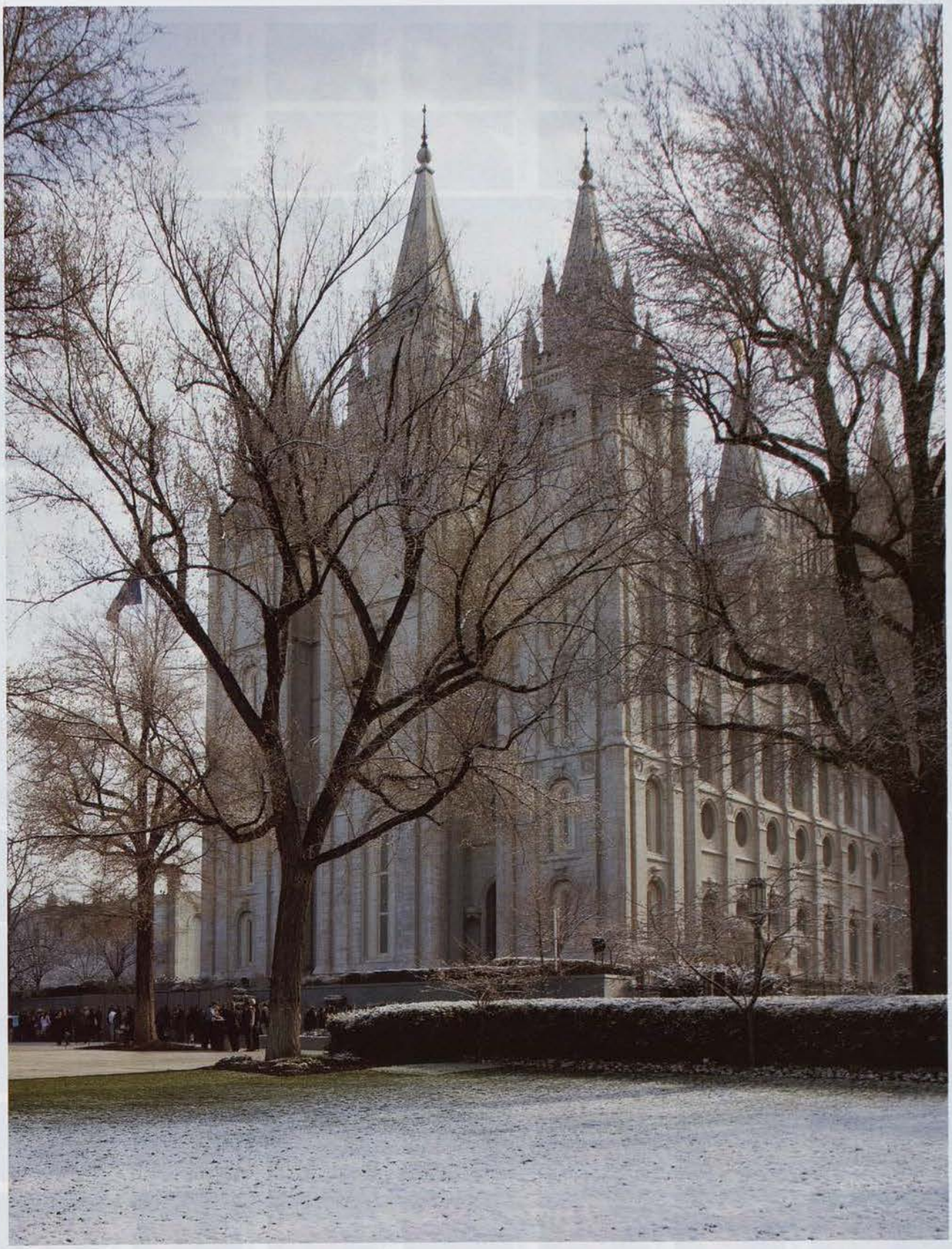
Als wij zijn handen zijn, behoren we dan niet hetzelfde te doen?

Wij kunnen anderen liefhebben zoals Hij liefheeft

De Heiland heeft de volmaakte prioriteiten voor ons leven, ons gezin, onze wijk en onze samenleving geopenbaard toen Hij van de liefde sprak als het grote gebod waaraan 'de ganse wet en de profeten [hangt]'.[13] We kunnen onze tijd besteden aan allerlei pietluttigheden van het leven, de wet en lange doelijsten, maar als we de grote geboden verwaarlozen, begrijpen we niet waar het om draait en zijn we als wolken die geen water geven, door winden voortgejaagd; en als bomen die geen vrucht dragen.[14]

Zonder die liefde voor God de Vader en onze naasten, zijn wij alleen aan de buitenkant zijn kerk — niet aan de binnenkant. Wat hebben we aan onderricht zonder liefde? Wat hebben we aan zendings-, tempel- en welzijnswerk zonder liefde?

Liefde is wat onze hemelse Vader ertoe heeft bewogen om onze geesten te scheppen, wat onze Heiland naar de

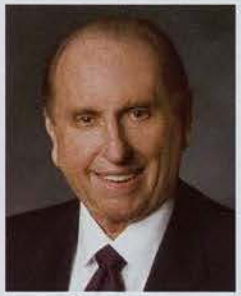
Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

April 2010

HET EERSTE PRESIDIUM

Henry B. Eyring
Eerste raadgever

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Tweede raadgever

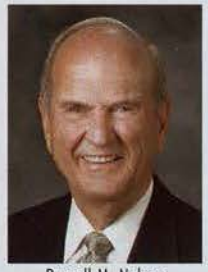
HET QUORUM DER TWAALF APOSTELEN

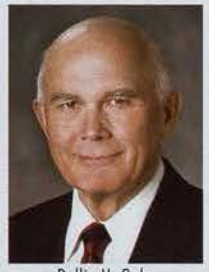
Boyd K. Packer

L. Tom Perry

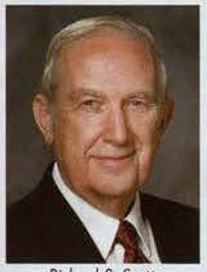
Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

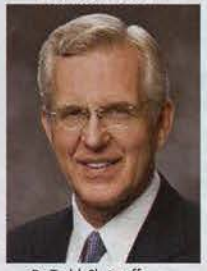
Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

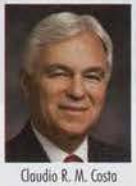

Neil L. Andersen

HET PRESIDIUM DER ZEVENTIG

Ronald A. Rasband

Claudio R. M. Costa

Steven E. Snow

Walter F. González

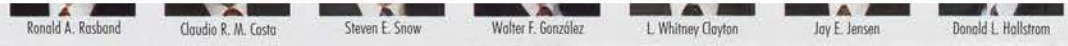
L. Whitney Clayton

Jay E. Jensen

Donald L. Hallstrom

HET EERSTE QUORUM DER ZEVENTIG

HET TWEEDE QUORUM DER ZEVENTIG

DE PRESIDERENDE BISSCHAP

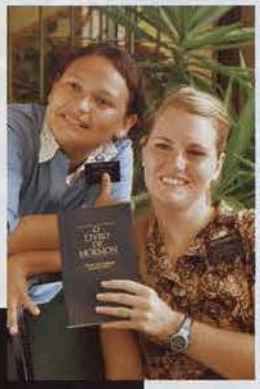

Overal ter wereld kwamen de leden bijeen voor de 180e algemene aprilconferentie. De foto's zijn, met de klok mee linksboven beginnend, van kerkleden in Navotas (Filipijnen); Carcassonne (Frankrijk); Formosa (Argentinië); São Paulo (Brazilië); São Paulo (Brazilië); Santiago (Chili); en Praag (Tsjechië).

hof van Getsemane heeft gevoerd om Zichzelf als losprijs voor onze zonden te offeren. Liefde vormt het grootse motief van het heilsplan; zij vormt de bron van geluk, de immer vernieuwende bron van genezing, de kostbare bron van hoop.

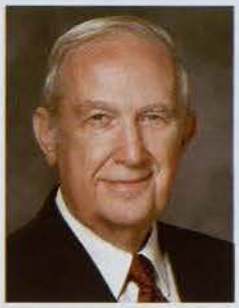
Als we onze handen en ons hart in christelijke liefde naar anderen laten uitgaan, gebeurt er iets geweldigs met ons. Onze geest wordt genezen, verfijnder en sterker. We worden gelukkiger, kalmer en ontvankelijker voor de influisteringen van de Heilige Geest.

Met heel mijn hart en ziel dank ik onze hemelse Vader voor zijn liefde voor ons, voor de gave van zijn Zoon, voor het leven en voorbeeld van Jezus de Christus en voor zijn zondeloze en onbaatzuchtige offer. Ik verheug mij in het feit dat Christus niet dood is maar uit het graf is opgestaan! Hij leeft en is naar de aarde teruggekeerd om zijn gezag en evangelie aan de mens te herstellen. Hij heeft ons het volmaakte voorbeeld gegeven van wat voor mannen en vrouwen wij behoren te zijn.

Laten wij op deze paaszondag, en iedere dag, als we met eerbied en ontzag overdenken hoe de Heiland ons omarmt, ons troost en ons geneest, ons voornemen om zijn handen te zijn, opdat anderen door ons zijn liefdevolle omarming mogen ervaren. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. 2 Nephi 26:24–25, 28; cursivering toegevoegd.
2. Zie Lucas 18:9–14.
3. Romeinen 3:23.
4. Leer en Verbonden 18:10.
5. Mosiah 18:9.
6. Zie Alma 7:11–13; Leer en Verbonden 19:16.
7. Spreuken 17:17.
8. Zie Clarence Cook, 'Abram and Zimri', *Poems by Clarence Cook,* (1902), pp. 6–9.
9. Zie Matteüs 22:39.
10. Zie Matteüs 7:12.
11. 1 Korintiërs 13:1.
12. Leer en Verbonden 81:5.
13. Matteüs 22:40.
14. Zie Judas 1:12.

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Hij leeft, zijn naam zij steeds geloofd!

Ons begrip van en geloof in de verzoening van Jezus Christus zal ons de kracht en het vermogen schenken om een succesvol leven te leiden.

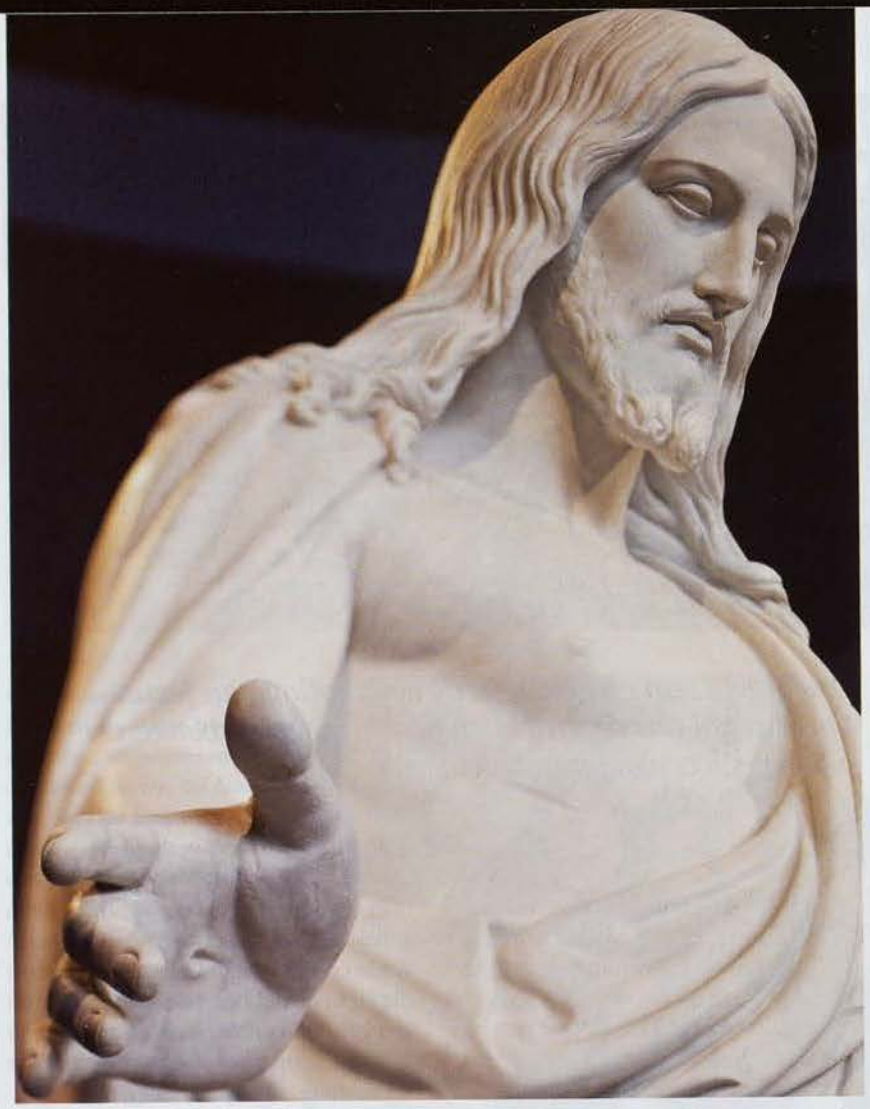
Het is paasmorgen, een heilige dag waarop het hele christendom de overwinning van Jezus Christus op de dood viert. Met zijn opstanding verbrak Hij de ketenen van de dood, die tot op die dag onbreekbaar waren geweest. Hij maakte de weg vrij voor alle kinderen van onze hemelse Vader op aarde om uit de dood te herrijzen en weer te leven.

Hoezeer zal onze Vader in de hemel Zich op die heilige dag verheugd hebben, toen zijn volledig gehoorzame, volkomen waardige Zoon de ketenen van de dood verbrijzelde. Welk eeuwig doel zou het plan van geluk van onze Vader hebben gediend als het niet in werking was gesteld door de oneindige en eeuwige verzoening van zijn glorierijke gehoorzame Zoon? Welk eeuwig doel zou de schepping van de aarde hebben gehad, waar met geest beklede intelligenties een lichaam zouden krijgen, als de dood het eind van het bestaan was geweest en er niemand was opgestaan? Wat een glorieus moment was die morgen voor ieder die het belang ervan begreep.

Pasen is de gewijde tijd waarin het hart van iedere devote christen zich deemoedig en dankbaar tot onze geliefde Heiland wendt. Deze tijd dient vrede en vreugde te brengen aan allen die Hem liefhebben en dat tonen door zijn geboden te bewaren. Pasen roept gedachten op aan Jezus, zijn leven, zijn verzoening, zijn opstanding, zijn liefde. Hij is uit de dood herrezen 'met genezing onder zijn vleugels' (Maleachi 4:2; 3 Nephi 25:2). O, hoezeer heeft eenieder de genezing nodig die de Verlosser kan bieden. Mijn boodschap is er een van hoop, gebaseerd op de beginselen waarin de Meesterleraar, Jezus Christus, zelf onderwezen heeft.

De leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen kunnen de reikwijdte van zijn genezing als gevolg van zijn verzoening in grotere mate begrijpen omdat ze de volheid van zijn leer hebben. Wij beseffen dat wat Hij zo bereidwillig heeft gedaan en wat met intens lijden en immense opoffering gepaard ging, niet alleen van invloed is op ons leven nu, maar ook in alle eeuwigheid.

Wanneer u in deze paastijd zijn opstanding en de prijs en de gave van zijn verzoening gedenkt, overweeg dan wat de Schriften over deze heilige

gebeurtenissen zeggen. U zult gesterkt worden in uw getuigenis dat ze werkelijk hebben plaatsgevonden. Ze moeten voor u meer zijn dan beginselen die u uit het hoofd leert. Ze moeten tot in de diepste vezels van uw wezen doordringen en een krachtig bolwerk vormen tegen de stortvloed aan gruwelen die deze wereld overspoelt.

De profeet Lehi heeft een diepzinnige waarheid verwoord toen hij verklaarde: 'Daarom komt er verlossing in en door de heilige Messias; want Hij is vol genade en waarheid. Zie, Hij geeft Zichzelf als offer voor de zonde om aan de doeleinden der wet te voldoen voor allen die een gebroken hart en een verslagen geest hebben; en voor niemand anders kan aan de doeleinden der wet worden voldaan' (2 Nephi 2:6–7). Die tekst geeft aan dat het voor de hoogmoedigen en hooghartigen is alsof er nooit een verzoening is geweest.

Jezus Christus leeft. Hij is onze Heiland, onze Verlosser. Hij is een glorierijk, herrezen persoon. Hij heeft het vermogen om liefde uit te storten die zo krachtig en overstelpend is dat de mensentong die niet onder woorden kan brengen. Hij heeft zijn leven gegeven om de banden van de dood te verbreken. Zijn verzoening heeft het plan van geluk van zijn Vader in de hemel volledig in werking gesteld.

Jezus brengt de gerechtigheid en de barmhartigheid in balans op voorwaarde van onze gehoorzaamheid aan zijn evangelie. Hij is het licht voor het hele mensdom. Hij is de bron van alle waarheid. Hij komt al zijn beloften na. Ieder die zijn geboden gehoorzaamt, verwerft de glorierijkste zegeningen die men zich maar kan voorstellen.

Zonder de verzoening had het plan van geluk van onze hemelse Vader niet volledig in werking kunnen treden. De verzoening biedt ons de kans om de gevolgen van fouten die we in dit leven begaan te ondervangen. Als we een wet gehoorzamen, ontvangen we daarvoor een zegen. Als we een wet schenden, blijft er niets over van onze voorgaande gehoorzaamheid om de eisen te bevredigen die de gerechtigheid stelt wegens die geschonden wet. De verzoening van de Heiland staat ons toe om ons van elke ongehoorzaamheid te bekeren en zo de straf te ontlopen die de gerechtigheid ons wil opleggen.

Mijn eerbied en dankbaarheid voor de verzoening van de Heilige Israëls, de Vredevorst en onze Verlosser nemen voortdurend toe omdat ik er steeds meer over te weten probeer te komen. Ik besef dat het voor een sterveling niet goed mogelijk is om zich in te denken, laat staan onder woorden te brengen, wat Jezus Christus door zijn verzoening voor de kinderen van onze hemelse Vader heeft gedaan. Toch is het van belang dat we er allen meer over te weten komen. De verzoening is het onmisbare element in het plan van geluk van onze hemelse Vader waarzonder dat plan niet van kracht had kunnen worden. Uw begrip van de verzoening en de betekenis ervan in uw leven zal u in staat stellen om alle kennis, ervaring en vaardigheden die u in dit leven opdoet veel beter te kunnen aanwenden.

Ik geloof dat het tot nieuw inzicht leidt als we proberen ons in te denken wat de verzoening zowel van de Vader als van zijn gewillige Zoon heeft gevergd. De Heiland werd ten minste met de volgende drie uitdagingen geconfronteerd:

Ten eerste, een enorm verantwoordelijkheidsbesef: Hij besefte terdege dat geen van Gods kinderen naar de Vader kon terugkeren als de verzoening

niet volmaakt werd gedaan. Zij zouden voor eeuwig van zijn tegenwoordigheid verstoken zijn, omdat bekering voor geschonden wetten onmogelijk zou zijn en niets onreins in de tegenwoordigheid van God kan bestaan. Het plan van zijn Vader zou zijn mislukt, en ieder geestkind zou onder de eeuwige dwang en kwelling van Satan zijn gekomen.

Ten tweede zou Hij, die volkomen rein van hart en gemoed was, de gevolgen van alles waarmee het mensdom ooit zou worden geconfronteerd aan den lijve moeten ervaren, zelfs de meest verdorven en gruwelijkste zonden.

Ten derde zou Hij de wrede aanvallen van Satans hordes moeten doorstaan terwijl lichamelijk en emotioneel het uiterste van Hem werd gevergd. Toen de Heiland aan het eind van zijn krachten was en Hij de meeste behoefte aan hulp en troost had, stond de Vader Hem vervolgens toe — om redenen die we niet ten volle bevatten — de loodzware verantwoordelijkheid op eigen kracht en kunde te dragen.

Ik probeer mij in te denken wat een intens aangrijpend moment het voor onze Vader in de hemel moet zijn geweest toen de Heiland aan het kruis uitriep: 'Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' (Matteüs 27:46; Marcus 15:34.) Ik geloof niet dat Vader in de hemel zijn Zoon aan het kruis had verlaten. Ik geloof dat deze kreet geuit werd, omdat de Zoon voelde dat de schragende kracht die Hij altijd van zijn Vader had gevoeld, aan Hem werd onttrokken. Zijn Vader zag in dat de Heiland de verzoening geheel en al op eigen kracht moest volbrengen, zonder enige hulp van buitenaf. De Vader heeft zijn Zoon niet aan zijn lot overgelaten. Hij maakte het zijn volmaakte Zoon mogelijk de eeuwige vruchten van de verzoening te verwerven.

Niemand van ons zal ooit in dit leven voldoende waardering aan de dag kunnen leggen voor alle heilzame gevolgen van de verzoening.

Het is dringend noodzakelijk dat ieder van ons meer begrip opdoet over de draagwijdte van de verzoening van Jezus Christus, zodat zij een onwankelbaar fundament wordt waarop wij ons leven kunnen bouwen. Nu de wereld steeds meer verstoken raakt van fundamentele normen, en eer, deugd en reinheid in toenemende mate terzijde worden geschoven om begeerten te bevredigen, zal ons begrip van en geloof in de verzoening van Jezus Christus ons de kracht en het vermogen schenken om een succesvol leven te leiden. Ook brengt zij vertrouwen in tijden van beproeving en vrede in momenten van beroering.

Ik spoor u vurig aan om aan de hand van een studieschema een beter begrip te verkrijgen van — en een grotere waardering voor — de weergaloze, eeuwige en oneindige gevolgen van Jezus' volmaakte uitvoering van zijn goddelijke roeping als onze Heiland en Verlosser. Ernstige overpeinzing van de Schriften, gekoppeld aan diepgaand, innig gebed, zullen ons begrip van en waardering voor zijn onschatbare verzoening doen toenemen. Geregeld tempelbezoek is nog een doeltreffende manier om meer over Jezus Christus en zijn verzoening te weten te komen.

Moge ieder zijn of haar voornemen hernieuwen om binnen de heilige muren van het gezin in ware beginselen te onderwijzen. Daardoor creëren wij de beste voorwaarden voor het geluk van de geesten die aan onze zorg zijn toevertrouwd. Maak gebruik van de kerk als rechtmatig instrument om uw gezin te versterken, maar besef wel dat wij als ouders niet alleen het voorrecht, maar ook de fundamentele plicht hebben om ons door de Heer te laten leiden in het grootbrengen van de geestkinderen die Hij aan onze zorg heeft toevertrouwd.

Onderricht in de waarheid is belangrijk en onmisbaar voor het gezin. De kerk is belangrijk, maar het is in het gezin dat ouders hun kinderen de vereiste kennis en leiding geven. Met recht wordt er gezegd dat de belangrijkste roepingen in tijd en eeuwigheid die van vader en moeder zijn. Uiteindelijk worden we van al onze andere roepingen ontheven, maar niet van die van vader en moeder.

Als u bepaalde passages in de Schriften niet slechts leest, maar ze ernstig bepeinst, zal de macht van de

Heilige Geest waarheden in uw verstand en hart leggen die een vast fundament vormen in deze onzekere tijd waarin we leven. Bereid uw kinderen voor op de uitdagingen die op hun pad zullen komen. Leer hun de waarheid, moedig ze aan om die na te leven, dan zullen ze veilig zijn, ongeacht wat er zich in de wereld afspeelt.

Neem u deze Pasen voor om de Heer Jezus Christus het levende middelpunt van uw gezin te maken. Let erop dat u zich bij elke beslissing, of die nu geestelijk of stoffelijk van aard is, laat leiden door de vraag: 'Wat zou Jezus willen dat ik doe?' Als de Heiland het middelpunt van uw gezin is, zal er thuis vrede en rust heersen. Dan is er in dat gezin een kalme zekerheid die zowel door de kinderen als volwassenen wordt gevoeld.

De beste manier om een blijvende verandering ten goede tot stand te brengen is Jezus Christus tot voorbeeld te nemen en zijn leringen tot leidraad in uw leven.

Mocht het zo zijn dat u ongehoorzaam aan zijn geboden bent geweest en u zich niet waardig voelt, zie dan in dat dit de reden is waarom de Heer, Jezus de Christus, zijn leven heeft neergelegd. Door zijn verzoening heeft Hij de weg voor eeuwig vrijgemaakt om dergelijke fouten te kunnen ondervangen, ons te bekeren van onjuiste keuzes, en af te rekenen met de negatieve gevolgen van een leven dat in tegenspraak met zijn wil is.

De Heiland heeft ieder van ons lief en zal de leniging van al onze behoeften mogelijk maken op voorwaarde dat we zo gehoorzaam zijn dat we in aanmerking komen voor alle zegeningen die Hij ons op aarde heeft toebedacht. Ik heb Hem lief en vereer Hem. Als zijn bevoegde dienstknecht getuig ik plechtig met alle zielskracht waarover ik beschik dat Hij leeft. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Ouderling Donald L. Hallstrom
van het Presidium der Zeventig

Ons tot de Heer wenden

Laat geen enkele aardse gebeurtenis u geestelijk uitschakelen.

Vele jaren geleden was ik getuige van een hartverscheurende gebeurtenis, die uitmondde in een tragedie. Een jong stel stond op het punt hun eerste kind te krijgen. Ze keken vol verwachting en spanning uit naar deze monumentale gebeurtenis. Tijdens de bevalling traden er complicaties op en stierf de baby. Verslagenheid maakte plaats voor verdriet, verdriet veranderde in boosheid, boosheid ging over in beschuldigingen, en beschuldigingen leidden tot wraak jegens de dokter die in hun ogen alle blaam trof. De ouders en andere familieleden lieten zich meeslepen en spanden samen om de reputatie en carrière van de arts kapot te maken. Nadat de familie weken en maanden door bitterheid was verteerd, richtte men die bitterheid ook tot de Heer. 'Hoe had Hij dit verschrikkelijke feit kunnen laten gebeuren?' Zij wezen het herhaalde aanbod van geestelijke en emotionele steun door hun kerkleiders en broeders en zusters af, en namen na verloop van tijd afstand van de kerk. Vier generaties van de familie zijn inmiddels de dupe geworden. Waar eens sprake was van geloof en toewijding aan de Heer en zijn kerk, is nu al tientallen jaren sprake van geestelijke inactiviteit in de hele familie.

In de zwaarste omstandigheden van het leven is er vaak maar één bron van vrede. De Vredevorst, Jezus Christus, biedt ons zijn genade aan met de uitnodiging: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven' (Matteüs 11:28). Hij belooft verder: 'Mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u' (Johannes 14:27).

Mijn grootouders van vaderskant hadden twee kinderen: een zoon (mijn vader) en een dochter. Na de vervulling van zijn zending en militaire dienstplicht in Hawaï, keerde mijn vader in 1946 naar de eilandengroep terug om zich daar te vestigen en zijn gezin groot te brengen. Zijn ouders woonden toen in Salt Lake City, net als zijn zus. Zij trouwde in 1946 en raakte vier jaar later in verwachting. Het is voor ouders heel bijzonder om mee te maken dat een dochter (in dit geval de enige dochter) haar eerste kind krijgt. Niemand wist dat ze zwanger was van een tweeling. Helaas kwamen zij en de tweeling alle drie bij de geboorte om.

Mijn grootouders waren diep bedroefd. In hun verdriet wendden zij zich echter direct tot Heer en zijn verzoening. Zonder in de waaromvraag en schuldvraag te blijven hangen, streefden ze naar een rechtschapen

levenswandel. Mijn grootouders zijn nooit rijk geweest; ze hebben nooit tot de sociale elite behoord; ze hebben nooit een hoge positie in de kerk bekleed — ze waren gewoon toegewijde heiligen der laatste dagen.

Na hun pensionering in 1956 zijn ze naar Hawaï verhuisd, in de buurt van hun enige nageslacht. In de jaren daarna stopten ze hun tijd en liefde in hun familie en in hun kerktaken, en genoten ze bovenal gewoon van hun samenzijn. Ze waren het liefst bij elkaar en opperden zelfs dat wie ook het eerst zou overlijden, een manier zou vinden om zich weer snel met de ander te herenigen. Vlak voor hun 90e verjaardag en na een huwelijk van 65 jaar zijn ze enkele uren na elkaar een natuurlijke dood gestorven. Als hun bisschop heb ik de dubbele uitvaartdienst geleid.

De getrouwheid van opa Art en oma Lou, vooral in moeilijke tijden, heeft al vier generaties na hen beïnvloed. Op directe en indringende wijze zijn hun zoon (mijn vader) en mijn moeder erdoor beïnvloed toen mijn ouders hun eigen dochter, hun jongste kind, verloren wegens complicaties na de geboorte van haar kindje. Op 34-jarige leeftijd stierf zij tien dagen na de bevalling, en liet daarbij vier kinderen achter, van tien dagen tot acht jaar oud. Met het voorbeeld dat ze in de vorige generatie hadden gezien, wendden mijn ouders zich — zonder aarzeling — tot de Heer om troost.

Over de hele wereld en onder de leden van de kerk zijn grote vreugde en groot verdriet te vinden. Beide maken deel uit van het plan. Zonder het een kunnen we het andere niet kennen. 'De mensen zijn, opdat zij vreugde zullen hebben' (2 Nephi 2:25) en 'Want er [moet] wel een tegenstelling in alle dingen zijn' (2 Nephi 2:11) spreken elkaar niet tegen, maar vullen elkaar aan. In de beschrijving van zijn gevoel nadat hij zich tot de Heer had gewend, zei Alma de jonge: 'Mijn ziel werd vervuld met een vreugde die even buitengewoon was als voordien mijn pijn' (Alma 36:20).

Sommige mensen raken door grote problemen van slag; anderen maken van een mug een olifant. Symonds Ryder was een leider onder de Campbellieten die van de kerk had gehoord en een onderhoud had met Joseph Smith. Hij werd hierdoor geraakt en sloot zich in juni 1831 bij de kerk aan. Direct daarna werd hij tot ouderling geordend en op zending geroepen. In de brief met zijn oproep van het Eerste Presidium en op zijn officiële machtiging om te prediken was zijn naam verkeerd gespeld — één letter maar. Zijn achternaam was geschreven als R-i-d-e-r in plaats van R-y-d-e-r. Daardoor trok hij zijn oproep in twijfel, alsook degenen van wie de oproep kwam. Hij bedankte voor de zending en werd afvallig, wat al spoedig leidde tot haat en hevig verzet tegen Joseph en de kerk. In maart 1832, toen Joseph Smith en Sidney Rigdon 's nachts door een woedende bende uit huis werden gesleurd en met pek en veren bedekt, hoorden ze een stem schreeuwen: 'Simonds, Simonds [sic], waar is de emmer met teer?' (*History of the Church*, deel 1, pp. 262–263.) In nog geen tien maanden tijd veranderde

Symonds Ryder van een welwillende bekeerling in een bendeleider, nadat zijn geestelijke teloorgang werd ingeluid door zijn ergernis over zijn verkeerd gespelde naam — één letter maar. Hoe klein of groot de kwestie ook is, onze reactie kan bepalend zijn voor de wending die ons leven neemt.

De profeet Joseph Smith was een schoolvoorbeeld van het omgaan met persoonlijke tragedies en tegenspoed. Aan hem werd in de onmenselijke omgeving van de gevangenis te Liberty de volgende goddelijke aanwijzing geopenbaard (die, ten dele, Josephs leven tot dan toe beschreef en tevens als voorteken diende): Indien 'dwazen (...) de spot met u drijven. (...) Indien gij geroepen zijt beproeving te doorstaan; (...) indien uw vijanden u overvallen; (...) indien gij in de put wordt geworpen, of in de handen van moordenaars valt (...) en alle elementen zich verenigen om de weg te versperren, en bovenal, indien zelfs de kaken der hel wijd tegen u worden opengesperd, weet dan, mijn zoon, dat al deze dingen u ondervinding zullen geven en voor uw bestwil zullen zijn' (LV 122:1, 5–7). En vervolgens de indringende uitspraak: 'De Zoon des Mensen is onder dat alles afgedaald. Zijt gij groter dan Hij?' (Vers 8.) Daarop volgen duidelijke aanwijzingen en grote beloften. 'Welnu, houd vol op uw weg, en vrees niet wat de mens kan doen, want God zal met u zijn tot in alle eeuwigheid' (vers 9).

In de daaropvolgende jaren heeft Joseph Smith getrouw een leven vol moeilijkheden doorstaan. Hij hield er de volgende gelovige kijk op na: 'En wat de gevaren betreft die ik geroepen ben door te maken, mij lijken ze slechts een kleinigheid. (...) Ik ben gewend om in diep water te zwemmen. (...) Ik [voel] mij genegen in verdrukking te roemen, want (...) God (...) [heeft] mij er steeds uit verlost en Hij zal mij blijven verlossen' (LV 127:2). Josephs vertrouwen in het overwinnen van voortdurende moeilijkheden was gebaseerd op zijn vermogen zich voortdurend tot de Heer te wenden.

Als u vindt dat u onrecht is aangedaan door iemand (een familielid, een vriend of vriendin, een ander lid van de kerk, een kerkleider, een collega) of door iets (de dood van een dierbare, ziekte, financiële tegenslagen, mishandeling, verslavingen), reken dan direct en met alle kracht die u hebt met de kwestie af. 'Houd vol op uw weg' (LV 122:9); opgeven is geen optie. En wendt u, ogenblikkelijk, tot de Heer. Oefen al uw geloof in Hem. Laat Hem mede uw last dragen. Laat zijn genade uw last verlichten. Wij hebben de belofte dat wij 'generlei benauwingen [zullen] lijden die niet (...) worden verzwolgen door de vreugde in Christus' (Alma 31:38). Laat geen enkele aardse gebeurtenis u geestelijk uitschakelen.

In zijn meest sprekende daad, de verzoening, moest Jezus 'onder alle dingen' neerdalen (LV 88:6) en 'de pijnen van alle mensen' doorstaan (2 Nephi 9:21). We zien in dat het doel van de verzoening verder reikt dan het overwinnen van zonde. Deze grootste daad die ooit op aarde is verricht, geeft de Heiland de macht om zijn belofte waar te maken: 'Indien gij u tot de Heer wendt met een volmaakt voornemen des harten en uw vertrouwen in Hem stelt, en Hem met alle ijver van uw verstand dient — als gij dat doet, zal Hij u (...) uit uw knechtschap verlossen' (Mosiah 7:33).

Laten wij ons bij de viering van deze paasmorgen tot de Heer wenden, onze 'blinkende morgenster' (Openbaring 22:16). Ik getuig dat Hij voor eeuwig onze weg, onze waarheid en ons leven zal verlichten (zie Johannes 14:6). In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Cheryl C. Lant
Onlangs ontheven algemeen jeugdwerkpresidente

Opdat onze kinderen het aangezicht van de Heiland mogen zien

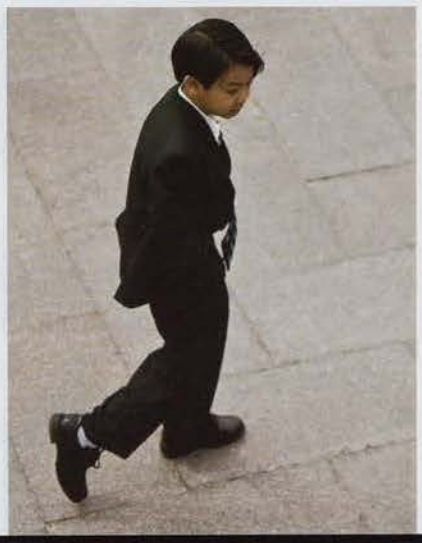
Als ouders en leiders van dit opkomende geslacht kinderen is het onze heilige taak om ze tot de Heiland te brengen.

Verscheidene jaren geleden gaf ik een groep kinderkamerleidsters les in hoe je het best een korte evangelieles aan hele jonge kinderen kunt geven. Een van de leidsters had haar zoontje op schoot. Ik had een afbeelding van de Heiland in mijn hand, en om te laten zien hoe je met jonge kinderen praat, begon ik over Jezus te vertellen. Het jongetje gleed van zijn moeders schoot af, liep naar me toe, keek aandachtig naar de afbeelding en raakte het gezicht aan. Op dat moment vroeg ik aan hem: 'Wie is dat?' Met een glimlach op zijn gezicht, antwoordde het kind: 'Jezus.'

Hij was niet oud genoeg om zijn eigen naam uit te spreken, maar hij herkende de afbeelding en wist wat de naam van de Heiland was. Toen ik naar zijn lieve reactie keek, dacht ik aan deze woorden van de Heiland: 'Zoekt altijd het aangezicht des Heren, opdat gij uw ziel door geduld zult bezitten, en gij zult het eeuwige leven hebben' (LV 101:38).

Wat houdt het in om het aangezicht van de Heiland te zoeken? Het betekent uiteraard meer dan slechts zijn afbeelding herkennen. De uitnodiging van Christus om Hem te zoeken, is een uitnodiging om te weten wie Hij is, wat Hij voor ons heeft gedaan en wat Hij van ons verwacht. We kunnen alleen tot Christus komen, en uiteindelijk zijn aangezicht zien, als we door ons geloof en gedrag dichter bij Hem komen. Maar dan moeten we ons hele leven ons best doen. Dus hoe zoeken wij Hem in dit leven zodat we in het volgende leven zijn aangezicht mogen zien?

In 3 Nephi staat het verslag van een volk dat in dit leven daadwerkelijk het aangezicht van de Heiland zag. En hoewel wij Hem nu niet zien, kunnen we wellicht toch iets van hun ervaring leren. Na zijn dood verscheen de Heiland aan deze mensen en onderwees en zegende Hij hen. En toen 'geschiedde [het] dat Hij hun gebood hun kleine kinderen te brengen' (3 Nephi 17:11).

Als ouders en leiders van dit opkomende geslacht kinderen is het onze heilige taak om ze tot de Heiland te brengen, zodat ook zij zijn aangezicht en het aangezicht van onze Vader in de hemel zullen zien. Als we dat doen, doen we dat ook voor onszelf.

Opnieuw de vraag hoe we dat kunnen doen, vooral in een wereld vol afleidingen. In 3 Nephi hadden de ouders de Heer lief. Zij waren gelovig. Zij hadden geloof in de wonderen die Jezus verrichtte. Zij hielden van hun kinderen. Zij verzamelden hen om naar de woorden van de Heer te luisteren en gehoorzaamden zijn gebod om de kinderen tot Hem te brengen.

Nadat de kinderen bij Hem waren gebracht, vroeg Hij de ouders om neer te knielen. Toen deed Hij voor hen wat Hij voor ons allen heeft gedaan. Hij bad voor hen tot de Vader, en toen Hij dat deed, bad Hij over zulke 'grote en wonderbare dingen' dat ze niet konden worden opgeschreven (3 Nephi 17:16). Door tot de Heiland te komen en zijn verzoening te aanvaarden, kregen deze ouders de kracht om alles te doen wat nodig was om hun kinderen te 'brengen'.

In 3 Nephi 22:13 staat beschreven wat Jezus nog meer van deze ouders verwachtte: 'En al uw kinderen zullen leerlingen des Heren zijn; en groot zal de vrede van uw kinderen zijn.'

En na hun eigen ervaringen met de Heiland, vertelden deze Nephitische ouders hun kinderen over Hem. Ze vertelden hun dat ze de Heer moesten liefhebben. Ze onderwezen hen in het evangelie. Ze leerden hen hoe ze het evangelie moesten naleven. Ze

onderwezen hen zo goed dat er tweehonderd jaar lang rechtschapenheid en vrede in het land was (zie 4 Nephi 1:1–22).

Nu wil ik graag dat u om u heen kijkt naar de mensen die u liefhebt. Daar gaat het om — ons gezin. Ik weet zeker dat u wilt dat uw gezin voor eeuwig bij elkaar is. Het verslag in 3 Nephi is een hulpmiddel om onze kinderen tot Hem te brengen omdat het ons een patroon verschaft. Ten eerste moeten we de Heer en onze kinderen met heel ons hart liefhebben. Ten tweede moeten we een goed voorbeeld voor hen zijn door voortdurend naar de Heer te zoeken en het evangelie na te leven. Ten derde moeten we onze kinderen in het evangelie onderwijzen en ze bijbrengen hoe ze de leringen moeten naleven.

Het volgen van dit patroon om onze kinderen tot de Heiland te brengen, is een leerproces. Laten we nog een keer naar dat patroon kijken. Ten eerste moeten we erachter komen hoe we de Heer en ons gezin moeten liefhebben. Dat vereist tijd, ervaring en geloof. Het vergt onbaatzuchtig dienen. En als we dan vervuld zijn van de liefde van de Heer, kunnen we anderen liefhebben. Hij treurt misschien over wat wij doen, maar Hij heeft ons lief en is altijd bereid om ons te helpen. Op die manier moeten we ook onze kinderen leren liefhebben.

Ten tweede moeten we een goed voorbeeld worden. Dat is ook een leerproces. Als we willen dat onze kinderen tot Christus komen, zodat zij zijn aangezicht kunnen zien, moeten wij er ook naar streven om het te zien. We moeten de weg kennen als we ze die willen wijzen. We moeten ons eigen leven op orde hebben zodat de kinderen ons voorbeeld kunnen volgen. We kunnen ons afvragen: 'Wat zien mijn kinderen als ze naar mijn aangezicht kijken? Zien ze door mijn levenswijze het aangezicht van de Heiland in mijn gelaat?'

Niemand van ons is het volmaakte voorbeeld voor onze kinderen, maar we kunnen allemaal goede ouders en leiders zijn. Ons streven naar volmaaktheid is al een voorbeeld op zich. We hebben soms het gevoel dat we falen, maar we kunnen ons best blijven doen. Met de Heer en door Hem kunnen we gesterkt worden om te zijn wie we moeten zijn. We kunnen doen wat we moeten doen.

En ten derde brengen we onze kinderen tot de Heiland door ze uit de Schriften en met de profeten in de waarheid van het evangelie te onderwijzen, en ze de Geest te helpen voelen en herkennen. Zelfs hele jonge kinderen kunnen eeuwige zaken begrijpen en aanvaarden. Zij houden van de Schriften en houden van de profeet. Intuïtief willen ze het goede doen. Het is aan ons om ervoor te zorgen dat ze die verbinding naar de hemel openhouden. Het is aan ons om ze te beschermen tegen de invloeden die afbreuk doen aan de Geest. We kunnen hulp en leiding in de Schriften vinden. Dan kunnen we onze kinderen leren om daar hun eigen antwoorden te vinden. We kunnen onze kinderen de juiste beginselen bijbrengen en ze helpen om die in praktijk te brengen. We kunnen ze naar de Geest leiden zodat ze hun eigen getuigenis van de waarheid kunnen ontvangen. We kunnen ertoe bijdragen dat ze vreugde in het naleven van het evangelie vinden. Dan bouwen we een stevig fundament van geloof en gehoorzaamheid waardoor ze gesterkt worden.

Maar dat is allemaal niet eenvoudig. In het Nephitische verslag staat dat die gezinnen tweehonderd jaar in vrede leefden. Maar daar was zeker veel inspanning voor nodig. Er is veel hard werk en geduld voor nodig, maar niets is belangrijker of meer de moeite waard. En de Heer zal ons helpen, want Hij houdt nog meer van deze kinderen dan wij. Hij heeft ze lief en wil ze zegenen.

U herinnert zich dat Hij de Nephitische kinderen één voor één zegende, en voor ze bad (zie 3 Nephi 17:14–17, 21). 'Hij sprak tot de menigte en zeide tot hen: Ziet uw kleinen.

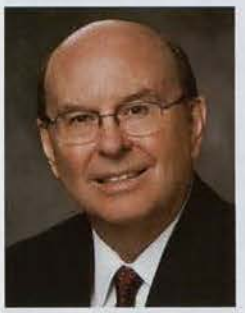
'En toen zij opkeken om te zien, richtten zij hun blik hemelwaarts, en zij zagen de hemelen geopend, en zij zagen engelen uit de hemel afdalen als het ware te midden van vuur; en zij kwamen neer en omringden die kleinen, en zij waren omringd met vuur; en de engelen dienden hen' (3 Nephi 17:23–24).

Hoe kunnen onze kinderen tegenwoordig soortgelijke zegeningen ontvangen? Ouderling M. Russell Ballard heeft gezegd: 'Het is duidelijk dat diegenen onder ons aan wie kostbare kinderen zijn toevertrouwd, een heilig en edel rentmeesterschap hebben. Wij zijn immers degenen die God heeft aangewezen om de kinderen van deze tijd te omringen met liefde, geloofsvuur en met begrip van wie zij zijn.' (Ouderling M. Russell Ballard, 'Ziet uw kleinen', *De Ster*, oktober 1994, p. 40.)

Broeders en zusters, wij zijn de engelen die onze hemelse Vader heeft gestuurd om de kinderen tot zegen te zijn, en wij kunnen ertoe bijdragen dat zij ooit het aangezicht van de Heiland mogen zien. Maar dan moeten we ze de beginselen van het evangelie bijbrengen en die thuis vreugdevol naleven. Samen kunnen we Hem leren kennen. We kunnen zijn liefde en zegeningen ontvangen. En door middel van Hem kunnen we in de tegenwoordigheid van de Vader terugkeren. Maar dan moeten we wel bereid zijn om gehoorzaam, getrouw en ijverig zijn leringen te volgen.

'Voorwaar, aldus zegt de Heer: Het zal geschieden dat iedere ziel die zijn zonden verzaakt en tot Mij komt, en mijn naam aanroept en mijn stem gehoorzaamt en mijn geboden onderhoudt, mijn aangezicht zal zien en zal weten dat Ik ben' (LV 93:1).

Broeders en zusters, ik weet dat God leeft. Jezus Christus is zijn Zoon, onze Heiland en Verlosser. Hij heeft ons uitgenodigd om tot Hem te komen en Hij heeft ons geboden om onze kinderen te brengen, zodat we samen zijn aangezicht mogen zien en voor eeuwig bij Hem en onze Vader in de hemel kunnen wonen. Ik bid dat we er allemaal aan zullen werken om die grote zegen te ontvangen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

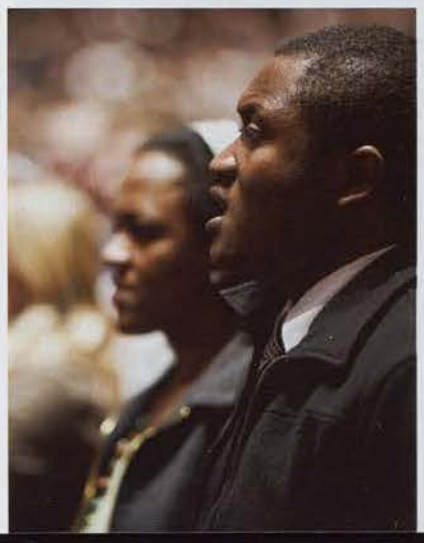

Ouderling Quentin L. Cook
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Wij volgen Jezus Christus

We verheugen ons in alles wat de Heiland voor ons heeft gedaan. Hij heeft het voor eenieder mogelijk gemaakt om verlost en verhoogd te worden.

Het is een enorme verantwoordelijkheid om op paaszondag te spreken tot heiligen der laatste dagen over de hele wereld die onze Heer en Heiland, Jezus Christus, liefhebben. We vieren deze dag zijn overwinning op de dood. We koesteren onze kennis van en diepe dankbaarheid voor het gewillige zoenoffer van de Heiland ten behoeve van ons. Zijn gehoorzaamheid aan de wil van zijn Vader heeft geresulteerd in de grootse overwinning op de dood en is de allesovertreffende gebeurtenis in de geschiedenis van de mensheid. Ik ben dankbaar voor de gelegenheid om te spreken over het volgen van de Heiland.

De laatste twee dagen van de aardse bediening van de Heiland vóór zijn kruisiging zijn uitermate belangrijk en gaan in sommige opzichten ons bevattingsvermogen te boven. Veel van wat essentieel is voor onze eeuwige bestemming, vond plaats op donderdag en daarna de vrijdag waarop Christus gekruisigd werd. Het laatste avondmaal, een paasmaaltijd, de '(...) ingestelde herdenking van Israëls bevrijding uit slavernij'[1], nam een aanvang op donderdagavond. Belangrijke verordeningen en leerstellingen zijn bij dat laatste avondmaal geïntroduceerd. Ik zal er drie noemen. Ten eerste introduceerde de Heiland de verordening van het avondmaal. Hij nam brood, brak het, sprak een gebed uit en gaf het aan zijn discipelen, zeggende: 'Dit is mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt; doet dit tot mijn gedachtenis.'[2] Aldus stelde Hij het avondmaal in. Ten tweede legde Hij veel nadruk op de leer van de liefde als voornaamste beginsel. Hij zei: 'Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander.'[3] Ten derde werd door de tussenkomst of op aanwijzing van Christus 'de apostelen (...) de Heilige Geest beloofd'[4] als een andere Trooster.

De Heiland bracht vervolgens de verzoening tot stand. Hij nam de 'last van de zonden der mensheid' en de 'verschrikkingen die Satan (...) kon teweegbrengen' op Zich.[5] Bij dat alles verduurde Hij de onrechtmatige processen tegen Hem en de afschuwelijke en tragische gebeurtenissen die tot zijn kruisiging leidden. Dat voerde uiteindelijk tot de climax, namelijk de triomfale opstanding van Christus op paaszondag. Christus vervulde zijn heilige zending als Heiland en Verlosser. We zullen opstaan uit de dood en onze geest zal met ons lichaam herenigd worden. Op basis van onze getrouwheid wordt ons, door zijn genade, de heerlijke mogelijkheid geboden om in de tegenwoordigheid van God terug te keren.[6]

De profeet Joseph Smith heeft over die paasgebeurtenissen het volgende gezegd: 'De fundamentele beginselen van onze godsdienst zijn het getuigenis van de apostelen en profeten aangaande Jezus Christus — dat Hij stierf, werd begraven, ten derden dage is verrezen en ten hemel is opgevaren. Al het andere dat verband houdt met onze godsdienst is hier slechts een aanhangsel van.'[7]

Hoewel we ons verheugen in de overweldigende betekenis van Getsemane en Golgota, zijn we ons altijd op de herrezen Heiland blijven richten. Frederic Farrar, een bekende Engelse theoloog en gelovige, heeft getuigd dat de eerste generatie gelovigen in de vroegchristelijke kerk de Heiland herdacht als '(...) de herrezen, de eeuwige, de verheerlijkte Christus' en 'Hem beschouwden, niet als aan het kruis, maar op de troon (...).'[8]

President Gordon B. Hinckley heeft gezegd dat onze boodschap aan de wereld is dat Hij leeft! Hij zei dat het symbool van Christus voor de heiligen der laatste dagen wordt gevonden in de betekenisvolle expressie van onze godsdienst en de wijze waarop we zijn evangelie naleven.[9]

Laten we nadenken wat het betekent om vandaag de dag christen te zijn en wat het pad van het discipelschap van ons vraagt. Ik stel voor dat we overpeinzen en op gepaste wijze navolgen wat de Heiland in die laatste twee dagen van zijn aardse leven heeft gedaan.

Ten eerste staan we stil bij de introductie van het avondmaal door de Heiland. De Heiland wist wat er met Hem zou gebeuren. Zijn heilige, verlossende zending die in het voorbestaan met de oorlog in de hemel was begonnen, stond op het punt zich die avond en de volgende dag te ontvouwen. Toch, met de aanstaande processen van zijn tegenstanders in het verschiet, is er geen enkele aanwijzing dat Hij zijn verdediging tegen de valse beschuldigingen aan het voorbereiden was. In plaats daarvan introduceerde de Heiland de heilige verordening van het avondmaal aan zijn discipelen. Als ik aan dat plechtige gebeuren denk, raak ik diep ontroerd. De avondmaalsdienst is de heiligste bijeenkomst in de kerk. Na zijn opstanding stelde de Heiland het avondmaal onder de Nephieten in.[10] Als we zijn discipelen en toegewijde leden van zijn kerk willen zijn, moeten we het avondmaal gedenken en eerbiedigen. Het stelt eenieder in staat met een gebroken hart en verslagen geest onze gewilligheid te tonen om de Heiland te volgen, ons te bekeren en een heilige te worden door de verzoening van Christus.[11] Als wij tijdens het avondmaal ons doopverbond hernieuwen, getuigen we tot God dat wij zijn Zoon indachtig zullen zijn en zijn geboden zullen onderhouden.[12] Daardoor nemen onze liefde en waardering voor zowel de Vader als de Zoon toe.

De Heiland beklemtoonde ook het belang van liefde en eenheid, en verklaarde dat we als zijn discipelen herkend zouden worden als wij liefde onder elkaar hebben. In het licht van de verzoening die Hij weldra met eeuwige gevolgen teweeg zou brengen, vraagt een dergelijk gebod om onze gehoorzaamheid. We tonen onze liefde voor God als we zijn geboden onderhouden en zijn kinderen dienen. We hebben geen volledig begrip van de verzoening, maar we kunnen wel proberen om liefdevoller en vriendelijker te worden, ongeacht de moeilijkheden die we doormaken.

De opdracht van de Heiland aan zijn discipelen om elkaar lief te hebben, en de indrukwekkende en krachtige wijze waarop Hij dat beginsel tijdens het laatste avondmaal overbracht, behoren tot de aangrijpendste en

prachtigste episodes in de laatste dagen van zijn aardse leven.

Hij gaf niet zomaar een les in ethisch gedrag. Dit was de Zoon van God, die zijn apostelen en alle discipelen die na hen zouden komen, opriep om dit kernbeginsel van zijn leringen in gedachten te houden en na te volgen. Uit onze omgang met elkaar blijkt hoe gewillig we zijn om Jezus Christus te volgen.

Als we naar de boodschappen van deze conferentie luisteren, worden we in ons hart geraakt en nemen we ons voor om beter ons best te doen. Maar na de conferentie keren we terug naar ons werk, onze school, onze eigen omgeving en naar een wereld vol beroering. Veel mensen in deze wereld zijn bang en boos op elkaar. Hoewel we die gevoelens begrijpen, moeten we beleefd zijn in ons spraakgebruik en respectvol in onze omgang met anderen. Dat geldt in het bijzonder wanneer we het onderling oneens zijn. De Heiland heeft ons geleerd om zelfs onze vijanden lief te hebben.[13] Verreweg de meeste kerkleden volgen die raad op. Maar sommigen vinden het belangrijker om hun persoonlijke woede of standpunten te uiten dan zich te gedragen zoals Jezus Christus ons heeft getoond en geleerd. Ik vraag u allemaal om in te zien dat de manier waarop we van mening verschillen een duidelijk teken is van wie we zijn en of we de Heiland waarlijk navolgen. We mogen het met elkaar oneens zijn, maar we mogen geen onenigheid veroorzaken. Geweld en vandalisme vormen geen antwoord op onze meningsverschillen. Als we ook in moeilijke omstandigheden liefde en respect tonen, gaan we meer op Christus lijken.

De belofte van de Heiland aan de Twaalf aangaande de Heilige Geest is van uitermate groot belang. Daaruit blijkt namelijk de voorname rol van de Heilige Geest, het derde lid van de Godheid. De Heilige Geest is een persoon van geest, de Trooster die getuigt van de Vader en de Zoon, die alle waarheid openbaart en die heiligt wie zich hebben bekeerd en laten dopen. Hij wordt de Heilige Geest der belofte genoemd en bevestigt als zodanig dat onze rechtvaardige daden, verordeningen en verbonden voor God aannemelijk zijn.[14] Wie door de Heilige Geest der belofte zijn verzegeld, ontvangen alles wat de Vader heeft.[15]

We leven in een luidruchtige, twistzieke wereld waarin we vrijwel elk uur van de dag informatie, muziek of zelfs pure nonsens kunnen bekijken of beluisteren. Als we de inspiratie van de Heilige Geest wensen, moeten we de tijd vinden en rust nemen, nadenken, bidden en zo leven dat we zijn ingevingen kunnen ontvangen en ernaar handelen. We zullen grote fouten voorkomen als we acht slaan op zijn waarschuwingen. Als leden zijn we bevoorrecht om licht en kennis van Hem te ontvangen, tot de volle dag toe.[16]

De beproevingen van de verzoening die de Heiland in Getsemane en aan het kruis heeft doorgemaakt, vormen een groot voorbeeld voor ons. Hij onderging mentale, fysieke en geestelijke benauwingen die ons begrip te boven gaan. In de hof bad Hij tot zijn Vader, zeggende: 'Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.'[17] Als zijn discipelen zullen wij soms worden beproefd en ten onrechte vervolgd en bespot, en aardse en geestelijke stormen moeten trotseren die ondraaglijk voor ons lijken, en bittere bekers ervaren waarvan we bidden dat die ons voorbijgaan. Niemand wordt gespaard voor de stormen van het leven.

We bereiden ons voor op de wederkomst van de Heiland. De Schriften geven duidelijk aan dat niemand weet wanneer die zal plaatsvinden. De Schriften geven wel aan dat we in de laatste dagen te maken krijgen met bittere bekers van 'nu hier, dan daar (...) aardbevingen'[18] en 'de golven der zee die zich buiten hun grenzen storten'.[19]

Verwoestende aardbevingen en tsunami's zijn recentelijk hier en daar opgetreden, zoals in Chili, Haïti en Oceanië. Enkele weken geleden spraken presiderende bisschop H. David Burton, ouderling Tad R. Callister en ik met de heiligen die familieleden hadden verloren als gevolg van de tsunami die afgelopen september het oosten van Samoa heeft getroffen. De kapel zat vol en het was een aangrijpende bijeenkomst. We konden die fijne leden verzekeren dat ze door de verzoening van Jezus Christus met hun verloren dierbaren herenigd kunnen worden.

De ringpresident, Sonny Purcell, bestuurde zijn auto toen hij de enorme golf ver vanuit de zee zag opdoemen. Hij begon te claxonneren en hield kinderen op weg naar school aan en waarschuwde ze om zo snel mogelijk naar hogere grond te rennen en veiligheid te zoeken. De kinderen volgden zijn instructies op. Hij reed snel verder,

bereikte zijn vierjarige dochter, zette haar in de auto en probeerde toen zijn moeder te bereiken. Voordat hij bij zijn moeder kon komen, werd zijn auto door de muur van water opgepakt en belandde die bijna honderd meter verderop in een boom. Hij bracht zijn dochter met enige moeite op het dak van de auto in veiligheid en zwom toen in een reddingspoging naar zijn moeder toe, die zich vastklampte aan een tak van een andere boom dicht bij hun huis. Met grote inspanning bracht hij haar al zwemmend naar de auto en in veiligheid. Velen waren niet zo fortuinlijk. Ze hadden geen tijd om op hogere grond veiligheid te zoeken. Velen zijn omgekomen, vooral jonge en oude mensen.

We vertelden de gezinnen in Samoa dat leden over de hele wereld blijk gaven van hun liefde en zorg, voor hen baden en vastengaven en humanitaire hulp doneerden voor zowel de leden als hun naasten. Datzelfde geldt voor de leden en hun naasten in Chili en Haïti. Wij doen dat omdat wij Jezus Christus volgen.

Tijdens ons bezoek aan de gezinnen in Samoa was de betekenis van geestelijk naar de hogere grond gaan, een beter lever leiden en vasthouden aan heilbrengende verordeningen uitermate duidelijk. De Heiland leerde ons door zijn voorbeeld en leven om geestelijk de lage wegen te vermijden, waar de dingen van de wereld domineren. Bij het handen schudden met de leden na onze bijeenkomst, vertelde een zuster mij dat haar gezin niet in de tempel was geweest en dat een dochter was omgekomen. Ze vertelde in tranen dat ze het doel hadden zich op de heilige verordeningen van de tempel voor te bereiden, zodat ze eeuwig samen kunnen zijn.

Toen ik daar zo over nadacht en hoe de wereld er op dit moment voorstaat, voelde ik me gedrongen u te adviseren om de hogere grond, de toevlucht en eeuwige bescherming van de tempel, te zoeken.

Op paaszondag 3 april 1836, één week na de inwijding van de Kirtlandtempel, bedienden de Twaalf het avondmaal aan de leden. Na de bijeenkomst en plechtig en stil gebed verscheen de Heiland in zijn heerlijkheid aan de profeet Joseph en Oliver Cowdery, en luidde Hij door Mozes, Elias en Elia de herstelling van aanvullende priesterschapssleutels in, waaronder de heilige verzegelmacht die families voor eeuwig met elkaar verenigt.[20]

Vandaag op deze paasmorgen verheugen we ons in alles wat de Heiland voor ons heeft gedaan. Hij heeft het voor eenieder mogelijk gemaakt om verlost en verhoogd te worden. Maar wij moeten, net als de kinderen in Samoa, zo snel mogelijk naar de hogere grond rennen die Hij voor onze veiligheid en vrede heeft bereid.

Een van de manieren om dat te doen is de leringen van onze levende profeet, president Thomas S. Monson, opvolgen. Hij is een uitstekend voorbeeld van iemand die de Heiland volgt.

Op deze heerlijke paasmorgen sluit ik aan bij de gekoesterde woorden naar Eliza R. Snow, een getrouwe dienstmaagd in de herstelling:

Hoe groots, hoe heerlijk, hoe volmaakt
het heilsplan, ons verleend;
genade en gerechtigheid
zijn thans in liefd' vereend!'[21]

Ik geef u mijn apostolische getuigenis dat Jezus Christus leeft en de Heiland en de Verlosser van de wereld is. Hij heeft de weg naar waar geluk bereid. Daarvan getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3e editie (1916), p. 594.
2. Lucas 22:19.
3. Zie Johannes 13:34–35.
4. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, p. 603; zie ook Johannes 14:16–17.
5. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, p. 613.
6. Zie 2 Nephi 9:6–24.
7. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 49; zie ook Leer en Verbonden 20:22–25.
8. Frederic W. Farrar, *The Life of Lives — Further Studies in the Life of Christ*, p. 209.
9. Zie Gordon B. Hinckley, 'Deze heerlijke paasmorgen', *De Ster*, juli 1996, pp. 65–67; 'Het symbool van onze godsdienst', *Liahona*, april 2005, pp. 2–6.
10. Zie 3 Nephi 18:1-11.
11. Zie Mosiah 3:19.
12. Zie Mosiah 18:8–10; Leer en Verbonden 20:37, 77–79.
13. Zie Matteüs 5:44.
14. Zie Leer en Verbonden 132:7.
15. Zie Romeinen 8:16–17; Efeziërs 1:13–14; Leer en Verbonden 76:51–60.
16. Zie Leer en Verbonden 50:24.
17. Matteüs 26:39.
18. Matteüs 24:7; Matteüs naar Joseph Smith 1:29.
19. Leer en Verbonden 88:90.
20. Zie Leer en Verbonden 110.
21. 'Hoe groot de wijsheid', lofzang 131.

President Thomas S. Monson

Hij is uit de dood verrezen!

Het lege graf op die eerste paasmorgen was het antwoord op de vraag van Job: 'Als een mens sterft, zou hij herleven?'

Dit is een opmerkelijke bijeenkomst. Namens allen die hebben genoten van de woorden en de muziek zeg ik, als president van de kerk, slechts twee hele eenvoudige woorden, de twee belangrijkste woorden. Tot zuster Cheryl Lant en haar raadgeefsters, het koor, de musici, de sprekers zeg ik: 'Dank u.'

Vele jaren geleden bracht ik in Londen een bezoek aan de beroemde Tate Art Gallery. Verspreid over de zalen hingen werken van Gainsborough, Rembrandt, Constable en andere vermaarde schilders. Ik bewonderde hun schoonheid en het vakmanschap waarmee deze meesterwerken waren vervaardigd. In een rustig hoekje op de tweede etage zag ik echter een schilderij hangen dat niet alleen mijn aandacht trok, maar ook mijn hart diep raakte. De schilder, Frank Bramley, had een plattelandshuisje geschilderd dat uitkeek over een stormachtige zee. Twee vrouwen, de moeder en de vrouw van een afwezige visser, hadden 's nachts gewaakt en gewacht op zijn thuiskomst. Nu de nacht voorbij was, konden ze niets anders dan toegeven dat hij op zee was omgekomen en nooit meer zou thuiskomen. De jonge vrouw lag geknield aan de voeten van haar schoonmoeder, haar hoofd verborgen in de schoot van de oudere vrouw, en huilde wanhopig. De opgebrande kaars bij het venster was een stille getuige van de vergeefse wake.

Ik ervoer het hartzeer van de jonge vrouw; ik voelde haar verdriet. De onrustbarende titel die de schilder aan zijn werk had gegeven, vertelde het tragische verhaal. Er stond: *Een uitzichtloze dageraad*.

O, hoe zal de jonge vrouw gehunkerd hebben naar de troost, ja, de werkelijkheid, van het 'Requiem' van Robert Louis Stevenson:

Thuis is de zeeman, thuis van zee,
En de jager, thuis van de jacht.[1]

Niets in dit leven is zo zeker als de dood. De dood is ons aller lot; hij is onze 'universele erfenis geworden; hij zal zijn slachtoffer[s] opeisen in de kinderjaren of de jeugd; [hij kan aankloppen] in de bloei van het leven of zijn bezoek opschorten tot de grijze ouderdom; hij kan komen als gevolg van een ongeluk of van een ziekte, (...) of door natuurlijke oorzaken, (...) maar komen zal hij'.[2] Hij brengt onafwendbaar het gevoel van een pijnlijk gemis en roept, zeker in het geval van pril leven, de verwezenlijking van dromen, ambities en verwachtingen een halt toe.

Welke mens die wordt geconfronteerd met het verlies van een dierbare, of die zich bewust wordt van zijn eigen eindigheid, heeft niet overwogen of er leven na de dood is, datgene wat niet gezien wordt?

Eeuwen geleden stelde Job — die zo lang welvarend was geweest, maar van de ene op de andere dag te maken kreeg met alles wat een mens kan overvallen — in het gezelschap van zijn vrienden de tijdloze, klassieke vraag: 'Als een mens sterft, zou hij herleven?'[3] Job bracht onder woorden waar iedere man of vrouw wel eens over nadenkt.

Op deze glorieuze paasmorgen wil ik stilstaan bij de vraag van Job: 'Als een mens sterft, zou hij herleven?' — en daarop het antwoord geven, dat ik niet alleen baseer op mijn eigen overdenkingen, maar ook op het geopenbaarde woord van God. Laat ik beginnen bij de basis.

Als er een ontwerp ten grondslag ligt aan deze wereld waarin wij leven, moet er ook een Ontwerper zijn. Wie kan de vele wonderen van het heelal in ogenschouw nemen zonder te geloven dat er een goddelijk ontwerp is voor het hele mensdom? Wie kan het bestaan van een Ontwerper betwijfelen?

Uit het boek Genesis leren we dat de Hoofdontwerper de hemel en de aarde heeft geschapen: 'De aarde nu was woest en ledig, en duisternis lag op de vloed.'

'Er zij licht', sprak de Hoofdontwerper, 'en er was licht.' Hij schiep een uitspansel. Hij scheidde het land van de wateren en zei: 'Dat de aarde jong groen voortbrenge, (...) vruchtbomen, die naar hun aard vruchten dragen, welke zaad bevatten.'

Hij schiep twee lichten — de zon en de maan. Daarna volgden de sterren, naar zijn ontwerp. Hij schiep levende wezens in het water en gevogelte om boven de aarde te vliegen. En het was alzo. Hij schiep vee, wild gedierte en kruipend gedierte. Het ontwerp was bijna af.

Ten slotte schiep Hij de mens naar zijn beeld — man en vrouw — met heerschappij over alle levende wezens.[4]

Alleen de mens ontving intelligentie — hersens, verstand en een ziel. Alleen de mens, in het bezit van deze eigenschappen, had het vermogen tot geloof en hoop, tot inspiratie en ambitie.

Wie zou afdoende kunnen beargumenteren dat de mens, het edelste werk van de Hoofdontwerper, met heerschappij over alle levende wezens, voorzien van hersens en een wil, met verstand en een ziel, met intelligentie en goddelijkheid, ophoudt te bestaan als de geest zijn aardse tempel verlaat?

Om de betekenis van de dood te begrijpen, moeten wij inzicht hebben in het doel van het leven. Het schemerlicht van geloof moet plaatsmaken voor de middagzon van openbaring, waardoor wij weten dat we er al waren voordat wij op aarde werden geboren. In onze voorsterfelijke staat bevonden wij ons ongetwijfeld onder de zoons en dochters van God die juichten, omdat we de kans kregen om naar dit veeleisende maar noodzakelijke sterfelijke bestaan te gaan.[5] We wisten dat ons doel was een stoffelijk lichaam te krijgen, beproevingen te doorstaan en te bewijzen dat we de geboden van God zouden bewaren. Onze Vader wist dat we, wegens de aard van het sterfelijk leven, verleid zouden worden, zouden zondigen en tekort zouden schieten. Om ieder mens afdoende kans van slagen te geven, voorzag Hij in een Heiland die voor ons zou lijden en sterven. Niet alleen zou die Heiland onze zonden verzoenen, als onderdeel van die verzoening zou Hij ook de lichamelijke dood overwinnen, waaraan wij onderhevig zouden zijn wegens de val van Adam.

Vandaar dat ruim tweeduizend jaar geleden Christus, onze Heiland, in een stal in Betlehem is geboren. De langverwachte Messias was gekomen.

Er is heel weinig op schrift gesteld over de jongensjaren van Jezus. Deze passage uit Lucas vind ik mooi: 'En Jezus nam toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen.'[6] En in het boek Handelingen staat een korte zin omtrent de Heiland met diepe betekenis: 'Hij is rondgegaan, weldoende.'[7]

Hij liet zich door Johannes in de Jordaan dopen. Hij riep twaalf apostelen. Hij zegende de zieken. Hij liet de kreupelen lopen, de blinden zien, de doven horen. Hij wekte zelfs de doden tot leven. Hij leerde, Hij getuigde en Hij schonk ons een volmaakt voorbeeld ter navolging.

En toen liep de aardse bediening van de Verlosser van de wereld ten einde. In een bovenzaal vond een laatste avondmaal met zijn apostelen plaats. Getsemane en Golgota lagen voor Hem.

Geen sterveling kan volledig bevatten wat Christus voor ons in Getsemane heeft gedaan. Hij heeft zijn ervaring zelf als volgt beschreven: '[Het] lijden [deed] Mij, ja, God, de grootste van allen, van pijn (...) sidderen en uit iedere porie bloeden, en naar lichaam en geest (...) lijden.'[8]

Na de smarten van Getsemane werd Hij, inmiddels ontdaan van elke kracht, door ruwe, onbehouwen handen gegrepen en voor Annas, Kajafas, Pilatus en Herodes geleid. Hij werd beschuldigd en vervloekt. Hij werd geslagen, wat zijn pijnlijke lichaam nog meer verzwakte. Er stroomde bloed over zijn gezicht toen er een doornenkroon op zijn hoofd werd gedrukt, die zijn voorhoofd doorboorde. En toen werd Hij nogmaals voor Pilatus geleid, die gehoor gaf aan de roep van de boze menigte: 'Kruisig Hem, kruisig Hem.'[9]

Hij werd gegeseld met een zweep, die bestond uit strengen van leer, verzwaard met stukjes scherp metaal en bot. Na deze wrede geseling droeg Hij met onzekere pas zijn eigen kruis, tot Hij niet verder kon en iemand anders die last van Hem overnam.

Ten slotte werd zijn gewonde lichaam, terwijl hulpeloze volgelingen

toekeken, op de heuvel Golgota aan het kruis genageld. Genadeloos werd Hij bespot, vervloekt en gehoond. En toch riep Hij uit: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.'[10]

De laatste kwellende uren verliepen terwijl het leven uit Hem wegvloeide. Met uitgedroogde lippen sprak Hij de woorden: 'Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest. En toen Hij dat gezegd had, gaf Hij de geest.'[11]

Terwijl de kalmte en troost van deze genadige dood Hem de aardse smarten deden vergeten, keerde Hij terug naar de tegenwoordigheid van zijn Vader.

De Meester had op het laatste moment terug kunnen treden. Maar dat heeft Hij niet gedaan. Hij is onder alle dingen neergedaald, om alle dingen te kunnen redden. Zijn levenloze lichaam werd gehaast, maar voorzichtig, in een geleend graf gelegd.

Er zijn geen woorden in het christendom die meer voor mij betekenen dan die welke de engel sprak tot de wenende Maria Magdalena en de andere Maria toen zij bij het graf kwamen om het lichaam van hun Heer te verzorgen. De engel sprak:

'Wat zoekt gij de levende bij de doden?

Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt.'[12]

Onze Heiland was herrezen. De meest glorierijke, vertroostende en geruststellende gebeurtenis in de menselijke geschiedenis had plaatsgevonden — de overwinning op de dood. De pijn en smart van Getsemane en Golgota waren uitgewist. Het heil van de mens was zeker gesteld. De val van Adam was tenietgedaan.

Het lege graf op die eerste paasmorgen was het antwoord op de vraag van Job: 'Als een mens sterft, zou hij herleven?' En tot allen binnen het bereik van mijn stem verklaar ik dat een gestorven mens zal herleven. Dat weten we, omdat we het licht van geopenbaarde waarheid hebben.

'Want, dewijl de dood er is door een mens, is ook de opstanding der doden door een mens.

Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden.'[13]

Ik heb de getuigenissen gelezen van hen die het leed van Christus' kruisiging en de vreugde van zijn opstanding hebben ervaren, en ik geloof die getuigenissen. Ik heb de getuigenissen gelezen van hen die in de Nieuwe Wereld zijn bezocht door dezelfde herrezen Heer, en geloof die getuigenissen ook.

Ik geloof het getuigenis van iemand die in deze bedeling in een bos dat we nu heilig noemen, met de Vader en de Zoon heeft gesproken en die zijn leven heeft gegeven om zijn getuigenis met zijn bloed te bezegelen. Hij verklaarde:

'En nu, na de vele getuigenissen die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het laatste van alle, dat wij van Hem geven: dat Hij leeft!

'Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is.'[14]

De duisternis van de dood kan altijd worden verdreven met het licht van de geopenbaarde waarheid. 'Ik ben de opstanding en het leven', zo sprak de Meester.[15] 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u.'[16]

Door de jaren heen heb ik talloze getuigenissen gehoord en gelezen, die anderen mij hebben toegestuurd om te getuigen dat de opstanding werkelijk heeft plaatsgevonden, en dat zij in hun uren van diepe smart de vrede en troost hebben gevoeld die de Heiland heeft beloofd.

Ik wil een van die getuigenissen met u bespreken. Ongeveer twee weken geleden ontving ik een ontroerende brief van een vader van zeven kinderen,

die schreef over zijn gezin en in het bijzonder over zijn zoon, Jason, die op zijn elfde ziek was geworden. In de jaren daarna was Jasons ziekte verschillende keren teruggekomen. De vader schreef dat Jason ondanks zijn ziekte een positieve instelling en een zonnig karakter had. Jason ontving het Aäronisch priesterschap toen hij twaalf was en was 'altijd bereid om zijn taken uitmuntend te vervullen, of hij zich nu goed voelde of niet'. Op zijn veertiende werd hij kroonverkenner.

Vorig jaar zomer, kort na zijn vijftiende verjaardag, werd Jason weer in het ziekenhuis opgenomen. Toen zijn vader hem bezocht, zag hij dat Jason met zijn ogen dicht lag. Daar hij niet wist of Jason sliep of wakker was, begon hij zachtjes tegen hem te praten. 'Jason', zei hij, 'ik weet dat je veel hebt meegemaakt in je korte leventje en dat je gezondheid niet best is. En hoewel je nog een zware strijd voor je hebt, hoop ik dat je nooit je geloof in Jezus Christus zult verliezen.' Hij schreef dat het hem verraste dat Jason onmiddellijk zijn ogen opende en met heldere, vastberaden stem zei: 'Nooit!' Jason sloot daarop zijn ogen en zei niets meer.

Zijn vader schreef: 'Met deze eenvoudige verklaring verwoordde Jason een van de krachtigste en zuiverste getuigenissen van Jezus Christus die ik ooit heb gehoord. (...) Toen zijn verklaring, 'Nooit!', zich die dag in mijn ziel grifte, vulde mijn hart zich met vreugde dat mijn hemelse Vader mij de zegen geschonken had de vader te zijn van zulk een geweldige, edele jongen (...). [Het] was de laatste keer dat ik hem zijn getuigenis van Christus heb horen geven.'

Hoewel zijn familie veronderstelde dat dit slechts een van de gebruikelijke ziekenhuisopnames was, overleed Jason binnen twee weken. Een oudere broer en zus waren op dat moment op zending. Een andere broer, Kyle, had net zijn zendingsoproep gekregen. Het was zelfs zo dat die oproep eerder was gekomen dan ze hadden verwacht, en dat het gezin op 5 augustus, een week voor Jasons dood, in het ziekenhuis was, zodat de envelop met Kyle's zendingsoproep in het bijzijn van iedereen kon worden geopend.

In zijn brief aan mij had zijn vader een foto van Jason ingesloten, liggend in zijn ziekenhuisbed, met zijn broer Kyle naast zijn bed met zijn zendingsoproep in de hand. Er stond het volgende opschrift onder de foto: 'Geroepen om hun zending samen te vervullen — aan beide zijden van de sluier.'

De broer en zus van Jason die op zending waren, stuurden mooie, troostrijke brieven naar huis om in de uitvaartdienst te laten voorlezen. Zijn zus, werkzaam in het zendingsgebied Buenos Aires-West in Argentinië, schreef in haar brief: 'Ik weet dat Jezus Christus leeft, en omdat Hij leeft, zullen wij allemaal, inclusief onze lieve Jason, ook weer leven. (...) We kunnen troost putten uit de zekere kennis dat we als een eeuwig gezin aan elkaar zijn verzegeld. (...) Als we onze uiterste best doen om gehoorzaam te zijn en betere mensen te worden, zullen we [hem weer] zien.' Ze ging verder: '[Een] schrifttekst die ik altijd heel bijzonder heb gevonden, heeft nieuwe betekenis voor mij gekregen (...). [Hij staat in] Openbaring 21, vers 4: "En [God] zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan."'

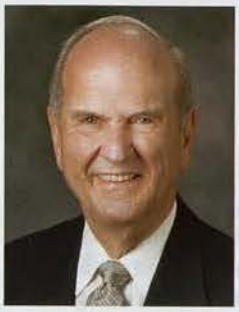
Geliefde broeders en zusters, in onze verdrietigste uren kunnen we grote vreugde putten uit de woorden die de engel op die eerste paasmorgen gesproken heeft: 'Hij is hier niet, want Hij is opgewekt.'[17]

Hij is uit de dood verrezen!
Spreid het woord met grote vreugd.
Op de derde dag herrezen;
Dat heel d'aarde zij verheugd.
Dood verwonnen, 't mensdom vrij;
Christus stierf voor u en mij.[18]

Als een van zijn bijzondere getuigen op aarde verklaar ik op deze glorierijke paasmorgen in zijn heilige naam dat dit waar is. In de naam van Jezus Christus, onze Heiland. Amen. ■

Noten

1. Stevenson, Robert Louis, 'Requiem', uit *An Anthology of Modern Verse,* A. Methuen (1921, red.), p. 208.
2. James E. Talmage, *Jesus the Christ,* 3e editie (1916), p. 20.
3. Job 14:14.
4. Zie Genesis 1:1–27.
5. Zie Job 38:7.
6. Lucas 2:52.
7. Handelingen 10:38.
8. Leer en Verbonden 19:18.
9. Lucas 23:21.
10. Lucas 23:34.
11. Lucas 23:46.
12. Lucas 24:5–6.
13. 1 Korintiërs 15:21–22.
14. Leer en Verbonden 76:22–23.
15. Johannes 11:25.
16. Johannes 4:27.
17. Matteüs 28:6.
18. 'Hij is uit de dood verrezen!', lofzang 135.

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Generaties in liefde aaneengeschakeld

Aan ons ingeboren verlangen naar familieverbanden wordt voldaan als we door de heilige verordeningen van de tempel aan onze voorouders worden geschakeld.

De post die we in de kerst- of paastijd ontvangen, brengt herinneringen terug aan goede vrienden en verwanten. In een paar van die brieven bleken dierbare familiefoto's te zitten. Deze hier trok vooral mijn aandacht.

Dit is een van onze achterkleindochters. Ik noem haar 'Lieve Ruby'. Deze foto deed mij denken aan haar moeder toen die van dezelfde leeftijd was. Uit mijn collectie viste ik deze foto van de moeder van Lieve Ruby op — een van onze kleindochters.

Ik heb deze foto van de moeder van Lieve Ruby 29 jaar geleden genomen. Haar ogen zijn nog net zo blauw.

Er kwamen fijne herinneringen van een halve eeuw oud naar boven, toen de grootmoeder van Lieve Ruby — een van onze dochters — net ons gezin was komen versterken. Dit is een foto van haar als baby. Nu is ze een schattige grootmoeder, en ik ben de overgrootvader van Lieve Ruby. (Ik zal u mijn foto als baby maar niet laten zien. Dat zou niet echt helpen.) Deze foto's illustreren de liefde die onze vier generaties samensmeedt.

Als ik denk aan de liefde die ik voor ieder lid van onze familie voel, word ik mij, in geringe mate, bewust van de liefde die onze hemelse Vader voor zijn kinderen heeft. Terwijl het gezin wereldwijd onder vuur ligt, verkondigt, propageert en verdedigt De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de waarheid dat de verwezenlijking van het eeuwige plan van de Schepper voor zijn kinderen staat of valt met het gezin. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' en de activiteiten die wij op het gebied van familiegeschiedenis ontplooien, zijn slechts twee bewijzen van hoe deze kerk het gewijde instituut gezin hoop biedt en te hulp komt.

Wij verkondigen dat de liefde van God voor zijn kinderen oneindig is. Hij heeft ze allemaal lief, ongeacht ras, nationaliteit of geslacht.[1] Dat is vanaf het begin zo geweest en zal altijd zo blijven. Hij nodigt iedereen uit om de eeuwige verhoging van zijn of haar eigen gezin te verwerven. Het is zijn werk en zijn heerlijkheid om

'Lieve Ruby', achterkleindochter van ouderling Nelson.

Moeder van 'Lieve Ruby', kleindochter van ouderling Nelson.

Grootmoeder van 'Lieve Ruby', dochter van ouderling Nelson.

Tempelverordeningskaartjes.

de onsterfelijkheid en het eeuwige leven — de verhoging — van zijn kinderen tot stand te brengen.[2] 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.'[3]

De verzoening van zijn geliefde Zoon heeft de verwezenlijking van deze beide doelen van de Vader mogelijk gemaakt. Zonder de verzoening zou er geen onsterfelijkheid zijn. Zonder de verzoening zouden we niet meer in de tegenwoordigheid van de Vader kunnen terugkeren en zou het gezin over het graf heen niet meer bestaan.

Dankzij de verzoening komen deze ultieme zegeningen binnen het bereik van ieder kind van God dat zijn eeuwige wetten gehoorzaamt. Door de eeuwen heen hebben veel van zijn kinderen de hand gelegd op de zegeningen van het evangelie, maar nog veel meer van zijn kinderen niet. Vóór de grondlegging van de wereld heeft onze hemelse Vader de verordening van de doop ingesteld voor wie zonder kennis van het evangelie sterven.[4] Hij houdt ook van die kinderen.

Hij heeft ook voor hen in de mogelijkheid voorzien om deel uit te maken van een eeuwige familie. Iedere mens die op aarde komt, is het product van generaties aan ouders. We hebben een aangeboren verlangen om met onze voorouders te worden verbonden. Dat verlangen zetelt in ons hart, ongeacht onze leeftijd.

Denk eens na over de geestelijke verbanden die ontstaan als een jongevrouw haar grootmoeder helpt met familiegegevens in een computer invoeren, of als een jongeman de naam van zijn overgrootvader op een volkstellingslijst ziet staan. Als ons hart zich tot onze voorouders wendt, verandert er iets in ons. We voelen dat we deel uitmaken van iets dat groter is dan onszelf. Aan ons ingeboren verlangen naar familieverbanden wordt voldaan als we door de heilige verordeningen van de tempel aan onze voorouders worden geschakeld.

Omdat dit werk zo belangrijk is, bouwt de kerk de tempels dichter bij de mensen,[5] en kan men veel makkelijker dan voorheen familiehistorisch onderzoek doen. Ook is de methode van namen zoeken en klaarmaken voor tempelverordeningen vereenvoudigd. In de algemene conferentie van oktober 2005 heeft president Gordon B. Hinckley een grote stap voorwaarts op het gebied van familiegeschiedenis en tempelwerk aangekondigd. Hij zei: 'Een van de lastigste aspecten van ons tempelwerk is dat nu we steeds meer tempels over de hele aarde krijgen, er dubbel werk wordt gedaan in de plaatsvervangende verordeningen. (...) Daarom werken wij al enige tijd aan een uiterst moeilijke onderneming. (...) De oplossing ligt in geavanceerde computertechnologie.'[6]

Sindsdien is niet alleen veel dubbel werk verminderd, maar zijn ook de procedures vereenvoudigd, zodat nagenoeg ieder lid van de kerk nu aan familiehistorisch en tempelwerk kan meedoen. De tijd dat dit heilige werk alleen voor deskundigen was

weggelegd, ligt achter ons. Wat uw situatie ook is, u kunt nu direct aan uw familiegeschiedenis beginnen. Jeugdwerkkinderen kunnen een stamboom tekenen. Jongeren kunnen zich plaatsvervangend laten dopen. Ze kunnen de oudere generaties ook wegwijs maken op de computer. Ouders kunnen verhalen uit hun leven aan hun kinderen en kleinkinderen vertellen. Volwassen waardige leden van de kerk kunnen een tempelaanbeveling krijgen en tempelverordeningen voor eigen verwanten verrichten.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'De grootste plicht in deze wereld die door God op onze schouders is geplaatst, is het zoeken naar onze doden.'[7] De nieuwe technologieën maken het eenvoudiger om aan deze plicht te voldoen. Het familiehistorisch en tempelwerk wordt nu vergemakkelijkt met een programma dat de nieuwe 'FamilySearch'[8] heet. Met behulp van dit nieuwe internetprogramma kunnen de leden hun voorouders traceren, vaststellen welk verordeningswerk zij nodig hebben, en hun namen klaarmaken voor de tempel. U kunt er thuis mee aan de slag, of in een centrum voor familiegeschiedenis,[9] of waar ook maar een computer met internetverbinding is. De stappen zijn eenvoudig.[10]

Eerst stelt u vast voor welke mensen u tempelwerk wilt doen.

Dan drukt u een zogeheten *Family Ordinance Request* (verzoek tot verordening) af. Op deze afdruk staan de gegevens die de tempel nodig heeft. U hoeft dus geen diskette meer mee naar de tempel te nemen.

Op basis van dit verzoek tot verordening worden er in de tempel verordeningskaartjes aangemaakt. Als de verordening is verricht, wordt die ingevoerd en diezelfde dag nog in de nieuwe FamilySearch geregistreerd.

Heiligen uit de ring San Salvador-Ilopango (El Salvador) bezoeken de Guatemala-Stadtempel.

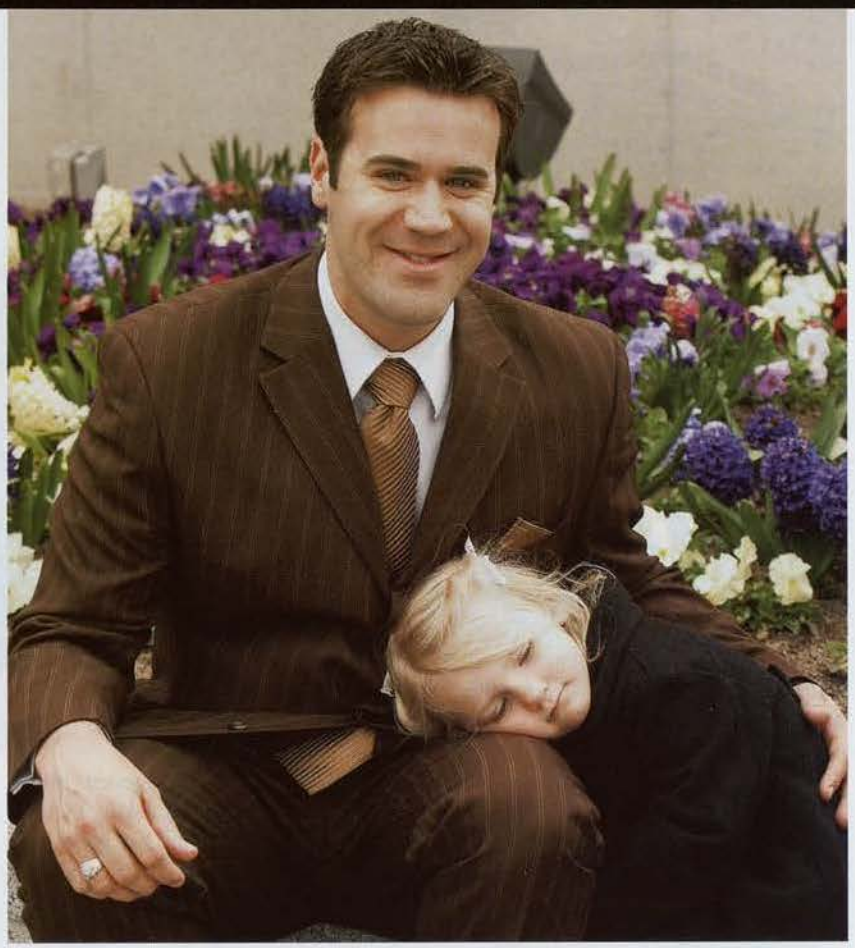
Maar hoe staat het met hen die geen computer hebben of deze technologie liever niet gebruiken? Maakt u zich geen zorgen! Neem één stap tegelijk. Begin thuis. Begin met een lege kartonnen doos, zoals president Boyd K. Packer heeft geopperd.[11] Bewaar in die doos belangrijke informatie over uzelf en uw gezin. Voeg verdere gegevens toe over andere familieleden. Vraag daarna hulp aan de consulent of consulente familiegeschiedenis in uw wijk of gemeente. De nieuwe FamilySearch staat een consulent toe om in uw stamboom alle noodzakelijke gegevens in te voeren en namen klaar te maken voor de tempel.Er zijn wereldwijd zo'n zestigduizend consulenten werkzaam. De consulent(e) in uw wijk of gemeente zal u graag van dienst zijn.

De nieuwe FamilySearch verandert de gang van zaken van het familiehistorisch werk door in één gemeenschappelijke stamboom te voorzien. In het verleden werkte iedereen apart aan zijn of haar genealogie. Men wist in een en dezelfde familie vaak niet wie wat deed. Nu kan iedereen in overleg met anderen gegevens toevoegen aan de stamboom van de familie.

Hoewel de nieuwe FamilySearch een grote stap voorwaarts is, is het slechts een stap in de goede richting. Er zijn nog meer stappen nodig. Daar in het programma alle gegevens bijeen zijn gebracht die decennialang bij de kerk zijn ingediend, kan het gebeuren dat de nieuwe FamilySearch melding geeft van dubbel werk of van fouten die niet eerder zijn opgemerkt. Deze functie is in het bijzonder nuttig voor mensen met 19e-eeuwse pioniers in hun geslachtslijn. Duplicaten en fouten moeten gecorrigeerd worden, en niemand kan dat beter doen dan een lid van de desbetreffende familie.

Deze hindernissen zullen misschien tot frustraties leiden. Wees ervan overtuigd dat we begrijpen op welke problemen u stuit. De kerk doet, onder de geïnspireerde leiding van president Thomas S. Monson, zoveel mogelijk om een oplossing te vinden voor die problemen. Samen streven we ernaar om de stamboom van al Gods kinderen uit te zoeken. Dat is een enorme taak met enorme beloningen.

Het is vreugdevol werk. Kijk eens naar deze foto van nieuwe bekeerlingen die tempelwerk voor verwanten doen. Deze goede heiligen uit de ring San Salvador-Ilopango (El Salvador) bezoeken voor de eerste keer de Guatemala-Stadtempel. Zij hebben hun tempelkaartjes, elk met de naam van een overleden familielid, in hun hand, voor wie zij zich plaatsvervangend hebben laten dopen.

Wil het familiehistorisch werk van de kerk slagen, dan is het van essentieel belang dat de priesterschapsleiders daar leiding aan geven. Die leiders onderwijzen in en getuigen van de leer waarop dit heilige werk gebaseerd is.[12] Zij verlenen roepingen en zien erop toe dat er instructiemateriaal beschikbaar is.[13] Zij beschouwen familiegeschiedenis en tempelwerk als een uitstekende manier om de geest in hun wijk te verbeteren, het geestelijke fundament van nieuwe leden te versterken en alle leden tot zegen te zijn.

Het is waar dat het familiehistorisch werk een grote zegen in zich draagt voor wie zich in het geestenrijk bevinden. Maar het werk is de levenden evenzeer tot zegen. Het heeft een louterende invloed op wie eraan werken. Zij werken letterlijk aan de verhoging van hun familie.

We hebben de verhoging bereikt als we samen met onze familie in de tegenwoordigheid van de almachtige God wonen. De profeet Joseph Smith heeft onze taak voorzien: 'De grote dag des Heren is nabij', zei hij. 'Laten wij daarom als kerk en als volk en als heiligen der laatste dagen de Heer in gerechtigheid een offerande brengen; en laten wij in zijn heilige tempel (...) een boek aanbieden met de geslachtslijsten van onze doden dat alleszins aannemelijk zal zijn.'[14]

De voorbereiding van dat boek met geslachtslijsten is onze individuele en collectieve plicht. Door er gezamenlijk aan te werken, kunnen wij het alleszins aannemelijk maken. Die geslachtslijsten stellen ons in staat om verordeningen te verrichten voor onze overleden voorouders, die zij naar eigen keuze kunnen accepteren. Die verordeningen brengen bevrijding aan de gevangenen in het geestenrijk.[15]

Onze kinderen, kleinkinderen, 'Lieve Ruby' en al onze achterkleinkinderen zijn in liefde aaneengeschakeld. Zij zijn ook in liefde aan hun voorouders geschakeld. Die schakels, door heilige verordeningen aaneengeklonken, leiden tot de verhoging van onze families.[16] Ik bid dat dit heilige doel voor ieder van ons zal worden verwezenlijkt. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie 1 Korintiërs 12:13; Galaten 3:28; 2 Nephi 26:33.
2. Zie Mozes 1:39.
3. Johannes 3:16.
4. Zie Leer en Verbonden 124:33.
5. President Thomas S. Monson heeft onlangs gezegd dat 83 procent van de kerkleden nu niet verder dan driehonderd kilometer van een tempel woont (zie 'Welkom op de conferentie', *Liahona,* november 2009, p. 4.)
6. Gordon B. Hinckley, 'Openingswoord', *Liahona,* november 2005, pp. 5–6.
7. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 511.
8. Momenteel beschikbaar in het Chinees, Duits, Engels, Frans, Japans, Koreaans, Portugees en Spaans.
9. Er zijn over de hele wereld ruim vierduizend centra voor familiegeschiedenis.
10. Ga naar new.familysearch.org als u een computer met internet tot u beschikking heeft. U hebt voor registratie uw kerklidnummer en uw bevestigingsdatum nodig. Die gegevens kunt u opvragen bij uw wijk- of gemeenteadministrateur. Nadat u hebt ingelogd, kunt u nakijken of uw voorouders in het systeem staan en welke tempelverordeningen nodig zijn. U kunt ook de gegevens van voorouders aan uw stamboom toevoegen. Druk een Family Ordinance Request (verzoek tot verordening) af en neem dat mee naar de tempel, zodat u de benodigde verordeningen kunt verrichten.
11. Zie Boyd K. Packer, 'Uw familiegeschiedenis: beginnen', *Liahona,* augustus 2003, pp. 12–17.
12. Op aanwijzing van het ringpresidium zien een of meer hogeraadsleden toe op het familiehistorisch en tempelwerk in de ring. Op wijk- of gemeenteniveau kunnen de groepsleider hogepriesters of de quorumpresident ouderlingen het voortouw nemen. Er is, op papier of online, veel instructiemateriaal beschikbaar voor de consulenten familiegeschiedenis en priesterschapsleiders.
13. Er zijn nieuwe nuttige publicaties verkrijgbaar, zoals *Leidraad tempelwerk en familiegeschiedenis voor leden* (bestelnummer 36795), en *Instructor's Guide* (bestelnummer 35804) en bijbehorende dvd. Deze leidraden kunnen online op lds.org worden gedownload en bekeken, of besteld worden bij het distributiecentrum.
14. Leer en Verbonden 128:24.
15. Zie Jesaja 61:1; Lucas 4:18; Leer en Verbonden 138:18, 31, 42.
16. Zie Leer en Verbonden 128:18.

Ouderling Robert D. Hales
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Onze plicht jegens God: de zending van ouders en leidinggevenden onder het opkomende geslacht

Het is onze gebiedende plicht om de jeugd het evangelie op diepgaande, persoonlijke wijze te laten begrijpen en geloven.

Vandaag wil ik een oproep doen aan ouders en aan iedereen die geroepen is om met de jeugd van deze wereld te werken. De Heer heeft in een openbaring aan Joseph Smith gewag gemaakt van 'een gebiedende plicht die wij verschuldigd zijn aan het gehele opkomende geslacht' (LV 123:11).

Mijn hele leven heb ik als vader en grootvader nagedacht over de vraag wat mijn *plicht jegens God* is met betrekking tot de jeugd. Ik zal u vertellen wat ik zoal geleerd heb naar aanleiding van mijn gedachten en getuigenis.

Wij doen onze plicht jegens God als ouders en leidinggevenden allereerst door een goed voorbeeld te zijn — door het evangelie thuis voortdurend en ijverig na te leven. Dat vergt dagelijkse vastberadenheid en ijver.

De jeugd heeft er bovenal behoefte aan om te zien dat wij het evangelie dagelijks zelf naleven. Helamans jonge soldaten hoefden zich niet af te vragen wat hun ouders geloofden. Zij zeiden: 'Wij twijfelen er niet aan dat onze moeders het wisten' (zie Alma 56:47–48). Weten onze kinderen wat wij weten?

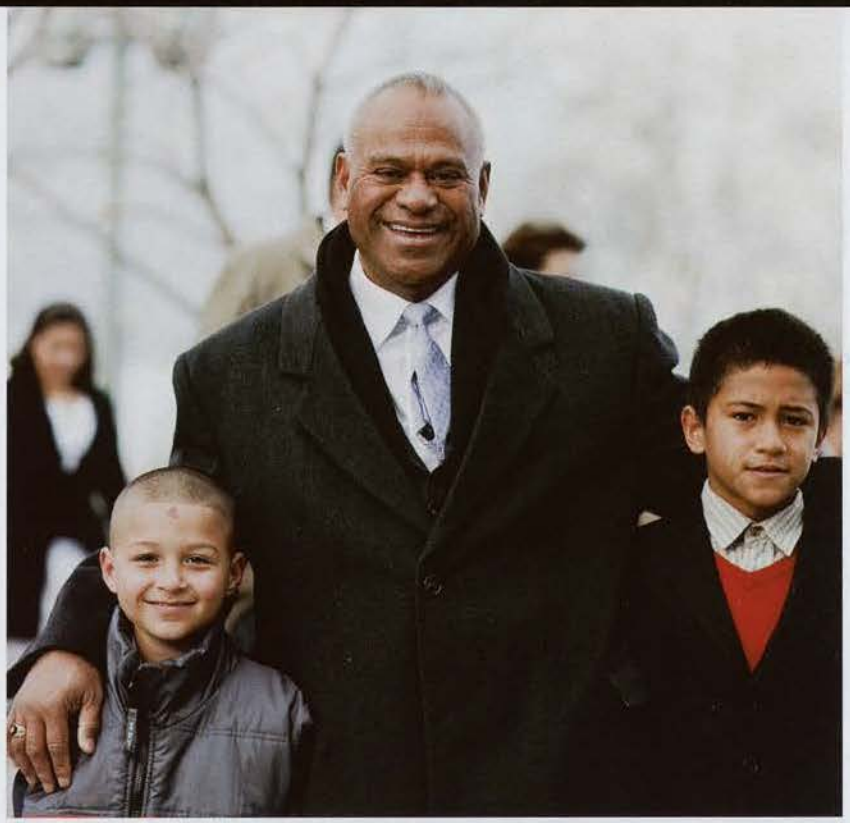
Een van mijn kleinzoons vroeg eens of ik met hem naar een populaire maar ongepaste film wilde gaan. Ik vertelde hem dat ik nog te jong was voor die film. Hij was nogal verbaasd, tot zijn grootmoeder hem uitlegde dat de kijkwijzer niet op opa van toepassing was. Hij kwam naar mij terug en zei: 'Nu snap ik het, opa, je bent zeker nooit oud genoeg voor die film, hè?' En hij had gelijk!

We geven de jeugd niet alleen het goede voorbeeld, maar proberen ook te begrijpen wat er in hun hart leeft en wandelen naast hen op het evangeliepad. Om echt te begrijpen wat ze bezighoudt, komt er meer bij kijken dan jezelf in dezelfde ruimte te bevinden of dezelfde gezins- of kerkactiviteiten bij te wonen. We moeten leermomenten plannen en gebruiken die een onwisbare indruk in hun gedachten en hun gevoel achterlaten.

Kerkleiders plannen bijvoorbeeld geregeld priesterschapsactiviteiten en scoutingactiviteiten en -kampen, maar voldoen die activiteiten altijd wel aan hun belangrijkste doel? De zin van een priesterschaps- of scoutingactiviteit ligt voor een jongen naar mijn mening niet in een onderscheiding verdienen, maar in de gelegenheid om met een leider te praten die in hem en in zijn leven geïnteresseerd is.

En ouders, als u uw kinderen naar school of hun verschillende bezigheden brengt, praat u dan met ze over de dromen en angsten en hoogtepunten in hun leven? Neemt u de tijd om ze los te wrikken van hun MP3-speler en alle andere apparaten. Zodat ze u horen en uw liefde voor hen voelen? Hoe langer ik leef, hoe meer ik inzie dat de leermomenten in mijn jeugd, vooral die met mijn ouders, mijn leven hebben beïnvloed en me hebben gevormd tot wie ik ben.

De invloed van ouders die weten wat er in hun kinderen omgaat, is van onschatbare waarde. Uit onderzoek blijkt dat tijdens de belangrijkste overgangsfasen in het leven — waaronder de perioden waarin jongeren het gemakkelijkst van de kerk afdwalen — de grootste invloed niet komt door een gesprek met de bisschop of een andere leider, maar door de normale, warme, vriendelijke, liefdevolle omgang met hun ouders.

Zitten we met dat in gedachten met het hele gezin aan de eettafel? Ik weet nog dat ik als jongeman eens vroeg of ik tijdens het eten mocht honkballen. 'Zet mijn eten maar in de oven', zei ik tegen mijn moeder. Ze antwoordde: 'Robert, ik wil dat je even stopt met spelen, naar huis komt, samen met ons eet en daarna kun je weer buiten gaan honkballen tot het donker wordt.' Ze leerde ons allemaal dat de gezamenlijke maaltijd niet om het eten ging, maar dat de ziel gevoed wordt door de omgang met elkaar. Mijn moeder leerde ons dat we de meeste liefde thuis geven.

Als we in onze omgang met de jeugd echt hun hart willen raken, moeten we ze net zo veel aandacht geven als we een vertrouwde volwassen collega of goede vriend of vriendin zouden geven. Het gaat er vooral om vragen te stellen, ze te laten praten en dan gewillig te zijn om te luisteren, te luisteren en nog eens te luisteren, ook met onze geestelijke oren! Jaren geleden was ik eens de krant aan het lezen toen een van mijn kleinzoontjes bij me kwam zitten. Onder het lezen genoot ik van zijn heerlijke gekwebbel op de achtergrond. Ik was dan ook behoorlijk verrast toen hij zich even later tussen mij en de krant in wurmde. Hij hield mijn hoofd met beide handen vast, drukte zijn neus tegen de mijne en vroeg: 'Opa! Bent u er wel?'

Moeder, vader, bent u er wel? Opa, oma, bent u er wel? *Er zijn* betekent weten wat er in het hart van onze jeugd leeft en contact met ze hebben. En contact met ze hebben betekent niet alleen met ze praten, maar ook dingen met ze doen.

Onlangs hoorde ik een moeder vertellen hoe ze haar eerste drie dochters had geholpen bij de voltooiing van hun Persoonlijke vooruitgang door te doen wat er van haar verwacht werd — op de hoogte blijven en projecten aftekenen. Toen legde ze teder uit, terwijl de tranen over haar wangen stroomde: 'Ik ben pas met mijn vierde dochter begonnen om haar projecten samen met haar te doen. Dat heeft veel invloed gehad op ons leven en op onze band met elkaar. Maar wat heb ik een spijt over de kansen die ik bij mijn andere drie dochters heb laten liggen.' 'Van alle woorden, gesproken of geschreven, zijn de droevigste wel: "Het had gekund!"[1]

Volwassen leden van de kerk behoren in te zien dat de vereisten voor Persoonlijke vooruitgang en Plicht jegens God meer zijn dan een lange lijst met punten om af te vinken. Het gaat om persoonlijke doelen die iedere jongeman en jongevrouw stelt om de tempelverordeningen, een zending, een eeuwig huwelijk en de verhoging waardig te zijn. *Maar let wel: als jongemannen en jongevrouwen die doelen in hun eentje proberen te verwezenlijken, zou dat een verloren kans betekenen en zeer spijtig zijn!*

Vaders, moeders, en leiders en leidsters van de jeugd, wij sporen u aan om samen met uw kinderen en met de jongeren aan Persoonlijke vooruitgang en Plicht jegens God te werken. Niet alleen zij zullen vooruitgang maken, maar u ook. Bovendien zult u samen een belangrijke band van geloof en vriendschap ontwikkelen, waardoor u elkaar kunt sterken en op het evangeliepad zult blijven wandelen, en echt een eeuwig gezin te worden.

Een ander belangrijk aspect van onze ouderlijke plicht jegens God is onze kinderen in het evangelie te onderrichten en ze voor te bereiden om volledig in de herstelde kerk van de Heiland actief te zijn. Denk aan de les van het volk van koning Benjamin. Als gevolg van zijn leringen hadden vele volwassenen een machtige verandering in hun hart ondergaan (zie Mosiah 5:2). Maar daarna staat er: 'Nu geschiedde het dat er velen waren van het opkomend geslacht die de woorden van koning Benjamin niet konden begrijpen, omdat zij kleine kinderen waren toen hij tot zijn volk had gesproken; en zij geloofden (...) niet (...) en hun hart was verstokt' (Mosiah 26:1, 3).

Het is onze *gebiedende plicht* om de jeugd het evangelie op diepgaande, persoonlijke wijze te laten begrijpen en geloven. We kunnen ze leren om in

het licht te wandelen, maar ze kunnen dat licht niet van ons lenen. Ze moeten het zelf verdienen. Ze moeten het licht van hun eigen getuigenis rechtstreeks van de geestelijke Lichtbron ontvangen, namelijk God zelf, door gebed en studie en overdenking. Ze moeten begrijpen wie ze zijn en wat hun hemelse Vader met ze voor heeft. Hoe kunnen we ze helpen?

Een gezinsavond, gezinsraad of goed gesprek over het evangelie met onze kinderen biedt ons de gelegenheid om ze in de ogen te kijken en te zeggen dat we van ze houden en dat onze hemelse Vader van ze houdt. Op die heilige momenten kunnen we ze ook laten beseffen, diep in hun hart, wie ze zijn en hoe bevoorrecht ze zijn om naar de aarde en in ons gezin te zijn gekomen, en te leven naar de verbonden die we in de tempel hebben gesloten om een eeuwig gezin te zijn. Bij iedere interactie kunnen we de beginselen en zegeningen van het evangelie aanhalen of toelichten.

In deze zware tijden is voor onze jeugd *kennis* alleen niet genoeg. Ze moeten ernaar *handelen*. Oprechte deelname aan verordeningen, quorums en hulporganisaties, geïnspireerde programma's en opbouwende activiteiten helpt de jeugd de wapenrusting Gods aan te doen. Helpen wij ze die wapenrusting aan te doen zodat ze de brandende pijlen van de tegenstander kunnen weerstaan? Om de wegen van de Heer echt te kiezen, moeten ze zijn wegen kennen. En om zijn wegen echt te kennen, moeten we ze leren en leiden om te handelen, deel te nemen, te doen.

Het belangrijkste zendingswerk dat we ooit zullen doen, vindt in onze eigen woning plaats. Onze gezinnen, quorums en klassen maken deel uit van het zendingsveld. Onze kinderen en kleinkinderen zijn onze belangrijkste onderzoekers.

Het belangrijkste zendingswerk dat we ooit zullen doen, vindt in onze eigen woning plaats. Het is de geestelijke voorbereiding van onze kinderen van het opkomende geslacht die, door hun gehoorzaamheid, zal zorgen voor het eeuwig behoud en de voortzetting van onze familie in de komende geslachten.

Het belangrijkste reddingswerk, de grootste activering, vindt in onze eigen woning plaats. Als iemand in uw gezin op vreemde paden dwaalt, bent u een reddingswerker, betrokken bij het grootste reddingswerk dat de kerk ooit heeft gekend. Ik getuig uit eigen ervaring dat je pas faalt wanneer je het opgeeft. Het is nooit te vroeg of te laat om te beginnen. Maak u geen zorgen over wat er in het verleden is gebeurd. Pak de telefoon. Schrijf een brief. Ga op bezoek. Breng de uitnodiging over om thuis te komen. Wees niet bang en geneer u niet. Uw kind is een kind van onze hemelse Vader. U doet zijn werk. Hij heeft beloofd zijn kinderen te vergaderen, en Hij is met u.

Het grootste geloof dat we tonen, is in ons eigen gezin als we sterk blijven in de beproevingen en moeilijkheden van het ouderschap. President Monson heeft onlangs tot een groepje moeders gezegd: 'Soms beoordelen we de gevolgen van onze successen en mislukkingen te snel.' Ik wil daaraan toevoegen

dat de beproevingen van dit moment niet eeuwig zullen duren. Onze hemelse Vader brengt zijn werk op de lange termijn tot stand. Er is 'veel (...) wat er in het verschiet ligt', heeft de profeet Joseph Smith gezegd. 'Welnu, (...) laten wij blijmoedig alle dingen doen die binnen ons vermogen liggen, en mogen wij dan met het volste vertrouwen stilhouden om het heil Gods te zien, en in afwachting van de openbaring van zijn arm' (LV 123:15, 17).

Op deze paaszondag hoop ik dat we de gelegenheid aangrijpen om ons getuigenis te geven dat we weten dat God leeft en dat Jezus de Christus is. Ik hoop dat we ons getuigenis geven, zodat onze kinderen weten waar we voor staan en dat we van ze houden. *De grootste liefde en de beste leringen behoren in onze eigen woning te zijn.*

Ik smeek de zegeningen van de Heer af voor de ouders en de jongeren die in goede gezinnen zijn grootgebracht, dat ze begrijpen hoeveel vreugde het geeft om deel uit te maken van een gezin waar ze van hen houden en waar ze leiding ontvangen. Het is mijn gebed dat we eeuwige gezinnen zullen hebben en voor eeuwig samen in de tegenwoordigheid van God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, zullen zijn.

Ik geef u mijn bijzondere getuigenis dat Jezus Christus leeft. Hij is de Herder van het verloren schaap, de Redder van de gestrande ziel, de Geneesheer van het gewonde hart, de Hoop van de hele mensheid. Laten wij met Hem als onze Meester onze plicht jegens God vervullen met geloof in Hem en zijn eeuwige liefde voor ons allen. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOOT

1. Zie 'Maud Muller', *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1876), p. 206.

Ouderling Bradley D. Foster
van de Zeventig

Omdat mama dat gezegd heeft

Misschien reageren we zo algemeen op de liefde van onze moeder omdat die zoveel op de liefde van onze Heiland lijkt.

De Heer heeft ouders de hoofdverantwoordelijkheid gegeven voor de geestelijke opvoeding van hun kinderen. Soms draagt een alleenstaande ouder die verantwoordelijkheid alleen. Mijn eigen moeder was vrij jong toen mijn vader overleed. Ze bleef met vier kinderen achter. Maar ze sloeg zich met geloof en moed door die tegenspoed heen. Ze beloofde ons dat als wij op de weg van de waarheid zouden blijven, het einde beter zou zijn dan het begin. Net als de kinderen van de heldhaftige moeders in het Boek van Mormon, twijfelden wij 'er niet aan dat onze [moeder] het [wist]' (Alma 56:48). Broeders en zusters, ik begrijp zelf heel goed hoe groot de invloed van een moeder is.

Mijn goede vriend Don Pearson heeft een voorbeeld gegeven van die invloed. Op een avond vroeg zijn zoontje van vier of hij hem een verhaaltje voor het slapengaan wilde voorlezen. Eric had zijn lievelingsboek uitgezocht: *The Ballooning Adventures of Paddy Pork*, een verhaal over een gezin dat op een eilandengroep woont en met een luchtballon van eiland tot eiland reist. Het was een platenboek, zonder tekst, dus broeder Pearson moest zelf de woorden verzinnen.

'Paddy zit in een luchtballon. Hij landt nu op een eiland. Hij gooit een lijn over de rand van de ballon.'

Eric viel hem in de rede. 'Pap, dat is geen lijn', zei hij. 'Het is een *touw*!'

Broeder Pearson keek naar Eric en terug naar het boek, en ging verder met het verhaal: 'Paddy stapt uit de ballon en klimt uit de boom. O nee! Zijn jas zit vast aan een tak!'

Eric viel hem opnieuw in de rede. 'Pap, dat is geen jas. Het is een *jak*.'

Nu was broeder Pearson toch wel verbaasd. 'Eric,' zei hij, 'er staan geen woorden in dit boek, alleen plaatjes. Waarom zeg je dat het een jak is?'

Eric antwoordde: 'Omdat Mama dat gezegd heeft.'

Zijn vader deed het boek dicht en zei: 'Eric, wie heeft volgens jou het laatste woord thuis, wie is de gezagsdrager in dit gezin?'

Deze keer dacht Eric goed na voordat hij antwoord gaf: 'U, pap.'

Broeder Pearson glimlachte naar zijn zoon. Wat een uitzonderlijk antwoord! 'Hoe weet je dat zo goed?' vroeg hij.

Eric antwoordde meteen: 'Omdat Mama dat gezegd heeft.'

President James E. Faust heeft gezegd: 'Er [is] in de hele wereld geen

groter goed dan het moederschap. De invloed die een moeder op het leven van haar kinderen heeft, is onmetelijk groot' ('Vader, moeder, huwelijk', *Liahona*, augustus 2004, p. 3)

God heeft aan de vrouw het geestelijke erfgoed meegegeven om zorgzaam te zijn. Dat heb ik bij mijn dochters gezien, en dat zie ik nu bij mijn kleindochters — nog voordat ze kunnen lopen, willen ze al goed voor hun poppen zorgen.

Als veefokker heb ik van dichtbij kunnen zien hoe de natuurlijke genegenheid van een moeder zich ook in de natuur openbaart. Ieder voorjaar gaan we met een kudde koeien en hun kalveren naar de Snake River in Idaho, waar ze in de heuvels een maand of zo grazen. Dan drijven we ze bijeen en leiden we ze langs een weg naar de kraal. Van daar worden ze met vrachtwagens naar hun zomergraslanden in Montana vervoerd.

Op een dag in het voorjaar reed ik achter de kudde toen we ze langs de stoffige weg naar de kraal brachten. Ik moest de kalveren samendrijven die van de weg afdwaalden. Het tempo lag laag, waardoor ik wat tijd had om na te denken.

Omdat het zo heet was, liepen de kalveren steeds weg richting de bomen, op zoek naar de schaduw. Ik moest denken aan de jongeren van de kerk die soms van het rechte en smalle pad afgeleid worden. Ik dacht ook aan hen die de kerk hebben verlaten of die het gevoel hebben dat de kerk hen in de steek liet toen zij afgeleid waren. Ik bedacht me dat een afleiding niet slecht hoeft te zijn om effectief te zijn — soms kan het gewoon de schaduw zijn.

Nadat ik urenlang de afgedwaalde kalveren bijeen probeerde te houden en het zweet me uitbrak, schreeuwde ik gefrustreerd tegen de kalveren: 'Volg gewoon je moeder! Zij weet waar ze naartoe gaat! Zij is hier al eerder geweest!' De moeders wisten dat de weg heet en stoffig was, maar dat het einde beter zou zijn dan het begin.

Zodra we de kudde in de kraal hadden, zagen we dat drie koeien onrustig bij het hek bleven hangen. Ze konden hun kalveren niet vinden en leken te voelen dat ze ergens waren achtergebleven. Een van de veedrijvers vroeg me wat we moesten doen. Ik zei: 'Ik denk dat ik weet waar die kalveren zijn. Zo'n 400 meter terug staat een groepje bomen. Ik denk ze daar zijn.'

En zoals ik had verwacht, lagen onze verloren kalveren in de schaduw te slapen. Ze schrokken van ons en lieten zich niet bijeendrijven. Ze waren bang omdat wij *niet* hun moeder waren! Hoe harder we ze naar de kraal probeerden te leiden, hoe koppiger ze werden, totdat ik uiteindelijk tegen de veedrijvers zei: 'Het spijt me jongens, ik zou beter moeten weten. Laten we teruggaan en de moeders uit de kraal laten. De koeien zullen hun kalveren ophalen, en de kalveren zullen hun moeder volgen.' Ik had gelijk. De moeders wisten precies waar ze hun kalveren konden vinden, en ze brachten ze terug naar de kraal zoals ik verwacht had.

Broeders en zusters, in een wereld waar iedereen keuzevrijheid heeft, dwalen enkele dierbaren van ons soms even af. Maar we mogen nooit de moed opgeven. We moeten altijd teruggaan om ze op te halen — dat moeten we blijven proberen. Onze profeet, president Thomas S. Monson, heeft ons verzocht om onze dierbaren te redden die zijn afgedwaald. (Zie bijvoorbeeld, 'Sta pal op de plaats die u is toegewezen', *Liahona,* mei 2003, pp. 54–57). Met de hulp van priesterschapsleiders moeten ouders terug blijven gaan en hun verloren kinderen zoeken, en ze ervan verzekeren dat er altijd een 'thuis' is, in het gezin en in de kerk, waar op hun terugkeer gewacht wordt. We weten nooit wanneer een hart kan veranderen. We

weten nooit wanneer een ziel vermoeid is en door de wereld is afgemat. Als dat (...) gebeurt, lijkt het wel of onze kinderen bijna altijd eerst naar hun moeder gaan, met emoties die in een gedicht van Elizabeth Akers Allen als volgt onder woorden worden gebracht:

Getijde der jaren vloei helemaal t'rug!
Ik ben zo moe van die last op mijn rug. (...)

Moe van de leegte en alles onwaar,
Moeder, o moeder, mijn hart is nu klaar! (...)

In al de tijd dat ik weg ben geweest,
Was er geen liefd' zoals moeder die geeft. (...)

Niemand als moeder verzacht zo 't verdriet
van de ziel en de geest die de wereld geniet.
Mijn ogen zijn zwaar nu ik doezelig gaap,
Wieg me in slaap, moeder, wieg me in slaap!

('Rock Me to Sleep'. In: *The Family Library of Poetry and Song*, William Cullen Bryant [1870, red.], p. 190–191.)

Misschien reageren we zo algemeen op de liefde van onze moeder omdat die zoveel op de liefde van onze Heiland lijkt. President Joseph F. Smith heeft gezegd: 'De liefde van een ware moeder benadert de liefde van God meer dan enige andere soort liefde' ('The Love of Mother', *Improvement Era,* januari 1910, p. 278).

Zoals altijd heeft de Heiland het volmaakte voorbeeld gegeven van de liefde die Hij voor zijn aardse moeder had. Zelfs aan het eind van zijn aardse leven — na de ellende in Getsemane, het schijnproces, de doornenkroon, het zware kruis waaraan hij werd genageld — op dit cruciale moment in het heelal, keek Jezus neer van het kruis en zag Hij zijn moeder, Maria. Zijn laatste liefdevolle daad voordat Hij stierf, was ervoor te zorgen dat zijn moeder verzorgd achterbleef. Daarom zei Hij tegen zijn discipel Johannes: 'Zie, uw moeder' (Johannes 19:27). En vanaf dat moment nam de discipel haar in huis. Toen wist Jezus dat 'alles reeds volbracht was', boog Hij het hoofd en gaf Hij de geest. (Zie Johannes 19:27–28, 30.)

Vandaag sta ik voor u om mijn getuigenis te geven dat Jezus Christus de Heiland en Verlosser van de wereld is. Dit is zijn kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Onze hemelse Vader wil dat al zijn kinderen bij Hem terugkeren. Dat weet ik heel zeker omdat de Heilige Geest dat in mijn hart heeft bevestigd. Dat heb ik niet altijd geweten — toen ik jong was, vertrouwde ik op het getuigenis van mijn ouders. Mijn moeder beloofde me dat als ik op de weg van de waarheid zou blijven, ook als die heet en stoffig leek, ook als er afleidingen waren, het einde beter zou zijn dan het begin. Daar ben ik mijn moeder eeuwig dankbaar voor. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Ouderling James B. Martino
van de Zeventig

Alle dingen werken mede ten goede

We zullen in dit leven wellicht nooit weten waarom we bepaalde moeilijkheden ondergaan, maar we weten wel dat we ervan kunnen leren.

Toen ik jong was, keek ik altijd uit naar de lente. Door het warmere weer verlangde ik naar het nieuwe honkbalseizoen. Ik droomde net als de meeste jongens van een grootse honkbalcarrière. Ik moet denken aan een verhaal over een jongetje met diezelfde wens. Met het verlangen om de volgende sterspeler te worden, besloot hij buiten flink te oefenen. Met de bal in de ene hand en de knuppel in de andere, gooide hij de bal in de lucht. Met het voornemen de bal zo ver mogelijk weg te slaan, haalde hij uit. De bal viel echter op de grond zonder de knuppel ook maar te raken. Hij liet zich niet kennen en probeerde het opnieuw. Toen hij de bal omhoog gooide, was hij vastbesloten hem een flinke slag te geven. Maar helaas met hetzelfde resultaat. De bal belandde weer op de grond. Maar iedere honkballer weet dat je drie slagbeurten hebt voordat je uit bent. Hij concentreerde zich nog meer, wierp de bal omhoog en zwaaide harder dan ooit met de knuppel. Toen de bal weer op de grond terechtkwam, moest hij bijna huilen, tot hij opeens met een grote glimlach zei: 'Wat een goeie worp, zeg!'

We krijgen allemaal met beproevingen en uitdagingen te maken, en net als in dit eenvoudige voorbeeld is onze reactie op die moeilijkheden bepalend voor ons succes en geluk. We krijgen allemaal met tegenslag te maken, waar we ook zijn. In de Schriften lezen we dat er 'een tegenstelling in alle dingen [moet] zijn'.[1] We zullen allemaal moeilijke tijden te verduren krijgen, en de vraag is niet zozeer wanneer maar hoe we die zullen verduren.

De apostel Paulus leerde de heiligen in Rome een interessante les, een paar jaar voordat ze aan een van de hevigste vervolgingen in de christelijke geschiedenis werden blootgesteld. Paulus vertelde de heiligen dat 'alle dingen [zullen] medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben'.[2] Onze hemelse Vader, die ons volkomen en volmaakt liefheeft, laat ons ervaringen ondergaan waardoor wij de eigenschappen kunnen ontwikkelen die ons steeds meer op Christus doen lijken. Onze beproevingen komen in vele gedaanten, maar ze helpen ons stuk voor stuk om meer als de Heiland te worden als we het goede van elke ervaring leren inzien. Met een beter begrip van deze leer raken wij meer overtuigd van de liefde van onze Vader. We zullen in dit leven wellicht nooit weten waarom we bepaalde moeilijkheden ondergaan, maar we weten wel dat we ervan kunnen leren.

Nu weet ik wel dat het gemakkelijker is om achteraf op een beproeving terug te kijken en te zien wat we ervan hebben geleerd, maar het is de kunst om dat eeuwige perspectief voor ogen te houden terwijl we de beproeving ondergaan. In de ogen van sommigen lijken onze beproevingen niet zo groot, maar als we ze ondergaan, zijn ze echt en moeten we ootmoedig zijn voor God en van Hem leren.

Op deze paaszondag gedenken wij het leven van onze Heiland. Hem proberen we in al onze daden na te volgen. Ik wil graag vijf punten noemen die we uit die laatste uren van het aardse leven van de Heiland kunnen leren zodat we onze eigen beproevingen beter kunnen doorstaan.

Punt één. Hij streefde er niet naar om zijn wil te doen, maar alleen de wil

van zijn Vader. Hij bleef toegewijd aan zijn heilige zending, ook op de moeilijke momenten. Toen Hij neerknielde in de hof van Getsemane, bad Hij: 'Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede!'[3] Soms ondergaan we pijn en verdriet opdat we kunnen groeien en voorbereid zijn op mogelijke beproevingen in de toekomst. Ik heb een vraag voor de moeders: 'Zou u ooit iets doen dat uw kinderen pijn en verdriet doet terwijl ze niets verkeerd hebben gedaan?' Natuurlijk zou u dat doen! Wanneer moeders hun kinderen bijvoorbeeld laten inenten, gaat bijna ieder kind na het prikje huilend naar huis. Waarom doet u dat? Omdat u weet dat een beetje pijn nu uw kinderen beschermt tegen mogelijke pijn en leed in de toekomst. Onze Vader in de hemel weet het einde vanaf het begin. We moeten het voorbeeld van de Heiland volgen en op Hem vertrouwen.

Punt twee. Als we beproevingen ondergaan, moeten we leren niet te klagen of te mopperen. Na zijn grootse visioen van het zoenoffer van de Heiland zei Nephi: 'Daarom geselen zij Hem, en Hij verdraagt het; en zij slaan Hem, en Hij verdraagt het. Ja, zij bespuwen Hem, en Hij verdraagt het wegens zijn goedertierenheid en zijn lankmoedigheid jegens de mensenkinderen.'[4] We moeten altijd proberen het probleem op te lossen en met de beproeving af te rekenen, maar in plaats van ons af te vragen: 'Waarom ik?' of 'Waar heb ik dat aan verdiend?' kunnen we beter de vraag stellen: 'Wat moet ik doen? Wat kan ik hiervan leren? Wat moet ik veranderen?'

Toen mijn vrouw en ik enkele jaren geleden in Venezuela werkzaam waren, liet onze jongste zoon zijn vertrouwde middelbare school achter en ging hij met ons mee. Hij klaagde niet, maar hij had er duidelijk moeite mee om naar dat land te gaan waar alles nieuw was. Maar door een wonderlijke ommekeer werd het hele gebeuren in plaats van een beproeving een grote zegen voor hem. Dat was mede te danken aan zijn eigen veranderde houding en zijn vaste besluit om er het beste van te maken.

Punt drie. In onze moeilijkheden moeten we nog meer de hulp van God zoeken. Zelfs onze Heiland had de behoefte om 'des te vuriger'[5] te bidden toen Hij in de hof van Getsemane was. We kunnen groot geloof ontwikkelen als we dat doen. We dienen te beseffen dat de antwoorden van onze hemelse Vader vaak niet de beproeving van ons wegnemen, maar ons wel de kracht geven om die beproeving te doorstaan. Net als bij de volgelingen van Alma kan de Heer 'de lasten verlichten die op uw schouders zijn gelegd, zodat gij ze zelfs niet op uw rug kunt voelen'.[6] Laten we in onze beproevingen niet bitter of onverschillig worden, maar in navolging van de Heiland ernstiger, oprechter en getrouwer worden.

Punt vier. Leer aan anderen te denken en hen te helpen, ook als u het moeilijk hebt. Christus was de belichaming van dienstbetoon. Zijn leven was vol voorbeelden van naastenliefde, en zijn grootste gave is wat Hij voor ons heeft gedaan. Hij heeft gezegd: 'Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet behoeven te lijden als zij zich bekeren.'[7] Wij moeten ons bekeren en daarna zijn voorbeeld van dienstbetoon volgen. Als we anderen helpen, vergeten we onze eigen problemen. Door de pijn en het verdriet van anderen te verzachten, sterken we onszelf.

In de vorige algemene conferentie stelde onze geliefde profeet, president Thomas S. Monson, het volgende: 'Ik geloof dat de Heiland ons hier zegt dat als we ons niet verliezen in dienstbaarheid aan andere mensen, ons eigen leven nauwelijks zin heeft. Zij die alleen maar voor zichzelf leven, zullen uiteindelijk verschrompelen

en in figuurlijke zin hun leven verliezen, terwijl anderen die zichzelf verliezen in dienstbaarheid aan anderen groeien en bloeien — en in feite hun leven redden.'[8]

Punt vijf. Vergeef anderen en geef hun niet de schuld van uw situatie. We zeggen wel eens: 'Als zij dat niet hadden gedaan, had ik niet zo gereageerd.' De natuurlijke mens heeft de neiging om anderen de schuld te geven en daarmee de verantwoording voor zijn of haar daden van zich af te schuiven. De Heiland keek naar de mensen die Hem hadden gekruisigd en smeekte zijn Vader in de hemel: 'Vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.'[9] Kunnen wij niet vergevensgezinder zijn?

Als wij de beproevingen van het leven ondergaan, laten we dan een eeuwig perspectief voor ogen houden, laten we niet klagen, laten we nog vuriger bidden, laten we anderen dienen en elkaar vergeven. Als we dat doen, zullen 'alle dingen (...) medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben'.[10] Ik getuig plechtig en stellig dat onze Vader ons liefheeft en dat Hij zijn Zoon heeft gezonden om ons de weg te tonen en voor te gaan. Hij heeft geleden, Hij is gestorven en Hij is opgestaan opdat wij mogen leven, en Hij verlangt dat wij 'vreugde zullen hebben'[11], ook in onze beproevingen. Dat zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. 2 Nephi 2:11.
2. Romeinen 8:28.
3. Lucas 22:42.
4. 1 Nephi 19:9.
5. Lucas 22:44.
6. Mosiah 24:14.
7. Leer en Verbonden 19:16.
8. Thomas S. Monson, 'Wat heb ik vandaag voor iemand gedaan?', *Liahona*, november 2009, p. 85.
9. Lucas 23:34.
10. Romeinen 8:28.
11. 2 Nephi 2:25.

Ouderling Gregory A. Schwitzer
van de Zeventig

Goed leren oordelen zonder te veroordelen

Een goed oordeelsvermogen hebben we niet alleen nodig om mensen te begrijpen, maar ook als we beslissingen moeten nemen die ons vaak naar onze hemelse Vader toe of bij Hem vandaan leiden.

In de wereld waarin we leven, moeten we vaak moeilijke beslissingen nemen. Toch heeft de Heiland met betrekking tot onze naasten gezegd: 'Oordeelt niet'[1]. Hoe kunnen we dat gebod naleven en toch in deze misleidende en corrupte wereld goede oordelen vellen? Om in iedere fase van ons leven belangrijke beslissingen te kunnen nemen — zoals bij het kiezen van vrienden, het vinden van een eeuwige partner, het uitkiezen van een carrière om voor ons gezin te zorgen en de Heer te dienen — moeten we goed leren oordelen. Hoewel de Heiland ons heeft geboden om anderen niet te veroordelen, verwacht Hij toch dat we ons oordeelsvermogen correct gebruiken.

We hebben wellicht vaak een snel oordeel klaar over andere mensen, waardoor onze relatie met hen wordt beïnvloed of veranderd. We oordelen vaak verkeerd omdat we over beperkte informatie beschikken, of omdat we niet verder kijken dan onze neus lang is.

Vaak wordt om dat te illustreren het verhaal aangehaald van Jezus die op bezoek was bij Maria en Marta, die met hun broer Lazarus in Betanië woonden. De Heiland kwam er graag omdat Hij er kon uitrusten en genieten van rechtschapen gezelschap. Tijdens een van zijn bezoeken was Marta druk bezig om eten klaar te maken, terwijl Maria ervoor koos om aan de voeten van de Heiland naar zijn woorden te luisteren.

'Marta echter werd in beslag genomen door het vele bedienen. En zij ging bij Hem staan en zeide: Here, trekt Gij het U niet aan, dat mijn zuster mij alleen laat dienen? (...)

'Maar de Here antwoordde en zeide tot haar: Marta, Marta, gij maakt u bezorgd en druk over vele dingen,

'maar weinige zijn nodig of slechts één; want Maria heeft het goede deel uitgekozen, dat van haar niet zal worden weggenomen.'[2]

In veel zondagse lessen die aan dit verhaal zijn besteed, wordt het geloof van Marta in een verkeerd daglicht geplaatst. Er is immers een ander verhaal over deze bijzondere vrouw Marta, dat ons een beter beeld geeft van haar geestelijk begrip en getuigenis. Dat gebeurde toen de Heiland bij hen kwam om haar broer Lazarus uit de dood op te wekken. We lezen dat Marta

meteen naar Hem toeging zodra ze hoorde 'dat Jezus kwam'. Toen ze Hem sprak, zei ze dat ze wist dat 'God [Hem] geven zal al wat [Hij] van God begeert'.

Christus onderwijst Marta dan in de grootse leer van de opstanding:

'Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is Hij gestorven,

'en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven; gelooft gij dat?'

Ze antwoordde met haar krachtige getuigenis: 'Ja, Here, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon van God, die in de wereld komen zou.'[3]

Hoe vaak is Marta niet verkeerd beoordeeld als iemand die meer om praktische zaken geeft dan om geestelijke? Maar uit haar getuigenis na de dood van haar broer blijkt duidelijk hoe groot haar begrip en geloof wel waren.

Veel zusters hebben vaak het eerste verhaal gehoord en zich afgevraagd of zij een Maria of een Marta zijn. Maar het gaat erom dat we de persoon in zijn totaliteit leren kennen en correct beoordelen. Als we Marta beter leren kennen, komen we erachter dat ze eigenlijk een diep geestelijke vrouw was met een krachtig en moedig getuigenis van de zending van de Heiland en van zijn goddelijke macht over het leven. Een verkeerde beoordeling van Marta kan ertoe leiden dat we de ware aard van deze geweldige vrouw miskennen.

Als jonge arts heb ik een belangrijke les geleerd over het vellen van een snel oordeel. Toen ik een keer nachtdienst op de spoedafdeling had, kwam er een jong echtpaar binnen. De vrouw had erg veel pijn. Aan hun kleding en verzorging was te zien dat ze een zwervend bestaan leidden. Zijn haar was erg lang en zag er onverzorgd uit. Hun kleding was al geruime tijd niet gewassen en het zwerversleven had hun gezicht getekend.

Nadat ik haar had onderzocht, nam ik hem apart om uit te leggen wat het probleem was en wat we voor haar konden doen. De man keek me liefdevol aan en vroeg met alle liefde van een zorgzame echtgenoot: 'Dokter, wordt mijn vrouw weer beter?' Op dat moment voelde ik de Geest getuigen dat hij een kind van God was en zag ik in zijn ogen de liefde van de Heiland. Deze man had duidelijk naastenliefde, en ik had hem verkeerd beoordeeld. Die les heeft een blijvende indruk bij me achtergelaten.

Een goed oordeelsvermogen hebben we niet alleen nodig om mensen te begrijpen, maar ook als we beslissingen moeten nemen die ons vaak naar onze hemelse Vader toe of bij Hem vandaan leiden. Als ik op mijn leven terugkijk, zie ik veel momenten waarop een kleine koersverandering ten gevolge van een verkeerde beoordeling me ver weg zou hebben gevoerd van waar de Heer me wilde hebben — beslissingen als kinderen krijgen tijdens mijn studie, actief zijn in alle aspecten van het evangelie, tiende en andere gaven betalen als het inkomen beperkt is, en in moeilijke tijden roepingen aanvaarden, hebben me allemaal meer over opoffering geleerd. We lopen veel zegeningen mis als we een werelds oordeel toepassen op wat eigenlijk een geestelijke beslissing is.

Er zijn veel voorbeelden van mensen die een goed oordeelsvermogen hebben ontwikkeld. Ik wil graag vier richtlijnen bespreken voor een goede oordeelsvorming bij het nemen van belangrijke beslissingen.

Ten eerste moeten onze persoonlijke normen in overeenstemming zijn met het evangelie van Jezus Christus. Je kan nooit een goed oordeel vellen zonder het evangelie van Jezus Christus als richtsnoer te gebruiken. Het evangelie slaagt er al lange tijd in om mensen gelukkig te maken. Sommige wereldse denkbeelden maken mensen stuurloos zodat ze hun eigen normen gaan bedenken. Vandaar uitdrukkingen zoals 'een nieuwe moraal'. Een dergelijke uitdrukking is misleidend! De zedelijke normen zijn eeuwig en onveranderlijk en behoeven geen nieuwe interpretatie. Voor de jongeren staan deze normen te boek in de brochure *Voor de kracht van de jeugd*. Deze normen zijn volledig in overeenstemming met het evangelie van Jezus Christus, en blijven dat ook wanneer we volwassen zijn. Het is wellicht goed als ook volwassenen deze brochure gaan bestuderen en toepassen.

Ten tweede moeten we naar de woorden van de hedendaagse profeet luisteren. Hoeveel slechte financiële beslissingen hadden kunnen worden vermeden als we naar de jarenlange adviezen van onze profeten hadden geluisterd om riskante beleggingen te vermijden, binnen ons inkomen te leven en consumptief krediet te vermijden? Hoeveel huwelijken zouden zijn gered als we bepaalde media hadden gemeden die tot pornoverslaving en hartzeer leiden? In iedere algemene conferentie en in ieder kerkelijk tijdschrift zijn adviezen van de profeten te vinden, die, als we ze toepassen, tot een goede oordeelsvorming leiden. We hebben geen enkel excuus als we ze negeren.

Ten derde moeten we naar de Heilige Geest leren luisteren. We hebben na de doop de gave van de Heilige Geest ontvangen, maar we laten die gave vaak op de plank liggen en vergeten dat Hij ons met belangrijke beslissingen zal helpen. De Heer heeft ons deze gave gegeven omdat Hij weet dat we moeilijke beslissingen in ons leven moeten nemen. Bij het ontwikkelen van ons oordeelsvermogen is het van levensbelang om naar die stem te luisteren. Om goed te kunnen luisteren hebben we een rustige omgeving nodig waarin we de tijd kunnen nemen om na te denken en de stille, zachte stem te horen. Deze vredige omgeving is zowel uiterlijk als innerlijk noodzakelijk. Daarom is het belangrijk dat we niet alleen wereldse muziek of het lawaai van andere media uitschakelen, maar dat we ons ook van het innerlijke lawaai van de zonde in onze ziel ontdoen. Dan kunnen we beter met de Geest communiceren, en dat is hard nodig.

Christus heeft gezegd: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.'[4] De gemoedsrust die we krijgen als we naar de Heilige Geest luisteren, verdrijft de angst voor het nemen van verkeerde beslissingen.

Ten vierde moeten we de geboden onderhouden. Als wij bereid zijn om de geboden van God te onderhouden, kunnen we veel beloofde zegeningen ontvangen. Het Boek van Mormon is niet alleen eveneens een testament aangaande Jezus Christus, het boek behandelt ook de gevolgen van gehoorzaamheid of ongehoorzaamheid aan de geboden. De Heer zegt tegen Nephi in het tweede hoofdstuk van zijn eerste boek: 'En voor zoverre gij mijn geboden onderhoudt, zult gij voorspoedig zijn.'[5]

Die belofte is door bijna iedere profeet in het Boek van Mormon herhaald. Dan volgt er een verslag van zo'n duizend jaar geschiedenis waaruit blijkt dat die woorden waar zijn. En dezelfde boodschap geldt voor ons. Ons oordeelsvermogen wordt het best ontwikkeld en toegepast binnen de grenzen die de Heer door zijn geboden heeft gesteld.

Ik getuig dat wanneer we voor moeilijke beslissingen staan en deze richtlijnen volgen, we beter weten hoe we tot een goed oordeel kunnen komen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Matteüs 7:1. Zie ook de Bijbelvertaling van Joseph Smith, in de Gids voor de Schriften, waar de Heiland gebiedt: 'Oordeelt niet onrechtvaardig'.
2. Lucas 10:40–42.
3. Zie Johannes 11:20–27.
4. Johannes 14:27.
5. 1 Nephi 2:20.

Ouderling Francisco J. Viñas
van de Zeventig

Dingen die op de gerechtigheid betrekking hebben

Als ouders en leidinggevenden moeten we over onze leden en gezinnen waken en ze helpen weg te blijven van de dingen die hun geestelijke dood kunnen betekenen.

In de Leer en Verbonden lezen wij dat na het getuigenis van de dienstknechten van God het getuigenis van aardbevingen en het getuigenis van andere gebeurtenissen zullen volgen. 'En alle dingen zullen in beroering zijn; en stellig zal het hart der mensen het begeven, want alle mensen zullen door vrees bevangen worden' (LV 88:91; zie ook de verzen 88–90).

Als lid van het presidium van het Caraïbisch gebied heb ik met eigen ogen gezien hoe de getrouwe heiligen hun vrees in geloof hebben omgezet. De geleerde lessen in Haïti hebben hun parallellen in het Boek van Mormon.

De indrukken van die verschrikkelijke verwoesting doen mij denken aan de woorden in Alma 28: 'Dit nu was een tijd dat er een groot rouwgeschrei en geweeklaag werd gehoord door het gehele land' (Alma 28:4).

Ook 42 leden zijn omgekomen. Terwijl hun familie en vrienden 'oprecht rouwen over het verlies van hun verwanten, verheugen zij zich nochtans en jubelen in de hoop, en weten zelfs, volgens de beloften des Heren, dat zij worden opgewekt om aan de rechterhand Gods te wonen in een staat van nimmer eindigend geluk' (Alma 28:12).

De kerk heeft onmiddellijk hulpgoederen gezonden voor leden en niet-leden, die op aanwijzing van de plaatselijke priesterschapsleiders en ZHV-leidsters zijn verspreid. Zij ontvingen niet alleen medische hulp, voedsel, water en andere eerste levensbehoeften, maar ook leiding, raad en troost van hun plaatselijke leiders. Zij ervaren de steun van de kerkleden over de hele wereld, die 'treuren met hen die treuren; ja, en hen (...) vertroosten die vertroosting nodig hebben' (Mosiah 18:9).

Andere profeten in andere tijden hebben ons gewaarschuwd voor een tragedie die minder zichtbaar, maar niet minder belangrijk is. Dat is de 'vreselijke dood [die] komt over de goddelozen; want zij sterven ten opzichte van dingen die met de dingen der gerechtigheid te maken hebben; want zij zijn onrein, en niets onreins kan het koninkrijk Gods beërven' (Alma 40:26).

Nephi leerde dit beginsel aan zijn broers en zei dat wie in hun goddeloosheid stierven, ook moesten worden verworpen 'ten aanzien van de dingen die geestelijk zijn en op de gerechtigheid betrekking hebben' (1 Nephi 15:33).

De Lamanitische profeet Samuël leerde dat 'wie zich niet bekeert, wordt (...) omgehakt en in het vuur geworpen; en er komt wederom een geestelijke dood over hen, ja, de tweede dood, want zij worden wederom afgesneden met betrekking tot de dingen der gerechtigheid' (Helaman 14:18).

De tragedie van het sterven ten aanzien van dingen die *geestelijk* zijn, heeft grotere gevolgen voor wie 'eens door de Geest Gods verlicht is geweest en grote kennis heeft gehad met betrekking tot de dingen der gerechtigheid, en dan tot zonde en overtreding vervalt, [die] nog verstokter wordt, en aldus wordt zijn toestand erger dan wanneer [hij] die dingen nooit had geweten' (Alma 24:30).

Als ouders en leidinggevenden moeten we over onze leden en gezinnen waken en ze helpen weg te blijven van de dingen die hun geestelijke dood kunnen betekenen. Wij zoeken

ook de redding van wie nu dood zijn ten aanzien van de dingen die geestelijk zijn, en helpen hen te 'worden wedergeboren (...); ja, geboren uit God, veranderd van hun vleselijke en gevallen staat in een staat van rechtvaardigheid, waardoor zij, door God verlost, zijn zonen en dochters worden' (Mosiah 27:25).

De geestelijke genezing van wie zijn gestorven met betrekking tot de dingen der gerechtigheid, komt tot stand door de kracht van de verzoening, de bekering tot de waarheid en de naleving van de beginselen der gerechtigheid.

In het proces van een duurzame bekering is het belangrijk dat we onze leden en gezinnen in de dingen der gerechtigheid onderwijzen. Zo krijgen zij immers een juiste kennis van de geboden van de Heer, van de beginselen en leerstellingen van het evangelie, en van de voorwaarden en verordeningen voor eeuwig heil in het koninkrijk van de Heer.

Er staan veel voorbeelden in de Schriften die het belang van onderwijzen in de 'dingen der gerechtigheid' bevestigen om tot een duurzame bekering te komen. In het verslag van Ammon en zijn broeders die het evangelie onder de Lamanieten verkondigden, lezen we: 'En Ammon predikte tot het volk van koning Lamoni; en het geschiedde dat hij hun alle dingen leerde aangaande de dingen der gerechtigheid' (Alma 21:23).

We zien de resultaten van het ijverig onderwijzen in alle dingen die op de gerechtigheid betrekking hebben in hoofdstuk 23 en 27, waarin onder meer staat: 'Zovelen als er geloofden, ofwel zovelen als er tot de kennis der waarheid waren gebracht (...) en zich tot de Heer bekeerden, zijn nooit afvallig geworden' (Alma 23:6).

Toen Alma de oude de kerk had gevestigd, wijdde hij rechtvaardige mannen als priesters en leraren. Zij 'waakten (...) over hun volk en voedden hen met dingen die verband hielden met de gerechtigheid' (Mosiah 23:18).

Ouders spelen een essentiële rol om hun kinderen de dingen die verband houden met de gerechtigheid bij te brengen. In het Boek van Mormon lezen we dat Alma de jonge, die treurig was wegens de ongerechtigheid, oorlogen en twisten die er waren, en bedroefd omdat het hart van de mensen begon te verstokken, 'zijn zonen tezamen [liet] komen, om ieder van hen afzonderlijk zijn aanwijzingen te geven *met betrekking tot de dingen der gerechtigheid*' (Alma 35:16; cursivering toegevoegd).

Het is opmerkelijk dat hij zijn kinderen ieder afzonderlijk onderrichtte en hun aanwijzingen gaf. Hij stemde zijn instructies aan iedere zoon op diens behoeften af. Hij gaf zijn getuigenis en bracht hen de leer en de beginselen bij, en bereidde hen voor om diezelfde beginselen aan anderen te verkondigen.

In een tijd waarin het gezin onder vuur ligt door de krachten van het kwaad, en de omstandigheden waarin we leven niet erg verschillen van die van Alma, hebben het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf in 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' verklaard: 'Ouders hebben de heilige plicht om hun kinderen in liefde en rechtschapenheid op te voeden' (*Liahona,* oktober 2004, p. 49).

Dat betekent ook de kinderen op te voeden, te steunen en te onderwijzen *in alle dingen die op de gerechtigheid betrekking hebben,* zodat zij staande zullen kunnen blijven, hun lendenen omgord met de waarheid, 'bekleed met het pantser der gerechtigheid, en [hun] voeten geschoeid met de voorbereiding van het evangelie des vredes' (LV 27:16).

Net als in de tijd van Alma waken onze leiders ook over de leden van de kerk en voeden zij hen *met betrekking tot de dingen der gerechtigheid*. Die dingen zullen ons tot een duurzame bekering brengen. In het document 'Aandachtspunten voor leiders', herzien op 10 december 2009, vragen het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf de leidinggevenden in priesterschap en hulporganisaties het volgende: 'Moedig ieder gezinslid — ouders en kinderen — aan de Schriften te bestuderen, geregeld te bidden en het evangelie van Jezus Christus na te leven' (Brief van het Eerste Presidium, 15 december 2009).

De Schriften bestuderen, geregeld bidden en het evangelie van Jezus Christus naleven zijn werken van gerechtigheid, en de Heer heeft de volgende prachtige belofte geopenbaard: 'Wie de werken van gerechtigheid doet, [zal] zijn loon ontvangen (...), ja, vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de toekomende wereld' (LV 59:23).

Voor een doeltreffender onderricht in *de dingen der gerechtigheid* moeten

we inzien dat we naast het geven van aanwijzingen ruimte moeten laten voor openbaring. Zo kan de persoon die wordt onderricht, zelf het verlangen krijgen om die beginselen te leren kennen.

De Heer heeft het volgende geopenbaard aan Hyrum Smith, via zijn broer, de profeet Joseph Smith:

'Ik zal u van mijn Geest meedelen, die uw verstand zal verlichten, die uw ziel met vreugde zal vervullen.

'En dan zult gij alle dingen weten (...) die u maar van Mij verlangt, die verband houden met de dingen der gerechtigheid, vol geloof vertrouwend op Mij dat u zult ontvangen' (LV 11:13–14).

Tot slot waarschuwen de Schriften ons voor het gevaar van sterven met betrekking tot de dingen der gerechtigheid en van de ernstige gevolgen daarvan voor wie, na door de Geest van God te zijn verlicht, tot zonde en overtreding vervallen.

Onderwijs in *de dingen der gerechtigheid* is een belangrijk element om mensen tot kennis van de waarheid te brengen, tot bekering te laten komen, en tot het einde toe standvastig in het geloof van Christus te laten blijven.

Ouders hebben de heilige plicht om hun kinderen aangaande *de dingen der gerechtigheid* te leren. Leiders en leerkrachten kunnen over de leden onder hun hoede waken, hen voeden en hen onderwijzen in alle *dingen die op de gerechtigheid betrekking hebben*.

Dat vindt doeltreffender plaats als er tijdens het leerproces ruimte is voor openbaring, zodat de mensen het verlangen krijgen om door de Geest verlicht te worden. Dan kan de Geest ze na de uitoefening van hun geloof *de dingen der gerechtigheid* bekendmaken. Van deze dingen getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Ouderling Neil L. Andersen
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Al de verhalen van Jezus

Door een sterker, persoonlijk geloof in Jezus Christus worden [uw kinderen] dan voorbereid op de uitdagingen die ze zullen tegenkomen.

Als je gevraagd bent om aan het einde van de laatste bijeenkomst van de algemene conferentie te spreken, ga je aandachtig naar ieder woord luisteren en vraag je je af welk deel van je toespraak al gegeven is voordat jij aan de beurt komt. Er worden geen onderwerpen toegewezen, thema's worden onderling niet op elkaar afgestemd. Dat kan je het beste aan de Heer overlaten. Hij neemt de individuele, gebedvolle inspanningen van iedere spreker en componeert daarmee een geestelijke symfonie, vol kracht en openbaring. Thema's worden herhaald, het ene beginsel bouwt voort op het andere, profetische waarschuwingen en verheffende beloftes weerklinken — die goddelijke harmonie is een wonder! Ik getuig dat we tijdens deze conferentie de zin en de wil des Heren gehoord en gevoeld hebben.

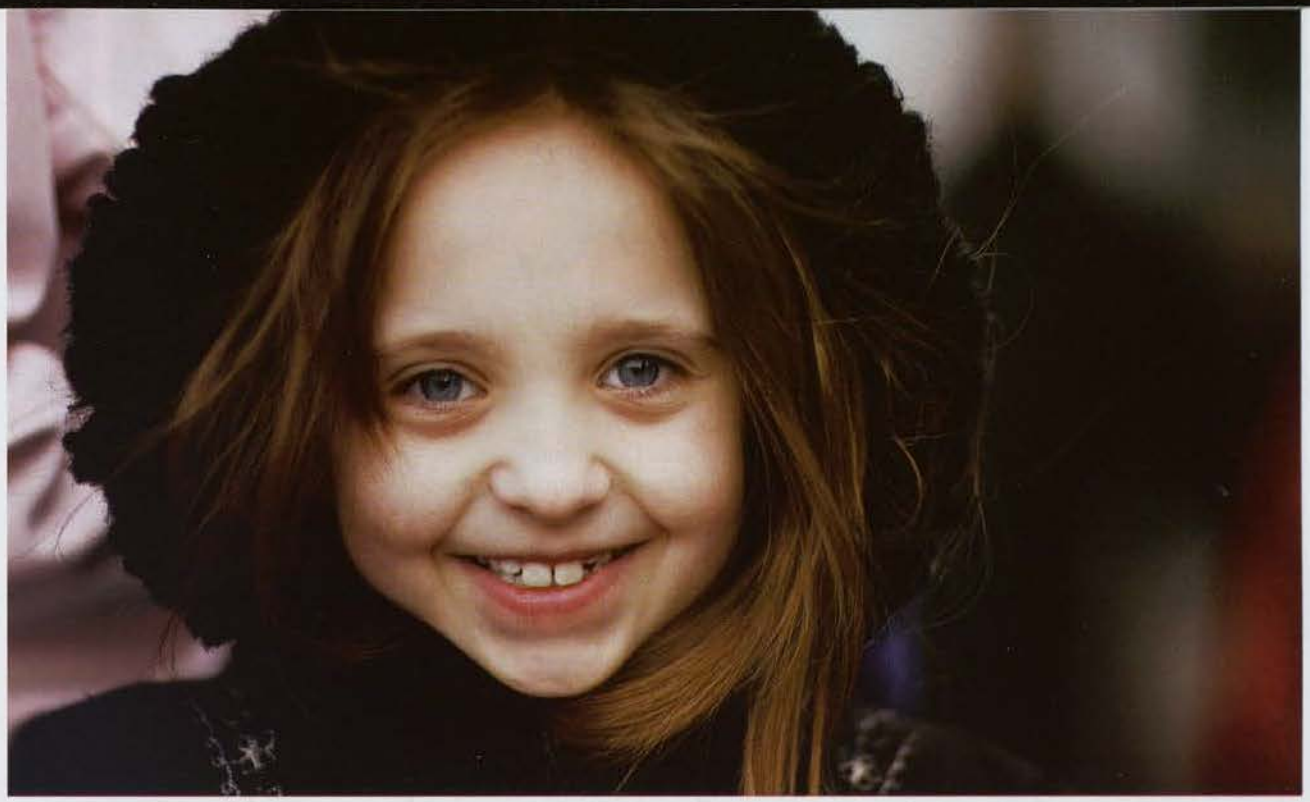
President Monson heeft de opkomende generatie bestempeld als 'de beste die we ooit hebben gehad'[1] en heeft tegen de jongeren gezegd: 'Jullie zijn in een prachtige tijd op aarde gekomen. Jullie mogelijkheden zijn bijna onbeperkt.'[2] Maar hij heeft ook gewaarschuwd: 'We zijn in een moeilijke tijd op aarde gekomen.'[3] 'Het is een tijd van overmatige tolerantie, terwijl de samenleving in het algemeen gewend is de wetten van God te negeren en te overtreden.'[4] We worden omgeven door van alles dat onze aandacht wil afleiden. 'De boze (...) gebruikt alle mogelijke middelen om ons in zijn bedrieglijke web te strikken.'[5]

We houden de opkomende generatie in onze armen. Zij zijn op aarde geboren met belangrijke taken en grote geestelijke vaardigheden. We mogen hun voorbereiding niet licht opnemen. Als ouders en leerkrachten hoeven we geen geestelijke kern in hun ziel te creëren, maar moeten we de vlam van de geestelijke kern aanwakkeren die met het vuur van hun vooraardse geloof al ontstoken is.

Vanmiddag wil ik de vraag van een kind uit een jeugdwerklied behandelen:

Al de verhalen van Jezus hoor ik zo graag.
Wilt u mij weer over Hem vertellen vandaag?[6]

In de huidige wereld heeft ieder kind, iedere jongeman en jongevrouw een eigen bekering tot de waarheid

nodig. Een ieder heeft — onafhankelijk van hun ouders, jeugdleiders en aanmoedigende vrienden en vriendinnen — zijn of haar eigen licht nodig, zijn of haar eigen 'standvastig en onveranderlijk'[7] geloof in de Heer Jezus Christus.

De verhalen van Jezus kunnen als een krachtige wind de sintels van geloof in het hart van onze kinderen aanwakkeren. Jezus heeft gezegd: 'Ik ben de weg en de waarheid en het leven.'[8] Door de verhalen van Jezus die steeds opnieuw verteld worden, krijgen ze geloof in de Heer Jezus Christus en wordt het fundament van hun getuigenis sterker. Kunt u zich voor uw kinderen een waardevoller geschenk voorstellen?

Zijn het leven en de leringen van Jezus Christus verankerd in het verstand en de ziel van onze kinderen? Denken zij na over het leven van de Heiland als ze zich afvragen wat ze in hun leven willen doen? Dat zal de komende jaren steeds belangrijker worden.

Kunnen onze kinderen zich de voorsterfelijke raadsvergadering voorstellen,[9] waar Jezus — de grootste van allen — zei: 'Hier ben Ik, zend Mij'[10]? Zien ze hun eigen bereidheid om naar zijn voorbeeld te dienen?

Denken ze na over zijn nederige geboorte,[11] De Heiland van de wereld die in een kribbe lag.[12] Gaan ze door zijn nederige omstandigheden beter begrijpen wat voor plek materiële bezittingen echt innemen?

Weten ze dat Jezus vaak zei: 'Bidt, en gij zult ontvangen'?[13] Denken onze kinderen aan zijn dankgebeden[14] en zijn smeekbeden tot de Vader[15] als zij zelf met hun zorgen neerknielen?

Hebben we ze verteld over de liefde die Jezus voor kinderen had, hoe Hij ze in zijn armen nam, voor hen bad en huilde?[16] Weten onze kinderen dat Jezus 'met open armen' klaarstaat 'om [ze] te ontvangen'?[17]

Putten ze kracht uit Jezus' voorbeeld van vasten[18] als wij ze in de wet van vasten onderwijzen?

Begrijpen onze kinderen in hun eenzaamheid de eenzaamheid die de Heiland voelde toen zijn vrienden Hem in de steek lieten, en toen Hij aan zijn apostelen vroeg: 'Gij wilt toch ook niet weggaan?'[19]

Hebben onze kinderen de kracht van de wonderen van Heiland gevoeld? Jezus genas de melaatse[20] en liet de blinde zien.[21] Hij voedde vijfduizend mensen[22], bracht de zee tot bedaren[23] en wekte Lazarus uit de dood op.[24]

Geloven onze kinderen dat 'het is door geloof dat wonderen worden verricht,'[25] en bidden ze om wonderen in hun eigen leven?

Putten onze kinderen moed uit de woorden van de Heiland tegen de overste der synagoge: 'Wees niet bevreesd, geloof alleen'?[26]

Zijn onze kinderen op de hoogte van zijn volmaakte leven[27], zijn onzelfzuchtige bediening, dat Hij werd verraden en een wrede kruisdood onderging?[28] Hebben wij ons getuigenis gegeven van zijn zekere opstanding[29], van zijn bezoek aan de Nephieten in Amerika,[30] van zijn verschijning aan de profeet Joseph Smith in het heilige bos?[31]

Kijken zij uit naar zijn verheven terugkeer, wanneer alles goed gemaakt zal worden en iedere knie zal buigen en iedere tong belijden dat Jezus de Christus is?[32]

Zeggen uw kinderen: 'Al de verhalen van Jezus hoor ik zo graag?'[33]

Tot de jongeren en kinderen zeg ik: maak je belangrijke taken en je geestelijke vaardigheden waar. Leer meer over Jezus, open de Schriften. Je kunt bijvoorbeeld opnieuw het boek Johannes lezen, en dat dan met je ouders, leerkrachten en elkaar bespreken.

Vaders en moeders, grootvaders en grootmoeders, en iedereen die geen kinderen heeft en kinderen en jongeren liefdevol omarmt, ik wil u graag aansporen om vaker over Jezus Christus te praten. In zijn heilige naam schuilt veel geestelijke kracht. 'Ik [zeg] u dat er geen andere naam, noch enige andere weg (...) zal worden gegeven waardoor redding tot de mensenkinderen kan komen, dan alleen in en door de naam van Christus.'[34]

Ik beloof de moeders die hun kinderen zonder een vader thuis opvoeden, dat als u over Jezus Christus spreekt, u met kracht uit de hemel zult worden gezegend.

Nadat haar man was overleden, voedde zuster Stella Oaks haar drie jonge kinderen (waaronder ouderling Dallin H. Oaks[35]) als alleenstaande moeder op. Ze heeft ooit gezegd: 'Ik kwam te weten dat de Heer me liefhad en dat ik mijn zending zou kunnen volbrengen. Ik voelde dat ik door liefde werd omgeven (...) [en ik wist] dat Hij [ons zou steunen] in alle tegenspoed die we [zouden] krijgen.'[36]

Ik heb een speciaal verzoek aan de vaders: zorg er alstublieft voor dat u met uw kinderen over de Heiland praat. Zij hebben het nodig om u, alsook hun moeder, te horen getuigen van uw geloof.

Hoewel het kan voorkomen dat een kind niet met een gelovig hart luistert, toch zal uw getuigenis van Jezus in zijn of haar verstand en ziel blijven hangen. Herinnert u zich het verhaal van Alma die het verkeerde pad had gekozen?

Toen hij terugkeerde zei hij: 'Ik (...) herinnerde [mij dat] mijn vader (...) [profeteerde over] de komst van (...) Jezus Christus (...) om voor de zonden der wereld verzoening te doen.

'Welnu, zodra deze gedachte bij mij opkwam, riep ik in mijn hart: O, Jezus, Zoon van God, wees barmhartig jegens mij.'[37]

Wanhoop niet als een kind niet luistert. Tijd en waarheid zijn aan uw zijde. Op het juiste moment zullen uw woorden tot hen terugkeren alsof ze uit de hemel komen. Uw getuigenis zal uw kinderen nooit verlaten.

Als u eerbiedig over de Heiland praat, in de auto, in de bus, aan de eettafel, als u in gebed neerknielt, tijdens schriftstudie, of tijdens gesprekken 's avonds laat, zal de Geest van de Heer uw woorden vergezellen.[38]

Als u uw best doet, zal het getuigenis van Jezus langzaam in het hart van uw kinderen doordringen. Zij wenden zich dan in nederig gebed tot hun hemelse Vader en voelen zijn invloed door de kracht van de Heilige Geest. Door een sterker, persoonlijk geloof in Jezus Christus worden zij dan voorbereid op de uitdagingen die ze zullen tegenkomen.[39]

Toen ik op de Brigham Young University studeerde, ontmoette ik Bill Forrest en Debbie Hutchings. Bill was van zending thuisgekomen. Hij en Debbie werden verliefd en trouwden in de Oaklandtempel. Ze vestigden zich

in Mesa (Arizona) en werden gezegend met vijf zoons en twee dochters. Bill en Debbie leerden hun kinderen om de Heer Jezus Christus lief te hebben zoals zij Hem liefhadden. Hun zoon, ouderling Daniel Forrest, die momenteel in het zendingsgebied Oaxaca (Mexico) werkzaam is, zegt: 'Iedere ochtend voordat we naar school gingen, zaten we, zonder uitzondering, aan tafel om de Schriften te bestuderen.'

Hun dochter Kara, die nu getrouwd is en zelf twee kinderen heeft, herinnert zich nog goed dat haar vader haar iedere ochtend naar het seminarie reed. Ze zegt: 'Mijn vader leerde graag citaten, teksten en gedichten uit het hoofd, [en tijdens die ochtendritjes] oefenden we ze altijd.' Een van zijn lievelingsteksten was: 'Bedenkt, bedenkt, het is op de rots van onze Verlosser, die Christus is, de Zoon Gods, dat gij uw fundament moet bouwen; zodat, wanneer de duivel zijn krachtige winden zendt, (...) [hij] geen macht over u [zal] hebben om u neer te sleuren (...), wegens de rots waarop gij zijt gebouwd.'[40]

Op Goede Vrijdag in het jaar 2000, precies tien jaar geleden, was Bill Forest bisschop van de wijk Estate Groves in Arizona. Op weg naar zijn werk, slechts anderhalve kilometer bij zijn huis vandaan, had hij een aanrijding met een grote vrachtwagen. Debbie en de kinderen waren vlak na Bill van huis gegaan en kwamen langs de plaats van het ongeluk. Bill had het ongeluk niet overleefd. De onsterfelijke geest van deze dierbare echtgenoot en vader was plotseling teruggekeerd naar Hem die de dood heeft overwonnen, de Zoon van God, van wie ze die Paaszondag zijn glorierijke opstanding zouden gedenken.

Hoe vonden Debbie en haar zeven kinderen (de jongste was pas vijf) de kracht die ze nodig hadden? Kara, die toen vijftien was, zei onlangs tegen me: 'Ik ben mijn [moeder en vader] dankbaar voor de manier waarop ze mij [over de Heiland] hebben verteld. Ze hebben de Schriften met me gelezen, met me gebeden en ze zijn een voorbeeld van de liefde en het geduld van [de Heiland] geweest. (...) Pasen [is] ieder jaar een gevoelige tijd. Dan denk ik aan het leven, de zending en de opstanding van onze Heiland, en word ik herinnerd aan het leven van mijn aardse vader.'

Ouderling Daniel Forest zegt: 'Ik was tien toen mijn vader overleed. Dat was een moeilijke tijd (...) mijn moeder is altijd een voorbeeld van de leringen van de Heiland geweest. Ik heb het naambordje van mijn vader bij me, van zijn zending in Spanje. [Twee] van de lievelingscitaten van mijn vader [zijn]: "Twee mannen kunnen alles tot stand brengen, als een van hen maar de Heer is", en "De Heiland moet ons fundament zijn. Anders zullen we falen."'

Het hart van de kinderen van de familie Forrest is vervuld met geloof in Jezus Christus. Op dit Paasweekend, tien jaar na het overlijden van hun vader, missen ze hem enorm, maar de prikkel van zijn dood is in Christus 'verzwolgen'.[41] Ze weten dat ze door de onmetelijke gave van de Heiland weer met hun aardse vader en hun hemelse Vader verenigd kunnen worden.

Al de verhalen van Jezus.

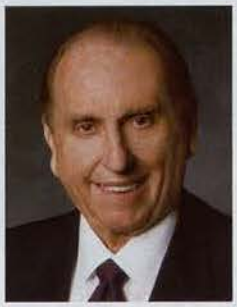
We zullen dadelijk naar de profeet van God luisteren. De Heer heeft over zijn profeet gezegd: 'Zijn woord zult gij aanvaarden, alsof uit mijn eigen mond.'[42] Ik getuig dat president Thomas S. Monson de spreekbuis van de Heer op aarde is.

Ik getuig dat Jezus de Christus is, de Heiland van alle mensen. Zijn leven, zijn verzoening, zijn opstanding en zijn terugkeer zijn zo zeker als de opkomende zon. We zullen zijn naam eeuwig loven.[43] In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Thomas S. Monson, 'Onveranderlijke waarheden in veranderlijke tijden', *Liahona*, mei 2005, p. 19.
2. Thomas S. Monson, 'Mogen jullie moed hebben', *Liahona*, mei 2009, p. 123.
3. Thomas S. Monson, 'Een rechtschapen voorbeeld', *Liahona*, mei 2008, p. 65.
4. Thomas S. Monson, 'Slotwoord', *Liahona*, november 2009, p. 109.
5. Thomas S. Monson, 'Tot we elkaar weerzien', *Liahona*, mei 2009, p. 113.
6. 'Al de verhalen van Jezus', *Kinderliedjes*, 36.
7. Alma 1:25.
8. Johannes 14:6.
9. Zie Abraham 3:2–28.

10. Abraham 3:27.
11. Zie Lucas 2.
12. Zie Lucas 2:7.
13. 3 Nephi 27:29.
14. Zie Lucas 10:21.
15. Zie Lucas 11:2–4.
16. Zie 3 Nephi 17:11–24.
17. Mormon 6:17.
18. Zie Lucas 4:1–13.
19. Johannes 6:67. President Monson heeft vorig jaar tegen de jongeren gezegd: 'Reken er maar op (...) dat je pal zult moeten staan voor je geloof. Tenzij de wortels van je getuigenis sterk genoeg zijn, zal het moeilijk voor je zijn om de spot te weerstaan van hen die je geloof op de proef stellen' (*Liahona,* mei 2009, p. 126).
20. Zie Marcus 1:40–42.
21. Zie Lucas 18:35–43.
22. Zie Marcus 6:34–44.
23. Zie Marcus 4:35–41.
24. Johannes 11:8–53.
25. Moroni 7:37.
26. Marcus 5:36.
27. Zie 1 Petrus 2:21–25.
28. Zie Lucas 22:47–48; 23:32–46.
29. Zie Johannes 20:11–23.
30. Zie 3 Nephi 17:11–26.
31. Geschiedenis naar Joseph Smith 1:17.
32. Zie Leer en Verbonden 88:104.
33. 'Al de verhalen van Jezus'.
34. Mosiah 3:17.
35. Ouderling Dallin H. Oaks heeft ooit gezegd: 'Toen ik jong was, las ik praktisch elke avond. Een van mijn lievelingsboeken was *Hurlbut's Story of the Bible* ... , [een] boek [met] 168 verhalen uit de Bijbel. Ik hield van die verhalen en las ze een paar keer' ('Bible Stories and Personal Protection', *Ensign,* november 1992, p. 37).
36. Stella Oaks, 'Thy Will Be Done'. In: Leon Hartshorn, samensteller, *Remarkable Stories from the Lives of Latter-day Saint Women*, 2 delen [1973–1975], deel 2, p. 184.
37. Alma 36:17–18.
38. In onze wereld is het meer dan ooit nodig dat de woorden van Enos over zijn vader de woorden van onze kinderen over ons worden: 'De woorden die ik mijn vader dikwijls had horen spreken aangaande het eeuwige leven (...) drongen tot diep in mijn hart door. Mijn ziel hongerde; en ik knielde voor mijn Maker neer' (Enos 1:3–4).
39. President Monson heeft jongeren beloofd: 'Als het diep geworteld is, zal je getuigenis van het evangelie, de Heiland en onze hemelse Vader alles beïnvloeden wat je tijdens je leven doet. (...) Als je getuigenis voortdurend wordt gevoed, zul je beschermd worden' (*Liahona,* mei 2009, 126).
40. Helaman 5:12.
41. Mosiah 16:8.
42. Leer en Verbonden 21:5.
43. Zie Alma 26:12.

President Thomas S. Monson

Slotwoord

De vuurtoren van de Heer geeft een signaal af dat makkelijk te herkennen is en dat nimmer faalt.

Dit was een geweldige slotbijeenkomst. Ik heb zelden zulke fijne toespraken in zo weinig woorden gehoord als vandaag. We zijn hier allemaal omdat we de Heer liefhebben. We willen Hem dienen. Onze hemelse Vader is ons indachtig. Dat getuig ik. Ik erken zijn hand in alles.

Een korte tekst:

'Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet.

'Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken.'[1]

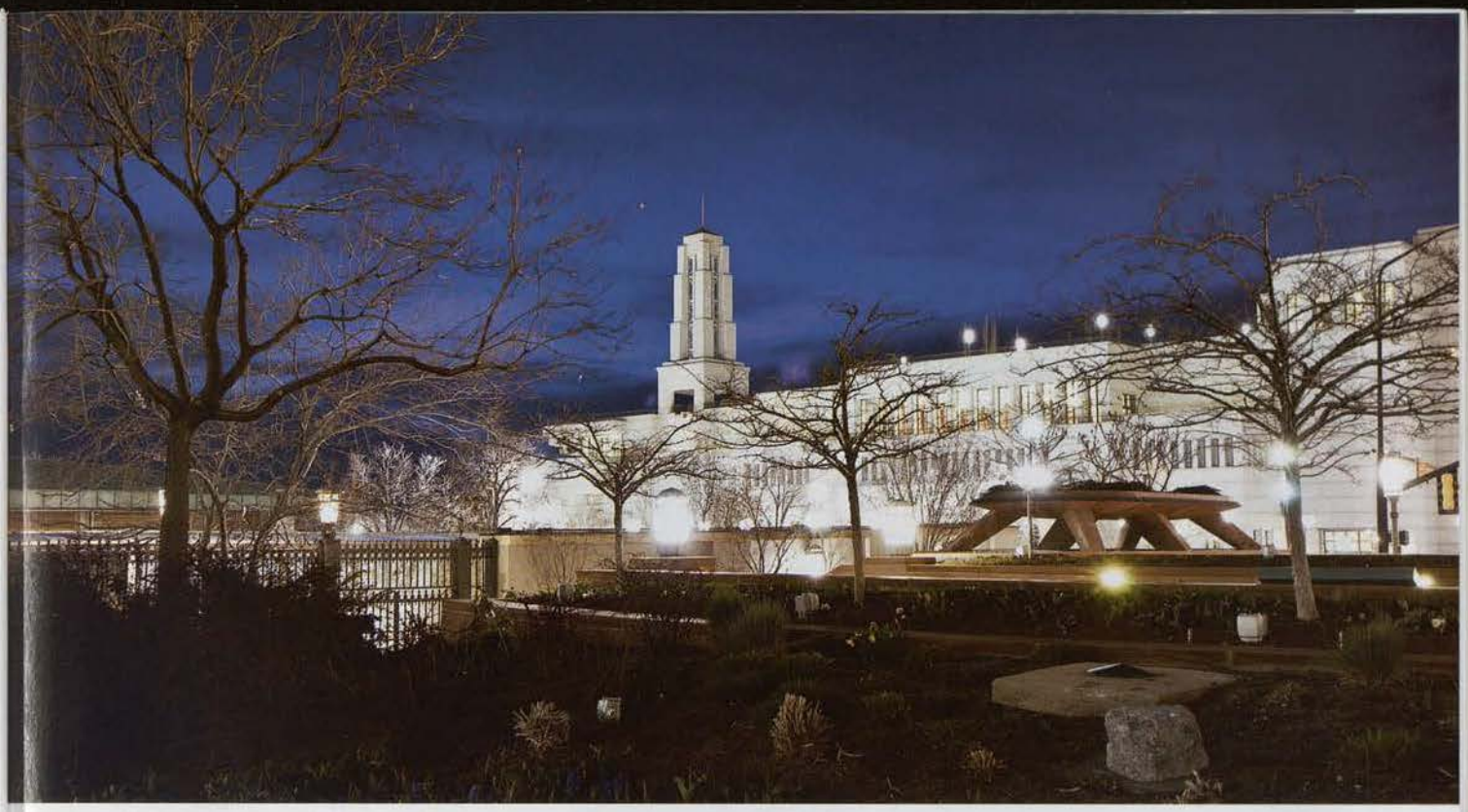
Dat is het verhaal van mijn leven.

Geliefde broeders en zusters, we komen nu aan het einde van een zeer opbouwende en inspirerende conferentie. Ik denk dat we door de adviezen en getuigenissen van de sprekers en spreeksters rijkelijk zijn gezegend, en vastbesloten zijn om volgens de beginselen van het evangelie van Jezus Christus te leven. Het is goed dat we hier zijn geweest. We danken iedereen die tot ons heeft gesproken, en ook hen die de gebeden hebben uitgesproken.

De muziek was fantastisch. Ik moet denken aan de tekst die in de Leer en Verbonden staat: 'Want mijn ziel schept genoegen in het gezang des harten; ja, het gezang der rechtvaardigen is Mij een gebed, en het zal verhoord worden met een zegen op hun hoofd.'[2]

De boodschappen die we tijdens deze conferentie hebben gehoord,

worden in het meinummer van de *Ensign* en de *Liahona* gepubliceerd. Ik spoor u aan om die toespraken te bestuderen, de daarin vervatte leringen te overpeinzen en ze vervolgens na te leven.

Ik weet dat u met mij uw dank betuigt aan de broeders en zusters die tijdens deze conferentie zijn ontheven. Ze hebben goed werk verricht en een grote bijdrage geleverd aan het werk van de Heer. Hun toewijding was volkomen. We danken hen uit de grond van ons hart.

We hebben tevens, door handopsteking, onze steun verleend aan broeders en zusters die tijdens deze conferentie voor een nieuwe functie zijn geroepen. We kijken ernaar uit om met hen samen te werken in dienst van de Meester.

Broeders en zusters, we hoeven maar om ons heen te kijken in de wereld om te zien dat we voor ernstige problemen staan die ons grote zorgen baren. Het lijkt erop dat de touwen van de wereld van de veilige meerpalen zijn afgegleden en het wereldse schip is weggedreven uit de haven van vrede.

Losbandigheid, onzedelijkheid, pornografie, oneerlijkheid en talloze andere ondeugden slingeren velen heen en weer op een zee van zonde en doen ze stranden op de puntige rotsen van verloren kansen, verspeelde zegeningen en vernietigde dromen.

Mijn raad aan ons allen is: kijk naar de vuurtoren van de Heer. Er is geen mist zo dicht, geen nacht zo donker, geen storm zo sterk, geen zeeman zo verdwaald, of de lichtstraal van die vuurtoren kan redding brengen. Hij wenkt ons in de stormen van het leven. De vuurtoren van de Heer geeft een signaal af dat makkelijk te herkennen is en dat nimmer faalt.

Ik vind deze woorden in Psalmen erg mooi: 'O Here, mijn steenrots, mijn vesting en mijn bevrijder, mijn God, mijn Rots, bij wie ik schuil, (...) Here, roep ik uit; want van mijn vijanden ben ik verlost.'[3]

De Heer heeft ons lief, broeders en zusters, en zal ons zegenen als wij Hem aanroepen.

We zijn uitermate dankbaar voor het herstelde evangelie van Jezus Christus en voor al het goede wat het ons brengt. De Heer heeft zijn zegeningen over ons als volk uitgestort. Ik geef u mijn getuigenis dat dit werk waar is, dat onze Heiland leeft, en dat Hij deze kerk hier op aarde leidt.

Mijn hart is vervuld van tedere gevoelens nu we deze conferentie gaan beëindigen. Ik spreek mijn liefde en dank voor u uit. Ik dank u voor uw gebeden voor mij en voor alle algemene autoriteiten van de kerk. De Heer verhoort uw gebeden en zegent ons en leidt ons in de aangelegenheden van zijn koninkrijk hier op aarde. Daar zijn wij uitermate dankbaar voor.

Aan het slot van deze conferentie smeek ik de zegen des hemels over eenieder van u af. Als u waar ook ter wereld naar huis terugkeert, bid ik dat onze hemelse Vader u en uw gezin zal zegenen. Mogen de boodschappen en de geest van deze conferentie tot uiting komen in alles wat u doet — bij u thuis, op uw werk, in uw bijeenkomsten en in uw hele handel en wandel.

Ik heb u lief. Ik bid voor u. Moge God u zegenen. Moge zijn beloofde vrede nu en altijd met u zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Spreuken 3:5–6.
2. Leer en Verbonden 25:12.
3. Psalmen 18:2–3.

Ann M. Dibb
Tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

Wees moedig

De adviezen in het boek Jozua zullen gezamenlijk de grootste bron van moed en kracht worden die er bestaat: geloof in onze hemelse Vader en in zijn Zoon, Jezus Christus.

Als de algemene autoriteiten tijdens de algemene conferentie tot de priesterschap spreken, zeggen ze vaak dat ze het gevoel hebben dat ze een 'machtig leger' van krachtige priesterschapsdragers toespreken. Vanavond heb ik het gevoel dat ik voor een 'machtig leger' uitverkoren dochters van God sta. Jullie zijn uitverkoren om zij aan zij naast die heldhaftige priesterschapsdragers in deze laatste dagen in rechtschapenheid voort te gaan. Jullie zien er prachtig en indrukwekkend uit!

Ik wil vanavond eerst even in het kort het historisch kader schetsen van ons thema, Jozua 1:9: 'Wees sterk en moedig. Sidder niet en word niet verschrikt, want de Here, uw God, is met u, overal waar gij gaat.'

Mozes was de grote profeet die de Israëlieten uit Egypte had weggeleid, waar ze in slavernij hadden geleefd en door de aanbidding van afgoden waren beïnvloed. Na veertig jaar ontbering in de wildernis waren ze dicht bij hun nieuwe vaderland aangekomen, waar ze vrij zouden zijn om de ware en levende God te aanbidden. Toen Mozes overleed, werd Jozua door God geroepen om de profeet te worden die deze wonderbaarlijke reis zou afsluiten.

Jozua was een invloedrijk leider. In de Gids bij de Schriften wordt hij 'een groot voorbeeld van een profeet die tevens krijgsman was' genoemd (Gids bij de Schriften, 'Jozua'). Zijn naam betekent 'God helpt'. Zijn inspirerende leiderschap was hard nodig, omdat er nog steeds rivieren overgestoken en veldslagen gewonnen moesten worden voordat alles wat de Heer de Israëlieten had beloofd, gerealiseerd en verkregen kon worden.

De Heer wist dat de profeet Jozua en de Israëlieten in die tijd veel moed nodig hadden. In het eerste hoofdstuk van het boek Jozua zegt de Heer verscheidene malen tegen Jozua dat hij 'sterk en moedig' moet zijn. Het woord 'moed' wordt gedefinieerd als 'onverschrokkenheid in moeilijkheden en gevaren.' (Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse Taal, dertiende druk, p. 2075.) Door hun moed en gehoorzaamheid waren Jozua en de Israëlieten in staat om het beloofde land binnen te trekken en zich gelukkig te prijzen in de zegeningen van de Heer.

Jozua en de Israëlieten leefden lang geleden. Maar ook wij streven er in onze tijd naar om een 'beloofd land' binnen te gaan. Ons hoogste doel bestaat erin om het eeuwige leven bij onze hemelse Vader te verkrijgen. In het eerste hoofdstuk van het boek Jozua staan vier betrouwbare richtlijnen aan de hand waarvan wij onze hindernissen kunnen overwinnen, onze reis kunnen voltooien en de zegeningen van de Heer in ons 'beloofde land' kunnen ontvangen.

Ten eerste, in vers 5 belooft de Heer Jozua: 'Ik zal u niet begeven en u niet verlaten.' Wij kunnen moed en kracht putten uit de belofte dat de Heer altijd voor ons klaarstaat en ons nooit in de steek zal laten. We hebben geleerd dat onze hemelse Vader al zijn kinderen persoonlijk kent en liefheeft. Als een van zijn dierbare dochters hebben jullie door middel van het gebed recht op zijn beloften en leiding. In de

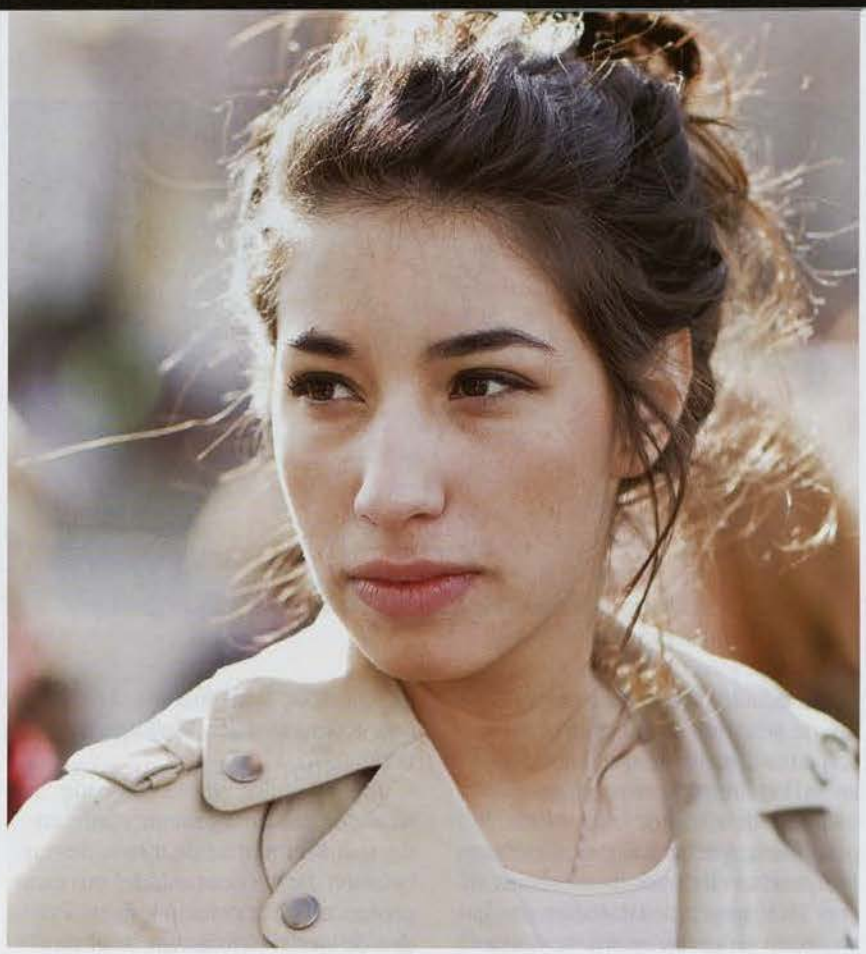

Leer en Verbonden lezen we: 'Wees nederig; en de Heer, uw God, zal u aan de hand leiden en u antwoord geven op uw gebeden' (LV 112:10).

Ik geloof die woorden en beloof je dat onze hemelse Vader onze gebeden hoort en verhoort. Maar we moeten vaak geduldig zijn als we 'de Here verwachten' (Jesaja 40:31). Terwijl we wachten, kunnen we gaan geloven dat we in de steek zijn gelaten of dat onze gebeden niet gehoord zijn, wellicht omdat we niet waardig zijn om antwoord te krijgen. Dat is niet waar. Ik lees graag de troostende woorden van koning David: 'Vurig verwachtte ik de Here; toen neigde Hij Zich tot mij en hoorde mijn hulpgeroep' (Psalmen 40:1).

Het maakt niet uit wat je op je levensreis tegenkomt, de eerste richtlijn in Jozua herinnert ons eraan dat we moeten bidden, geduldig zijn en deze belofte van God in gedachten houden: 'Ik zal u niet begeven en u niet verlaten' (Jozua 1:5).

De tweede richtlijn is in vers 7 te vinden, waar de Heer tegen Jozua zegt: 'Handel nauwgezet overeenkomstig de gehele wet (...) wijk daarvan niet af naar rechts noch naar links, opdat gij voorspoedig zijt, overal waar gij gaat.' De Heer gebiedt Jozua om de geboden nauwkeurig te onderhouden en niet van het pad van de Heer af te wijken. President Howard W. Hunter heeft gezegd: 'Jozua wist dat zijn gehoorzaamheid tot succes zou leiden, en hoewel hij niet precies wist hoe hij dat zou bereiken, had hij vertrouwen in het resultaat. (...) De ervaringen van de grote profeten [in de Schriften] zijn opgeschreven [en bewaard] zodat wij kunnen begrijpen hoe belangrijk het is om het pad van strikte gehoorzaamheid te bewandelen' (Howard W. Hunter, 'Commitment to God', *Ensign*, september 1982, pp. 57, 58).

Een maand geleden bezocht ik een groep jongevrouwen. Ik vroeg de oudere meisjes wat voor advies ze een jong bijenkorfmeisje zouden geven dat haar zou helpen om in elke situatie getrouw en deugdzaam te blijven. Een van de jongevrouwen zei: 'Als je op school door de gang loopt, kan het zijn dat je vanuit je ooghoek iets ziet dat je aandacht trekt, iets dat er niet echt goed uitziet. Dan ben je misschien nieuwsgierig en wil je een kijkje nemen. Maar mijn advies luidt: Kijk niet. Ik beloof je dat je er spijt van zult krijgen. Geloof me, kijk maar gewoon voor je uit.'

Toen ik die jongevrouw dat hoorde zeggen, wist ik dat ik de raad van de Heer aan Jozua hoorde, 'wijk daarvan niet af naar rechts noch naar links' (Jozua 1:7), toegepast op een alledaagse situatie in deze laatste dagen. Jongevrouwen, mijd de verleidingen die je om je heen ziet door nauwkeurig de geboden te onderhouden. Kijk recht vooruit naar je eeuwige doel. De tweede richtlijn herinnert je eraan dat als je dat doen, je beschermd zal worden en 'voorspoedig zijn, overal waar gij gaat' (Jozua 1:7).

In vers 8 staat onze derde richtlijn. Hier spreekt de Heer over een 'wetboek' en zegt Hij tegen Jozua: 'Overpeins het dag en nacht, opdat gij nauwgezet handelt overeenkomstig alles wat daarin geschreven is, want dan (...) zult gij voorspoedig zijn.' De Heer gebiedt Jozua, en ons allemaal, om de Schriften te bestuderen. Dagelijkse schriftstudie, vooral in het Boek van Mormon, is een stevig fundament om je ontluikende getuigenis van Jezus Christus en zijn evangelie. De Geest wordt erdoor uitgenodigd. President Harold B. Lee heeft gezegd: 'Als we niet dagelijks de Schriften bestuderen, zal ons getuigenis verzwakken en zal onze spiritualiteit niet toenemen' (*Leringen van kerkpresidenten: president Harold B. Lee* [2000], p. 67).

In de Schriften staan talloze aanwijzingen, beloften, oplossingen en herinneringen die ons op onze weg naar het 'beloofde land' kunnen helpen. De

Santiago (Chili).

derde richtlijn is een aanmoediging om de Schriften dagelijks te bestuderen en te overdenken, zodat we voorspoed en succes kunnen vinden.

Nadat de Heer tot Jozua heeft gesproken, spreekt Jozua de Israëlieten toe. Aan het eind van zijn toespraak, in vers 16, reageren de Israëlieten op zijn woorden en geven ze ons de vierde richtlijn. Ze antwoorden: 'Al wat gij ons bevolen hebt, zullen wij doen en overal, waarheen gij ons zenden zult, zullen wij gaan.'

Als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen kunnen wij dezelfde toezegging doen om onze profeet te volgen, president Thomas S. Monson, die vanavond bij ons is. Door gebed en de bevestiging van de Geest ontwikkelen wij ons eigen getuigenis van de hedendaagse profeet. Dat getuigenis groeit als wij luisteren en de moed hebben om nauwgezet zijn leringen toe te passen.

Als we luisteren en de raad van onze profeet opvolgen, zullen wij speciale zegeningen ontvangen. Luister naar de profetische beloften die president Monson in onze laatste algemene conferentie heeft gedaan: 'Moge God u zegenen. Moge de vrede die Hij heeft beloofd de uwe zijn, nu en altijd' ('Slotwoord', *Liahona,* november 2009, p. 110). 'Er wachten ons grote beloften als we toegewijd en getrouw zijn' (Beheers uw gevoelens, o mijn broeder', *Liahona,* november 2009, p. 69). 'Ik smeek de zegeningen des hemels over ieder van u af' (*Liahona,* november 2009, p. 110.)

In nodig jullie uit om volgende week, tijdens de algemene conferentie, te luisteren naar de instructies en beloften die we door middel van onze profeet en de apostelen krijgen. Pas dan de vierde richtlijn toe door de raad van de profeet op te volgen en opnieuw te bevestigen: 'Al wat gij ons bevolen hebt, zullen wij doen en overal, waarheen gij ons zenden zult, zullen wij gaan' (Jozua 1:16).

Momenteel lijken deze vier richtlijnen — gebed, gehoorzaamheid aan Gods geboden, dagelijkse schriftstudie en de toezegging om de hedendaagse profeet te volgen — misschien klein en eenvoudig. Maar ik wil jullie herinneren aan deze tekst uit Alma: 'Zie, ik zeg u dat door kleine en eenvoudige dingen grote dingen worden teweeggebracht' (Alma 37:6). Als we die vier 'kleine en eenvoudige dingen' uit het boek Jozua in ons dagelijks leven toepassen, zullen ze de grootste bron van moed en kracht worden die er bestaat: geloof in onze hemelse Vader en in zijn Zoon, Jezus Christus.

Onze hemelse Vader weet dat onze reis niet gemakkelijk is. We krijgen iedere dag te maken met situaties die moed en kracht vergen. Het volgende verhaal dat onlangs in de *Church News* stond, bevestigt die waarheid:

'Enkele maanden geleden liet een leerkracht op een middelbare school aan het begin van de les de voorstanders van een bepaald politiek standpunt aan de ene kant van het lokaal staan, en de tegenstanders aan de andere kant.

'Nadat de leerlingen stelling hadden genomen, ging de leerkracht aan de kant van de tegenstanders staan. De leerkracht nam een bepaalde jonge vrouw aan de kant van de voorstanders onder vuur en viel haar mening en die van haar medestandsters aan.

'De jonge vrouw, een rozenmeisje in haar wijk, probeerde de aanval op haar geloofsovertuiging te verwerken.

[Ze bleef] kalm ondanks de publieke aanval van iemand in een gezagspositie' ('What youth need', *Church News*, 6 maart 2010, p. 16).

Deze jonge vrouw toonde opmerkelijk veel moed op haar eigen slagveld, dat op die dag haar klaslokaal bleek te zijn. Waar je je ook bevindt, en waar je ook mee te maken kunt krijgen, ik hoop dat je iets zult hebben aan de richtlijnen in het boek Jozua, zodat je op deze belofte van de Heer kunt vertrouwen: 'Wees sterk en moedig. Sidder niet en word niet verschrikt, want de Here, uw God, is met u, overal waar gij gaat' (Jozua 1:9).

Ik wil jullie mijn getuigenis geven dat onze hemelse Vader jullie allen kent en liefheeft. Als je je tot Hem richt, zal Hij je niet in de steek laten! Hij zal je zegenen met de kracht en de moed die je nodig hebt om je reis terug naar Hem te voltooien. Ik ben dankbaar voor de Schriften en voor goede voorbeelden, zoals de profeet Jozua. Ik ben dankbaar voor president Monson, die ons veilig naar onze hemelse Vader wil terugleiden. Ik bid dat wij net als de Israëlieten ons 'beloofde land' zullen binnengaan en vrede in de zegeningen van de Heer vinden. Ik spreek deze woorden in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Mary N. Cook
Eerste raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

Geef nooit, maar dan ook nooit, op!

Wat verwacht de Heer van jullie? Hij wil dat jullie een moedige en deugdzame dochter van God zijn, toegewijd om iedere dag zo te leven dat je de zegeningen van de tempel waardig bent.

Afgelopen augustus namen we enkele van onze kleinkinderen mee naar het Timpanogos Cave National Monument, een van de populairste bestemmingen in Utah. Het is een vrij zware wandeling van ruim twee kilometer bergopwaarts om de grot te bereiken, maar zeker de moeite waard om de prachtige, spiraalvormige formaties in de grot te zien. Ik wist zeker dat Ruthie van negen er weinig moeite mee zou hebben, maar vroeg me af of Caroline van zes wel voldoende kracht en uithoudingsvermogen zou hebben.

We begonnen allemaal enthousiast aan de wandeling en we liepen vrij snel over het geasfalteerde pad. We hadden al gauw een kwart afgelegd, maar het volgende kwart duurde een stuk langer. Caroline begon erg moe te worden. Met Ruthie ging het goed en ze moedigde Caroline aan om door te zetten. We gingen ter wille van Caroline wat langzamer lopen. Toen leek het wel of alles mis ging. Het begon te waaien, en door het opwaaiende stof konden we bijna niets zien. Het was beangstigend, en of dat niet genoeg was, zagen we een bordje staan met de woorden: 'Natuurlijk leefgebied van de ratelslang. Voor uw veiligheid: blijf op het pad.'

We gingen langzaam verder totdat we driekwart van de weg hadden afgelegd, maar toen hadden we het steilste gedeelte nog voor ons liggen. Moe, bang en vol twijfel ging Caroline zitten en zei met tranen in haar ogen: 'Ik geef het op! Ik kan echt niet verder!'

We gingen zitten en overlegden wat we moesten doen. We bedachten een plan. We besloten onze stappen te tellen en te zien hoe we ons na honderd stappen zouden voelen. Ruthie en ik beloofden Caroline dat we haar zouden helpen. We zouden om ons heen kijken om iets te vinden dat ons blij zou maken en daar zouden we over praten. We zongen zelfs jeugdwerkliedjes.

Alles veranderde. Caroline zei dat ze het plan zou volgen. Honderd stappen leken niet onmogelijk. Caroline wist dat we haar zouden helpen, en toen we naar het goede om ons heen keken en liedjes zongen, voelden we ons gelukkiger.

Zijn jullie weleens bang en ontmoedigd geweest als je iets moest doen wat je krachten te boven ging? Heb je ooit de moed willen opgeven?

Stel je voor hoe Jozua, de opvolger van de grote profeet Mozes, zich moet hebben gevoeld toen hij de Israëlieten naar het beloofde land moest leiden. Hij zal af en toe ook weleens de moed hebben willen laten zakken. Maar de Heer troostte hem door drie keer tegen hem te zeggen dat hij sterk en moedig moest zijn (zie Jozua 1:6–9). Vol vertrouwen dat God hen zou helpen, beloofden de Israëlieten: 'Al wat gij ons bevolen hebt, zullen wij doen' (Jozua 1:16).

In de Schriften staan veel voorbeelden van mannen en vrouwen die veel moed toonden om te doen wat de Heer gebood, ook als de opdrachten onmogelijk leken en ze de moed wel hadden willen laten zakken.

Wat verwacht de Heer van jullie? Hij wil dat jullie een moedige en deugdzame dochter van God zijn, toegewijd om iedere dag zo te leven dat je de

zegeningen van de tempel waardig bent en bij Hem kunt terugkeren. Daar is in deze wereld moed voor nodig. Jullie hebben het heilsplan om dat mogelijk te maken. Morele keuzevrijheid, het vermogen om te kiezen, is een essentieel onderdeel van dat plan. Je hebt al enkele goede beslissingen genomen. Voordat je werd geboren, heb je ervoor gekozen om op aarde te komen, een lichaam te ontvangen en jezelf te bewijzen. Je hebt ervoor gekozen om je te laten dopen, de eerste verordening op je weg naar het eeuwige leven. Je leidt nu je aardse leven, en je blijft beslissingen nemen, leren en groeien. Het sluiten van heilige verbonden en het ontvangen van de tempelverordeningen zijn belangrijke onderdelen van het plan.

Maar als je ouder wordt, wordt het pad steiler en heb je, net als Caroline, misschien de neiging om de moed te laten zakken. Het leven is moeilijker, vol beslissingen en verleidingen. Satan probeert je in de war te brengen, zodat je je gaat afvragen of je dit pad wel wilt bewandelen. Je wordt misschien verleid om een andere weg te nemen, ook als er bordjes staan om je voor gevaar te waarschuwen. Je twijfelt wellicht aan je vaardigheden en je vraagt je misschien af, zoals een jongevrouw dat deed: 'Is het echt mogelijk om in deze wereld deugdzaam te blijven?' Het antwoord, mijn jonge vriendinnen, luidt: 'Jazeker!' en mijn raad is vergelijkbaar met de raad van Winston Churchill tijdens de Tweede Wereldoorlog: 'Geef nooit, maar dan ook nooit, op!' (Zie 'Never Give In', [Toespraak, Harrow School, Londen, 29 oktober 1941].)

Daar is veel moed voor nodig, maar je hebt zijn plan! Hoe kun je het plan volgen en een moedige en deugdzame dochter van God zijn? Ten eerste, ontwikkel een sterk getuigenis, stap voor stap. Ten tweede, roep de hulp in van onze hemelse Vader, Jezus Christus, familieleden en anderen die je steunen in je beslissing om het plan te volgen. En ten slotte, leef zodanig dat je in aanmerking komt voor het gezelschap van de Heilige Geest.

Over het verkrijgen van een sterk getuigenis heeft president Thomas S. Monson de jongevrouwen het volgende beloofd: 'Als je getuigenis voortdurend wordt gevoed, zul je beschermd worden.' ('Mogen jullie moed hebben', *Ensign*, mei 2009, p. 126.)

Je getuigenis zal 'geleidelijk door ervaring groeien. Niemand ontvangt in één keer een volledig getuigenis.' (*Trouw aan het geloof*, p. 63.) Toen we het steilste deel van de berg opliepen, deden we dat stap voor stap. Om een getuigenis te ontwikkelen, moet je het stap voor stap voeden. 'Als [je] de geboden onderhoudt, zal [je getuigenis] verder groeien. [Je] zult zien dat [je] getuigenis zich zal blijven ontwikkelen als [je] anderen opbouwt en sterkt.' Door [te bidden, de Schriften te bestuderen, de geboden te onderhouden en anderen te helpen, zul je] gezegend worden met momenten van inspiratie die [je] getuigenis [zullen versterken].' (*Trouw aan het geloof*, p. 63.)

Persoonlijke vooruitgang is een uitstekende manier om je getuigenis stap voor stap te voeden. Je ervaringen met de JV-waarden en je projecten zijn kleine stappen waardoor je getuigenis van Jezus Christus wordt gevoed terwijl je zijn leringen bestudeert en in je dagelijkse leven toepast. Door die voortdurende voeding blijf je veilig op het pad.

Roep ten tweede de hulp van anderen in om je te sterken en te steunen. Roep allereerst je hemelse Vader in gebed aan. Je bent zijn dochter. Hij kent je en heeft je lief. Hij hoort en verhoort je gebeden. In de Schriften worden we herhaaldelijk aangemoedigd om 'altijd te bidden' (zie bv. LV 90:24). Als je bidt, *zal* de Heer bij je zijn, net zoals Hij bij Jozua was.

We hebben allemaal de hulp van de Heiland nodig om het plan te volgen en bij onze Vader in de hemel terug te keren. Misschien heb je vergissingen begaan of ben je op een verkeerd pad terechtgekomen. 'Daar de Heiland je liefheeft en zijn leven voor jou heeft gegeven, kun je je bekeren. (...) Dankzij het zoenoffer van de Heiland kun jij vergiffenis van je zonden ontvangen' (*Persoonlijke vooruitgang* [boekje], p. 71). 'Hoe sneller je je bekeert, des te sneller je de zegeningen ontvangt die voortvloeien uit vergeving.' (*Voor de kracht van de jeugd* [brochure, 2001], p. 30.)

Besluit nu dat je al het nodige zult doen om je te bekeren. 'Neem (...) iedere week aan het avondmaal deel [en vul] je leven met deugdzame activiteiten die je geestelijke kracht geven. Als je dat doet, zul je beter in staat zijn om verleidingen te weerstaan, de geboden te onderhouden en meer op Jezus Christus te lijken.' (*Persoonlijke vooruitgang*, deugd.)

Er zijn ook hedendaagse profeten op aarde om je te helpen. Zij spreken voor deze tijd. Concentreer je op hun woorden. Zij geven je de waarschuwingsborden om je voor gevaar te behoeden en je veilig op het pad te houden. De waarschuwingsborden die op jullie van toepassing zijn staan in *Voor de kracht van de jeugd*. 'Volg

de profeet, want zijn raad is goed.' (*Kinderliedjes*, 'Volg de profeet', p. 59.)

Een van de grote zegeningen van het plan is dat we in een gezin opgroeien. Jullie hebben ouders die je met hun wijsheid en ervaring zullen helpen om je goddelijke potentieel te bereiken. Vertrouw ze. Zij hebben het beste met je voor.

Leer van je moeder, je grootmoeder en andere rechtschapen vrouwen met een sterk getuigenis. De rol van een moeder is die van opvoedster. Moeders, niemand houdt zoveel van uw dochter als u. U bent haar beste leidster, gids en voorbeeld. We hopen dat u de uitnodiging wilt aanvaarden om samen met uw dochter aan Persoonlijke vooruitgang te werken. Ik heb veel geleerd toen ik met mijn moeder aan de waarde deugd werkte. Ook uw onderlinge relatie zal versterkt worden en u zult beiden door uw liefde, steun en aanmoediging gezegend worden.

Jongevrouwen, kies goede vriendinnen uit die je steunen in je rechtschapen beslissing om het plan te volgen. Net zoals Ruthie haar zusje Caroline aanmoedigde, kunnen jullie veel doen om elkaar te versterken. Als je je onderscheiding Voorbeeldige jongevrouw hebt ontvangen, is het jouw beurt om een 'grote zus' te zijn. Terwijl je werkt om je 'bezige bij' te verdienen, krijg je de kans om andere jongevrouwen te sterken door je rechtschapen voorbeeld en getuigenis, en als je ze helpt met hun Persoonlijke vooruitgang.

Leef ten slotte zodanig dat je in aanmerking komt voor het gezelschap van de Heilige Geest. Toen wij Caroline hielpen door naar het goede om ons heen te kijken en jeugdwerkliedjes te zingen, nodigden we de Geest uit. We voelden liefde, blijdschap en vrede, en dat zijn vruchten van de Geest (zie Galaten 5:22). Je hebt die vrede en dat zelfvertrouwen nodig als Satan je met gevoelens van twijfel bestookt, als je verleid wordt om een ander pad te bewandelen of als anderen onvriendelijk zijn of je uitlachen om je geloofsovertuiging.

Ik wil jullie graag het verhaal van Julie vertellen, een jongevrouw die haar problemen het hoofd kon bieden door naar de Heilige Geest te luisteren. Ze zat een keer in het Oude Testament te lezen toen ze de volgende gedachte kreeg: 'Lees Matteüs 5. Lees Matteüs 5.' Ze dacht: 'Waarom zou ik de gedachte krijgen om iets in het Nieuwe Testament te lezen?' Ze gaf echter gehoor aan de influistering en las in Matteüs: 'Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen' (Matteüs 5:44).

De volgende dag had ze wat moeite met vriendinnen die onvriendelijk waren en haar in de steek lieten. Eerst was ze erg boos, maar toen dacht ze: hier ben ik op voorbereid. De Geest heeft me ingefluisterd om Matteüs te lezen en ik moet aardig zijn en mijn vriendinnen vergeven. Door die kleine stap om in de Schriften te lezen, was ze erop voorbereid om op christelijke wijze te reageren. Na die ervaring wist ze zeker dat de Heer haar kende, en door de influisteringen van de Heilige Geest wist ze wat ze moest doen.

Lieve jongevrouwen, ik heb velen van jullie ontmoet die, net als Julie, in moeilijke omstandigheden niet de moed opgaven, maar ervoor kozen om het plan te volgen. Ik bid dat jullie stap voor stap je getuigenis zullen blijven versterken. Roep de hulp in van onze hemelse Vader, Jezus Christus, profeten, en anderen die je steunen in je beslissing om het plan te volgen. Leef een deugdzaam leven zodat de Heilige Geest bij je zal zijn om je veilig te begeleiden. Ik getuig dat als je dat doet, de Heer bij je zal zijn en dat je op het pad kunt blijven dat naar de tempel en het eeuwige leven leidt. 'Wees sterk en moedig' (Jozua 1:9) en geef nooit, maar dan ook nooit, op! In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Elaine S. Dalton
Algemeen jongevrouwenpresidente

Vergeet niet wie je bent!

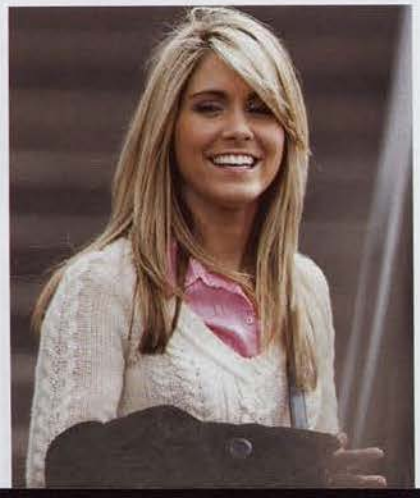
Niets is mooier dan een jongevrouw die het licht van de Geest uitstraalt, die zelfvertrouwen heeft en moedig is omdat ze deugdzaam is.

We *zijn* dochters van onze hemelse Vader. Hij houdt van ons en wij houden van Hem.[1] Ik voel mij nederig en dankbaar in jullie midden. De Heer heeft me gezegend met een heel duidelijk begrip van wie jullie zijn en waarom jullie nu hier op aarde zijn. De Heer houdt van jullie, en ik weet dat jullie van Hem houden. Het is aan jullie stralende gezichten te zien, aan je fatsoen, aan je verlangen om het goede te kiezen en aan je vastberadenheid om deugdzaam en rein te blijven.

Samen hebben we veel geestelijke momenten ervaren. We hebben ons getuigenis gegeven op kampen, in kerkgebouwen en tijdens haardvuuravonden. We hebben ons gewarmd aan het vuur van ons geloof. We hebben bergen beklommen en goudkleurige vaandels ontvouwd — van Brazilië tot Bountiful — als teken van de vastberadenheid diep in ons hart om deugdzaam te blijven en altijd waardig te zijn om naar de tempel te gaan. We hebben gebeden, het Boek van Mormon gelezen en iedere dag geglimlacht. En samen met onze moeder, grootmoeders en leidsters werken we aan onze Persoonlijke vooruitgang. En we zijn nog maar net begonnen!

Dit is een prachtige tijd om als jongevrouw op aarde te leven. Onze visie is hetzelfde gebleven. Namelijk: waardig zijn om heilige verbonden te sluiten en na te leven, en de verordeningen van de tempel te ontvangen. Dat is ons hoogste doel! En we zullen een voorbeeld voor de wereld zijn inzake terugkeer tot deugdzaamheid — een terugkeer tot kuisheid en zedelijke reinheid. We zullen ons uiterste best blijven doen om met elkaars hulp 'op heilige plaatsen'[2] te staan en de Heilige Geest te ontvangen, te herkennen en erop te vertrouwen.

We zullen over Christus blijven praten en ons in Christus blijven verheugen, zodat een ieder van ons zal weten op welke bron we mogen vertrouwen voor vergeving van onze zonden.[3] En ja, we zullen pal blijven staan ongeacht de stormen die om ons heen kunnen woeden, omdat we weten en getuigen dat 'het is op de rots van onze Verlosser, die Christus is, de Zoon Gods, dat [wij ons] fundament moet[en] bouwen (...) en als [we] op dat fundament bouwen, kunnen [wij] niet vallen.'[4]

De raad van de Heer aan Jozua is ook zijn raad aan jullie, de 'jongeren met het edele geboorterecht'[5]. 'Wees sterk en moedig. Sidder niet en word niet verschrikt, want de Here, uw God, is met u, overal waar gij gaat.'[6] Jullie zijn niet alleen! Ook al ben je de enige heilige der laatste dagen op school, onder je vriendinnen of in je familie, je bent niet alleen. Je kunt op de kracht van de Heer vertrouwen. Jozua zei tegen de Israëlieten: 'Heiligt u, want morgen zal de Here in uw midden wonderen doen.'[7] Dat was de oproep van Jozua tot een terugkeer naar deugdzaamheid, en het is dezelfde oproep die tot ons is gericht. We kunnen het werk waartoe we zijn geroepen en voorbereid alleen doen als we kunnen putten uit de kracht en het vertrouwen die voortvloeien uit een deugdzaam leven.

Jullie zijn jongevrouwen met een groot geloof. Dat geloof hebben jullie meegebracht op aarde. Alma leert ons dat jullie in het voorsterfelijk leven blijk gaven van 'buitengewoon geloof en goede werken.'[8] Je vocht met je geloof en getuigenis om het plan te verdedigen dat aan God was voorgesteld. Jullie wisten dat het plan goed was en dat de Heiland zou doen wat Hij beloofde. Want jullie kenden Hem! Jullie stonden aan zijn kant en waren enthousiast dat jullie naar de aarde mochten komen. Jullie wisten wat er van je verwacht zou worden. Jullie wisten dat het moeilijk

zou zijn, en toch hadden jullie het vertrouwen dat je niet alleen je goddelijke zending kon vervullen, maar dat je ook echt iets kon betekenen. Jullie zijn 'uitverkoren geesten die bewaard waren om in de volheid der tijden op aarde te komen en deel te nemen aan het leggen van de grondslag voor het grootse werk der laatste dagen, waaronder het bouwen van de tempels en het daarin verrichten van de verordeningen.'[9]

En nu zijn jullie hier, om te doen waartoe je bent bewaard en voorbereid. Als ik zo naar jullie kijk, vraag ik me af of de vriendinnen van de jonge soldaten van Helaman er zo uitzagen! Het is dan ook geen wonder dat de kracht van Satans aanvallen op je identiteit en deugd toeneemt. Hij wint als jullie ontzet, ontmoedigd, verward, vertraagd of belemmerd kunnen worden in jullie vermogen om door de Heilige Geest geleid te worden of naar de heilige tempel te gaan.

Jongevrouwen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, vergeet niet wie je bent! Je bent uitverkoren. Jullie zijn dochters van God. Je kunt geen generatie jongevrouwen zijn die tevreden is om 'erbij te horen'. Jullie moeten de moed hebben om je te onderscheiden: 'Staat op en laat [je] licht schijnen, opdat het een standaard voor de natiën zal zijn.'[10] De wereld wil je doen geloven dat je niet belangrijk bent — dat je uit de mode bent en ouderwets. De wereld roept je voortdurend, met luide stem, om 'het ervan te nemen', om 'alles uit te proberen', om 'te experimenteren en vrolijk te zijn'. Daarentegen fluistert de Heilige Geest je in en moedigt de Heer je aan om 'op de paden der deugd' te wandelen, 'de dingen van deze wereld terzijde [te] leggen (...) en de verbonden aan [te kleven] die gij hebt gesloten.'[11]

Ik heb altijd genoten van het verhaal van de zoon van koning Lodewijk XVI van Frankrijk, omdat hij een onwrikbare zelfkennis had. Als jongeman was hij gekidnapt door slechte mensen, die zijn vader, de koning, hadden onttroond. Deze mensen wisten dat als zij hem moreel konden vernietigen, hij geen troonopvolger kon worden. Zes maanden lang stelden ze hem bloot aan al het slechte wat het leven te bieden had. Maar hij bezweek nooit onder de druk. Dat verbaasde zijn kidnappers en toen ze alles hadden gedaan wat ze konden bedenken, vroegen ze hem waarom hij zoveel morele kracht had. Zijn antwoord was eenvoudig. Hij zei: 'Ik kan niet doen wat u wilt, want ik ben geboren om koning te worden.'[12]

Net als de zoon van de koning hebben jullie allemaal een koninklijk geboorterecht. Jullie hebben allemaal een goddelijk erfgoed. 'Jullie zijn letterlijk een koninklijke dochter van onze Vader in de hemel.'[13] Jullie zijn allemaal geboren om koningin te worden.

Toen ik aan de Brigham Young University studeerde, leerde ik wat het echt betekent om koningin te zijn. Ik kreeg de unieke kans om samen met enkele andere studenten de profeet, president David O. McKay, te ontmoeten. Ik kreeg te horen dat ik mijn beste jurk moest aantrekken en de volgende ochtend klaar moest staan om naar het huis van de profeet in Huntsville (Utah) te gaan. Ik zal die ervaring nooit vergeten. Zodra we het huis binnenkwamen, voelde ik de Geest. We zaten in de huiskamer van de profeet om hem heen. President McKay had een wit pak aan en zijn vrouw zat naast hem. Hij liet ons een voor een bij hem komen en iets over onszelf vertellen. Toen ik aan de beurt was, stak hij zijn hand naar mij uit en hield mijn hand vast. Ik vertelde hem over mijn leven en mijn

familie. Hij keek me diep in de ogen.

Toen iedereen aan de beurt was geweest, leunde hij achterover in zijn stoel, pakte hij de hand van zijn vrouw beet en zei hij: 'Jonge vrouwen, ik wil jullie graag aan *mijn koningin* voorstellen.' Naast hem zat zijn vrouw, Emma Ray McKay. Hoewel ze geen kroon met glinsterende diamanten op had en ze niet op een troon zat, *wist* ik dat ze een echte koningin was. Haar grijze haar was haar kroon, en haar reine ogen glinsterden als diamanten. Toen president en zuster McKay over hun familie en hun leven samen vertelden, spraken hun ineengestrengelde handen boekdelen over hun liefde. Ze straalden geluk uit. Zij had een schoonheid die niet te koop is. Die kwam voort uit het jarenlang streven naar de beste gaven, een goede opleiding en het streven naar kennis door studie en door geloof. Maar die kwam ook voort uit jarenlang hard werken, getrouw beproevingen doorstaan met optimisme, vertrouwen, kracht en moed. En tevens uit haar onwankelbare toewijding en trouw aan haar man, haar kinderen en de Heer.

Op die herfstdag in Huntsville (Utah) werd ik herinnerd aan mijn goddelijke identiteit en leerde ik iets over wat ik nu 'innerlijke schoonheid' noem — de soort schoonheid die van *binnen* uit straalt. Het is de soort schoonheid die niet gekocht kan worden of met make-up of door een operatie bereikt kan worden. Het is de soort schoonheid die je er niet af wast. Het is *geestelijke* aantrekkelijkheid. Innerlijke schoonheid komt uit deugdzaamheid voort. Het is de schoonheid die uit kuisheid en zedelijke reinheid voortkomt. Het is de schoonheid die je in de ogen van een deugdzame vrouw ziet, zoals je moeder en grootmoeder. Het is de schoonheid die verdiend wordt door geloof, bekering en het naleven van verbonden.

De wereld legt zoveel nadruk op lichamelijke aantrekkelijkheid en wil je laten geloven dat je op een onbereikbaar fotomodel op de omslag van een tijdschrift moet lijken. De Heer wil je laten weten dat je een unieke schoonheid hebt. Als je deugdzaam, kuis en zedelijk rein bent, valt je innerlijke schoonheid in je ogen en van je gezicht af te lezen. Mijn grootvader zei altijd: 'Als je dicht bij God en zijn oneindige goedheid blijft, hoef je niets te vertellen, het is aan je gezicht te zien.'[14] Als je het gezelschap van de Heilige Geest waardig bent, zul je zelfvertrouwen hebben en zal je innerlijke schoonheid helder stralen. 'Laat [daarom] deugd onophoudelijk uw gedachten sieren; dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid van God sterk worden. (...) De Heilige Geest zal uw constante metgezel zijn.'[15]

We hebben geleerd: 'De gave van de Heilige Geest stimuleert al onze verstandelijke vermogens. Ze versterkt, vergroot, ontvouwt en zuivert alle natuurlijke hartstochten en gevoelens. (...) Ze inspireert tot deugdzaamheid, vriendelijkheid, goedheid, genegenheid, zachtaardigheid en naastenliefde. *Ze ontwikkelt schoonheid van gestalte en gelaatstrekken*.'[16] Dat is het grote schoonheidsgeheim! Dat is de schoonheid die ik bij de profeet thuis heb gezien. Die dag heb ik geleerd dat de schoonheid van zuster McKay de enige schoonheid is waar het uiteindelijk om gaat en de enige schoonheid die blijvend is.

Alma stelt ieder van ons een indringende vraag: 'Hebt [je] zijn beeld in uw gelaat ontvangen?'[17]

Onlangs werd ik op kantoor door een groep jongevrouwen bezocht. Aan het eind van het bezoek zei een jongevrouw met tranen in haar ogen: 'Ik heb mezelf nooit mooi gevonden. Ik vond mezelf altijd erg gewoontjes. Maar toen ik vandaag langs de spiegel in uw kantoor liep, keek ik erin en was ik mooi!' Ze *was* inderdaad mooi omdat haar gezicht door de Geest straalde. Ze zag zichzelf zoals onze hemelse Vader haar ziet. Zij had zijn beeld in haar gelaat ontvangen. Dat is innerlijke schoonheid.

Jongevrouwen, kijk in de spiegel van de eeuwigheid. Vergeet niet wie je bent! Zie jezelf zoals onze hemelse Vader je ziet. Je bent uitverkoren. Je hebt een edele afkomst. Breng je goddelijke erfgoed niet in gevaar. Je bent geboren om koningin te worden. Leef zo dat je het waardig bent om naar de tempel te gaan en daar 'alles wat mijn Vader heeft'[18] te ontvangen. Ontwikkel innerlijke schoonheid. Niets is mooier dan een jongevrouw die het licht van de Geest uitstraalt, die zelfvertrouwen heeft en moedig is omdat ze deugdzaam is.

Bedenk dat je een dochter van

onze hemelse Vader bent. Hij houdt zoveel van je dat Hij zijn Zoon gezonden heeft om je de juiste levensweg te laten zien, zodat je ooit bij Hem kunt terugkeren. Ik getuig dat als je dichter bij de Heiland komt, het door zijn oneindige verzoening mogelijk is om je te bekeren, om te veranderen, om rein te zijn en om zijn beeld in je gelaat te ontvangen. Door zijn verzoening word je in staat gesteld om sterk en moedig te zijn en je banier van deugd te hijsen. Jullie zijn heel bijzonder. Jullie zijn die banier!

En daarom besluit ik met de woorden van de Heer tot zijn dierbare dochters: 'Zie (...) gij zijt een uitverkoren vrouw, die Ik heb geroepen.'[19] '[Wandel] op de paden der deugd. (...) [Leg] de dingen van deze wereld terzijde., (...) Onderhoud voortdurend mijn geboden, en gij zult een kroon van gerechtigheid ontvangen.'[20] Daarvan geef ik mijn getuigenis in de heilige naam van onze Heiland, Jezus Christus. Amen. ■

Noten

1. Zie 'Jongevrouwenthema', *Persoonlijke vooruitgang* (2009) p. 3.
2. Leer en Verbonden 87:8.
3. Zie 2 Nephi 25:26.
4. Helaman 5:12.
5. 'Carry On', *Hymns,* nr. 255.
6. Jozua 1:9.
7. Jozua 3:5; zie ook De Gids bij de Schriften, 'Heiliging', scriptures.lds.org.
8. Alma 13:3.
9. Leer en Verbonden 138:53–54.
10. Leer en Verbonden 115:5.
11. Leer en Verbonden 25:2, 10, 13.
12. Zie Vaughn J. Featherstone, 'The King's Son', *New Era,* november 1975, p. 35.
13. Ezra Taft Benson, 'To the Young Women of the Church', *Ensign,* november 1986, p. 85.
14. Anoniem; zie Elaine S. Dalton, 'Het is aan je gezicht te zien', *Liahona,* mei 2006, p. 109.
15. Leer en Verbonden 121:45–46.
16. Parley P. Pratt, *Key to the Science of Theology,* 10e uitgave (1965), p. 101; cursivering toegevoegd.
17. Alma 5:14.
18. Leer en Verbonden 84:38.
19. Leer en Verbonden 25:3.
20. Leer en Verbonden 25:2, 10, 13, 15.

Videopresentatie: Ik heb een doel

Hierna volgt de tekst van een video die in de algemene jongevrouwenbijeenkomst van 27 maart 2010 is getoond.

President Thomas S. Monson: 'Nogmaals, dierbare jonge zusters, hoewel er altijd moeilijkheden in de wereld zijn geweest, zijn veel van jullie moeilijkheden uniek in deze tijd.'[1]

Elaine S. Dalton, algemeen jongevrouwenpresidente: 'Om deugdzaam te zijn en te blijven, moet je trouw zijn aan je goddelijke identiteit, en je gedachten en gedrag op hoge morele beginselen baseren.'[2]

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium: 'Ik bid met heel mijn hart dat jullie steeds meer gaan geloven dat je een dochter van een liefdevolle God bent.'[3]

Mary N. Cook, eerste raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium: 'Mijn dierbare jongevrouwen, jullie hebben al veel goede keuzen gedaan. Nu moeten jullie deugdzame gewoonten aanleren waardoor je je hele leven op dit pad kunt blijven.'[4]

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium: 'Zusters, vertrouw en verlaat u op de Geest. Door de normale mogelijkheden in uw dagelijks leven

aan te grijpen en iets moois en nuttigs te scheppen, verbetert u niet alleen de wereld om u heen, maar ook de wereld binnenin u.'[5]

Ann M. Dibb, tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium: 'De kleine en eenvoudige dingen die je vandaag doet, zullen in de toekomst resulteren in grote en prachtige zegeningen.'[6]

Elaine S. Dalton, algemeen jongevrouwenpresidente: 'Kan één jongevrouw de wereld veranderen? Het antwoord luidt onmiskenbaar: "Ja!" (...) Het is belangrijk dat je dagelijks de dingen doet waardoor je gesterkt wordt om een leider en een voorbeeld te zijn — dagelijkse gebeden, dagelijkse schriftstudie, dagelijkse gehoorzaamheid en dagelijkse hulp aan anderen. Als je dat doet, zul je dichter bij de Heiland komen en steeds meer op Hem gaan lijken.'[7]

President Thomas S. Monson: 'Jonge vrienden, wees sterk. (...) Jullie weten wat goed en wat verkeerd is, en geen enkele vermomming, hoe aantrekkelijk ook, kan die [waarheid] veranderen. Als je zogenaamde vrienden je aansporen om iets te doen waarvan je weet dat het verkeerd is, wees jij dan degene die pal staat voor het goede, ook al sta je dan alleen.'[8] ■

NOTEN

1. Thomas S. Monson, 'Mogen jullie moed hebben', *Liahona,* mei 2009, p. 127.
2. Elaine S. Dalton, 'Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren', *Liahona,* mei 2009, p. 121.
3. Henry B. Eyring, 'Wandelen in het licht', *Liahona,* mei 2008, p. 125.
4. Mary N. Cook, 'Stap voor stap naar een deugdzaam leven', *Liahona,* mei 2009, p. 117.
5. Dieter F. Uchtdorf, 'Geluk, uw erfgoed', *Liahona,* november 2008, p. 119.
6. Ann M. Dibb, 'Wees een voorbeeld voor de gelovigen', *Liahona,* mei 2009, p. 116.
7. Elaine S. Dalton, 'Het is aan je gezicht te zien', *Liahona,* mei 2006, p. 109.
8. Thomas S. Monson, 'Een rechtschapen voorbeeld', *Liahona,* mei 2008, p. 65.

President Dieter F. Uchtdorf
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Jouw lang en gelukkig leven

Onze hemelse Vader biedt je het grootst denkbare geschenk — het eeuwige leven — en de oneindige zegen van een kans op je eigen 'en ze leefden nog lang en gelukkig'.

Geliefde zusters, waar ook ter wereld, ik ben dankbaar voor de eer om vandaag bij jullie te zijn. President Thomas S. Monson en alle leiders van de kerk hebben jullie lief; wij bidden voor jullie en wij verheugen ons in jullie getrouwheid.

In de loop der jaren heb ik veel mooie talen gehoord — elk is fascinerend en opmerkelijk; elk heeft zijn eigen charme. Maar zo verschillend als die talen zijn, ze hebben vaak van alles gemeen. In de meeste talen bestaat bijvoorbeeld een zinsnede die betoverender, en misschien veelbelovender, is dan elke andere zinsnede in de wereld. Die zinsnede is: 'Er was eens.'

Zijn dat geen geweldige woorden om een verhaal mee te beginnen? 'Er was eens' belooft iets: een verhaal vol avontuur, romantiek, een verhaal over prinsen en prinsessen. Het kan een verhaal over moed, hoop en eeuwigdurende liefde zijn. In veel van die verhalen overwint vriendelijkheid gemeenheid en overwint het goede het kwade. Maar wat ik waarschijnlijk het mooiste vind, is als we omslaan naar de laatste bladzijde en onze ogen de onderste regel bereiken, waar we de betoverende woorden zien: 'En ze leefden nog lang en gelukkig.'

Is dat niet waar wij allen naar verlangen: helden in ons eigen verhaal te zijn, het kwaad te overwinnen, het leven in al zijn schoonheid te ervaren, en om uiteindelijk nog lang en gelukkig te leven?

Vandaag wil ik je aandacht vestigen op iets heel belangrijks, iets bijzonder opmerkelijks. Op de eerste pagina van ons boekje *Jongevrouwen — Persoonlijke vooruitgang*, vind je deze woorden: 'Jij bent een dochter van je hemelse Vader en Hij houdt van je. Je was voorbereid om juist in deze tijd

naar de aarde te komen, met een heilig en heerlijk doel.'[1]

Zusters, die woorden zijn waar! Ze zijn geen verzinsel in een sprookje! Is het niet opmerkelijk om te weten dat onze hemelse Vader je kent, hoort, over je waakt, en je oneindig liefheeft? In feite is zijn liefde voor jou zó groot dat Hij je dit aardse leven gegund heeft als een kostbare geschenk van een 'er was eens', compleet met uw eigen ware verhaal van avontuur, beproevingen en kansen op grootsheid, edelheid, moed en liefde. En wat het allerheerlijkste is, Hij biedt je een onbevattelijk groot geschenk van onschatbare waarde. Onze hemelse Vader biedt je het grootst denkbare geschenk — het eeuwige leven — en de oneindige zegen van een kans op je eigen 'en ze leefden nog lang en gelukkig'.

Maar zo'n zegen heeft een prijs. Je krijgt die niet gewoon omdat je ernaar verlangt. Je krijgt die alleen als je begrijpt wie je bent en wat je moet worden om zo'n geschenk te verdienen.

Beproevingen horen bij de reis

Denk eens even aan je lievelingssprookje. In dat verhaal kan de hoofdfiguur een prins of een boer zijn; een meermin of een melkmeisje, een heerser of een dienstknecht. Maar je zult merken dat ze allemaal iets gemeen hebben: ze moeten tegenspoed overwinnen.

Assepoester moet haar slechte stiefmoeder en kwade stiefzusters verduren. Ze moet vele uren lang slavenarbeid verrichten en spot verduren.

In 'Belle en het beest' wordt Belle de gevangene van een afschuwelijk uitziend beest om haar vader te redden. Ze geeft haar huis en haar familie op, al wat haar dierbaar is, om maandenlang in het kasteel van het beest door te brengen.

In het verhaal van Repelsteeltje belooft een arme molenaar de koning dat zijn dochter stro in goud kan veranderen door het te spinnen. De koning laat haar onmiddellijk komen en sluit haar op in een kamer met een stapel stro en een spinnewiel. Later in het verhaal dreigt ze haar eerstgeboren kind te verliezen als ze de naam van het magische wezen niet kan raden dat haar met deze onmogelijke taak hielp.

In al die verhalen moeten Assepoester, Belle en de molenaarsdochter verdriet en beproeving doorstaan voordat ze 'nog lang en gelukkig kunnen leven'. Denk er maar eens over na. Is er ooit iemand geweest die niet door zijn of haar eigen diepe dal vol verleiding, beproeving en verdriet moest gaan?

Tussen 'er was eens' en 'ze leefden nog lang en gelukkig' moesten ze allemaal grote tegenspoed meemaken. Waarom krijgen we allemaal met verdriet en drama te maken? Waarom kunnen we niet gewoon in geluk en vrede leven, en kan niet elke dag vol verwondering, vreugde en liefde zijn?

In de Schriften staat dat er 'een tegenstelling in alle dingen'[2] moet zijn, want zonder die tegenstelling zouden we het zoet niet van bitter kunnen onderscheiden. Zou de marathonloopster de triomf van het uitlopen van de wedloop kunnen voelen als ze niet de pijn van urenlang haar grenzen verleggen had gevoeld? Zou de pianiste de vreugde voelen van het beheersen van een ingewikkelde sonate zonder uren oefenen?

In verhalen en in het leven leren wij door tegenspoed dingen die we op geen andere manier kunnen leren. Tegenspoed verdiept ons karakter op een wijze die op geen enkele andere manier mogelijk is. Onze liefhebbende hemelse Vader heeft ons in een wereld gezet vol moeilijkheden en beproevingen zodat wij door tegenstand wijsheid kunnen krijgen, sterker worden en vreugde ervaren.

Ik wil jullie iets vertellen dat ik als tiener meemaakte toen onze familie in Frankfurt (Duitsland) naar de kerk ging.

Op een zondag namen de zendelingen een nieuw gezin mee naar de bijeenkomsten. Het was een moeder met twee knappe dochters. Ik vond dat die zendelingen het echt uitstekend deden.

Vooral een van de dochters trok mijn aandacht, een meisje met prachtig donker haar en grote bruine ogen. Zij heette Harriet en ik denk dat het van mijn kant liefde op het eerste gezicht was. Helaas leek deze jongevrouw niet hetzelfde voor mij te voelen. Heel veel jongemannen wilden kennis met haar maken en ik begon me af te vragen of ze me ooit als meer dan slechts een vriend zou zien. Maar ik liet me daar niet door afschrikken. Ik bedacht manieren om in haar buurt te komen. Als ik het avondmaal ronddiende, zorgde ik ervoor dat ik degene was die haar het avondmaal bediende.

Als we activiteiten hadden in de kerk, fietste ik naar Harriets huis en belde aan. Meestal deed haar moeder de deur open. In feite deed ze het keukenraam van hun flat op de vierde verdieping open en vroeg waar ik voor kwam. Ik vroeg dan of Harriet op mijn fiets mee wilde naar de kerk. Harriets moeder zei dan: 'Nee, ze komt later, maar ik ga graag met je mee naar de kerk.' Dat was niet precies wat ik in gedachten had, maar hoe kon ik dat weigeren?

En dus fietsten we naar de kerk. Ik moet toegeven dat ik een hele mooie fiets had. Harriets moeder zat op de stang voor me en ik probeerde de elegantste fietser te zijn op straten met kasseien.

De tijd verstreek en terwijl Harriet bleef omgaan met veel andere jongemannen, leek ik niet veel vooruitgang bij haar te boeken.

Was ik teleurgesteld? Ja.

Was ik verslagen? Absoluut niet!

Eigenlijk is het, als ik zo terugkijk, helemaal niet zo slecht om op goede voet te staan met de moeder van het meisje van je dromen.

Toen ik jaren later klaar was met mijn opleiding als straaljagerpiloot in de luchtmacht, maakte ik een hedendaags wonder mee toen ik Harriets antwoord kreeg op mijn voortdurende hofmakerij. Op een dag zei ze: 'Dieter, je bent de afgelopen jaren erg volwassen geworden.'

Daar ging ik snel op in, en binnen enkele maanden trouwde ik met de vrouw die ik al had liefgehad sinds ik haar voor het eerst gezien had. Het was geen gemakkelijk proces geweest — er waren momenten van lijden en wanhoop — maar uiteindelijk was mijn geluk compleet, en dat is het nog steeds; beter zelfs.

Mijn geliefde jonge zusters, jullie moeten weten dat je zelf ook tegenspoed zult doormaken. Niemand is daarvan uitgezonderd. Je zult lijden, verleid worden en vergissingen maken. Je zult zelf leren wat elke heldin heeft geleerd: je groeit en wordt sterker als je moeilijkheden overwint.

Het is jouw reactie op tegenspoed, en niet de tegenspoed zelf, die bepaalt hoe je levensverhaal zich ontwikkelt.

Er zijn jongevrouwen onder jullie die, hoewel je jong bent, al het nodige verdriet hebben gehad. Mijn hart loopt over van mededogen en liefde voor jullie. De kerk wil het allerbeste voor jullie. Je hemelse Vader houdt heel veel van jullie. Het lijkt misschien alsof je alleen staat, maar je hebt engelen om je heen. Je hebt misschien het gevoel dat niemand je wanhoop kan doorgronden, maar onze Heiland, Jezus Christus, begrijpt het. Hij heeft meer geleden dan wij ons kunnen indenken. En Hij heeft dat voor ons gedaan, voor jou. Je staat er niet alleen voor.

Als je meent dat je last te zwaar is om te dragen, zie dan met je hart op naar je hemelse Vader, dan zal Hij je ondersteunen en je zegenen. Hij zegt tegen jou, net als tegen Joseph Smith: '[Je] tegenspoed en [je] ellende zullen slechts van korte duur zijn; en dan, indien [je] het goed doorstaat, zal God [je] ten hemel verhogen.'[3]

Tegenspoed doorstaan is niet het enige wat je moet doen om een gelukkig leven te leiden. Ik herhaal: hoe je op tegenspoed en verleiding reageert is een bepalende factor om al dan niet lang en gelukkig te kunnen leven.

Blijf trouw aan wat je weet dat goed is

Zusters, jonge zusters, geliefde jonge zusters, blijf trouw aan wat je weet dat goed is. Tegenwoordig vind je overal beloften van geluk. Advertenties in tijdschriften beloven je gelukzaligheid als je maar bepaalde kleren, shampoo of make-up koopt. Bepaalde mediaproducties verheerlijken mensen die het kwaad omarmen of zich overgeven aan vleselijke instincten. Vaak worden die mensen afgeschilderd als voorbeelden van succes en geluk.

In een wereld waarin het kwaad wordt voorgesteld als goed en goed als kwaad, is het soms moeilijk om te weten wat waar is. Op de een of andere manier is het bijna zoals het dilemma van Roodkapje: je weet misschien niet zeker of wat je ziet je geliefde grootmoeder is of een gevaarlijke wolf.

Ik heb heel wat jaren doorgebracht in de cockpit van een vliegtuig. Het was mijn taak om een groot straalvliegtuig van een plaats ergens in de wereld naar onze gewenste bestemming te brengen. Ik wist zeker dat als ik van New York naar Rome wilde reizen, ik naar het oosten moest vliegen. Als iemand me zou hebben gezegd dat ik naar het zuiden moest vliegen, had ik geweten dat het niet waar was. Ik zou dat niet hebben vertrouwd, omdat ik het zelf wist. Geen enkele vorm van overtuiging,

vleierij, omkoperij of bedreiging had me kunnen overtuigen dat naar het zuiden vliegen mij op mijn bestemming had gebracht, omdat ik het zelf wist.

We zijn allemaal op zoek naar geluk en we proberen allemaal een 'lang en gelukkig leven' te bereiken. De waarheid is dat God weet hoe we daar moeten komen! En Hij heeft een route op de kaart voor je uitgezet; Hij weet de weg. Hij is je hemelse Vader en wil dat het je goed gaat en dat je gelukkig bent. Hij verlangt er met alle liefde van een volmaakte en zuivere Vader naar dat je je goddelijke bestemming bereikt. De kaart staat alle mensen ter beschikking. Er staan expliciete aanwijzingen op aangaande wat te doen en waarheen te gaan voor ieder die ernaar streeft tot Christus te komen en 'te allen tijde en in alle dingen en op alle plaatsen (...) als getuige van God op te treden'.[4] Je hoeft alleen maar voldoende op je hemelse Vader te vertrouwen om zijn plan te volgen. Vertrouw Hem zoveel dat je zijn plan wil volgen.

Maar niet iedereen zal de kaart volgen. Ze kijken er misschien naar. Ze denken misschien dat het wel redelijk is, misschien zelfs waar. Maar ze volgen de goddelijke aanwijzingen niet. Velen geloven dat elke weg naar een 'lang en gelukkig leven' leidt. Sommigen worden misschien zelfs boos omdat anderen die de weg weten proberen hen te helpen en erover te vertellen. Ze vinden dat advies ouderwets, niet relevant en niet modern.

Zusters, ze hebben het mis.

Het evangelie is de weg naar een lang en gelukkig leven

Ik begrijp dat sommigen zich wel eens afvragen waarom ze naar kerkbijeenkomsten gaan, of waarom het belangrijk is om geregeld in de Schriften te lezen of dagelijks tot onze hemelse Vader te bidden. Dit is mijn antwoord: je doet dat omdat het hoort bij Gods pad voor jou. En dat pad brengt je naar je bestemming, naar een lang en gelukkig leven.

'Een lang en gelukkig leven' is niet iets dat alleen in sprookjes te vinden is. Jij kunt lang en gelukkig leven! Het is er voor jou! Maar je moet wel de kaart van je hemelse Vader volgen.

Zusters, omarm het evangelie van Jezus Christus! Leer je hemelse Vader met heel je hart, macht en verstand lief te hebben. Vul je ziel met deugd en heb het goede lief. Streef er altijd naar om het beste in jezelf en anderen naar boven te brengen.

Leer de waarden van de jongevrouwen te accepteren en ernaar te handelen. Leef naar de normen in *Voor de kracht van de jeugd*. Die normen leiden je naar dat 'lange en gelukkige leven'. Als je die normen naleeft, bereid je je voor om heilige verbonden te sluiten in de tempel. Zo vestig je je eigen erfgoed aan goedheid in jouw omstandigheden. Sta 'op heilige plaatsen' en word 'niet aan het wankelen'[5] gebracht, ongeacht verleidingen of moeilijkheden. Ik beloof je dat toekomstige generaties je dankbaar zullen zijn en je naam prijzen om je moed en getrouwheid in deze cruciale periode van je leven.

Mijn jonge zusters, jullie die staan voor waarheid en deugd, jullie die naar goedheid streven, jullie die het water van de doop in zijn gegaan en het pad van de Heer, onze Vader in de hemel, bewandelen, die je heeft beloofd dat je het volgende zult doen: '[op]varen [...] met vleugelen als arenden; [...] lopen, maar [...] niet moede worden; [...] wandelen, maar [...] niet mat worden.'[6] Je zult 'niet misleid' worden.[7] God zal je zegenen en zorgen dat het je goed gaat.[8] 'De poorten der hel [zullen je] niet overweldigen [en] de Here God zal de machten van duisternis voor [je] uit verjagen, en de hemelen doen

schudden voor [je] welzijn en de heerlijkheid van zijn naam.'[9]

Zusters, wij hebben jullie lief. Wij bidden voor jullie. Wees sterk en moedig. Jullie zijn koninklijke geestdochters van de almachtige God. Jullie zijn prinsessen, en het is jullie bestemming om koninginnen te worden. Jouw eigen wonderlijke verhaal is al begonnen. Jullie 'er was eens' is nu.

Als een apostel van de Heer Jezus Christus laat ik jullie mijn zegen en doe ik je een belofte dat als je de waarden en beginselen van het herstelde evangelie van Jezus Christus aanvaardt en naleeft, je voorbereid zult zijn 'om [het] gezin te sterken, heilige verbonden te sluiten en na te komen, de tempelverordeningen te ontvangen en de zegeningen van verhoging te genieten.'[10] En de dag zal komen dat als je de pagina omslaat naar de laatste bladzijde van je eigen heerlijke verhaal, je daar de vervulling zult lezen en ervaren van deze gezegende en geweldige woorden: 'En ze leefden nog lang en gelukkig.' Daarvan getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. *Jongevrouwen — Persoonlijke vooruitgang* (boekje, 2009), p. 1.
2. Zie 2 Nephi 2:11, 15.
3. Leer en Verbonden 121:7–8.
4. Mosiah 18:9.
5. Leer en Verbonden 87:8.
6. Jesaja 40:31.
7. Matteüs naar Joseph Smith 1:37.
8. Zie Mosiah 2:22–24.
9. Leer en Verbonden 21:6.
10. *Jongevrouwen — Persoonlijke vooruitgang*, p. 3.

De conferentie deel van ons leven maken

Kies welke de citaten, activiteiten en vragen u wilt gebruiken om thuis een discussie op gang te brengen of zelf te overdenken.

U vindt de toespraken van de algemene conferentie online op conference.lds.org. Op mormonmessages.org kunt u multimediafragmenten van vorige conferentietoespraken bekijken en doorsturen.

Noot: De nummers verwijzen naar de pagina waarop de toespraak begint.

Voor kinderen

• Iedereen kan familiehistorisch werk doen! Ouderling Russell M. Nelson stelde voor dat kinderen een stamboom kunnen tekenen (p. 91). Ouders kunnen hen de namen van hun voorouders helpen invullen.

• Lees of vertel het verhaal dat ouderling Quentin L. Cook vertelde over de Samoaanse kinderen die vluchtten voor de tsunami (p. 83). Laat de gezinsleden doen alsof het water het huis binnenstroomt en laat ze 'hogere grond' zoeken, zoals op een bed of stoel. Praat over veilige plekken waar we hogere geestelijke grond vinden voor de vloed aan slechtheid waar we tegenwoordig mee worden geconfronteerd.

• Ouderling D. Todd Christofferson sprak over William Tyndale, die de Bijbel in het Engels heeft vertaald (p. 32). Vraag de oudere kinderen een schriftvers in een vreemde taal voor te lezen. Als ze zeggen dat ze dat niet kunnen, laat u ze het vervolgens in hun eigen taal doen. Bespreek hoe belangrijk het is om de Schriften in onze moedertaal te hebben.

• Lees met uw gezin een van de vele conferentietoespraken over Jezus Christus door. Zing 'Al de verhalen van Jezus' (*Kinderliedjes*, p. 36). Deel papier en potloden of waskrijtjes uit. Laat uw kinderen hun lievelingsverhaal over Jezus tekenen. Lees samen het verhaal uit de Schrift.

Voor jongeren

• Lees president Dieter F. Uchtdorfs toespraak over geduld door (p. 56). Welke evangeliebeginselen en -gebruiken kunnen ons geduld leren? Overweeg bijvoorbeeld vasten of niet voor je zestiende uitgaan. Hoe hebben jij en anderen thuis jullie voordeel gedaan met geduld oefenen door deze en andere beginselen na te leven?

• Ouderling M. Russell Ballard, ouderling Bradley D. Foster, zuster Julie B. Beck en zuster Elaine S. Dalton hebben allen gesproken over de goddelijke natuur van vrouwen (pp. 18, 10, 98, en 120). Als je een meisje bent: hoe zijn hun toespraken van invloed op hoe jij over jezelf denkt? Wat heb je geleerd over je levensdoel en gaven? Als je een jongen bent: hoe zijn deze toespraken van invloed op hoe jij naar je moeder, zussen, vriendinnen en andere vrouwen en jongevrouwen kijkt?

• Ouderling Jeffrey R. Holland heeft gezegd: 'Als een tv-programma onfatsoenlijk is, zet het uit. Als een film grof is, loop weg. Als een relatie zich op ongepaste wijze ontwikkelt, maak het uit. Veel van deze invloeden (...) kunnen ons oordeelsvermogen verminderen, onze geestelijke instelling afstompen en leiden tot

De Schriften in de algemene conferentie

Wellicht wilt u, wanneer u de conferentietoespraken bestudeert, de volgende teksten opzoeken, die het meest zijn aangehaald in de conferentie:

- ***Jozua 1:9***
- ***Johannes 14:6, 27; 19:30***
- ***Galaten 5:22***
- ***2 Nephi 2:11***
- ***Mosiah 18:9***
- ***Helaman 5:12***
- ***Leer en Verbonden 13:1; 19:16; 25:13***
- ***Mozes 1:39***

De volgende kernteksten van het seminarie zijn in de algemene conferentie genoemd:

- ***Genesis 39:9***
- ***Job 19:25***
- ***Spreuken 3:5–6***
- ***Jesaja 1:18; 53:4–5***
- ***Matteüs 25:40***
- ***Johannes 7:17; 17:3***
- ***1 Korintiërs 10:13; 15:21–22***
- ***2 Nephi 2:25; 32:3***
- ***Mosiah 3:19***
- ***Alma 37:6; 41:10***
- ***Helaman 5:12***
- ***Moroni 10:4–5***
- ***Leer en Verbonden 14:7; 18:10; 19:16–19; 25:12; 76:22–23; 82:10; 84:33–38***
- ***Mozes 1:39***
- ***Geschiedenis van Joseph Smith 1:17***

De volgende verhalen uit de Schrift zijn in de algemene conferentie verteld:

- ***Gideon en zijn driehonderd soldaten (president Packer, p. 6)***
- ***Alma en Korihor (ouderling Christofferson, p. 32)***
- ***Achia en Jeroboam (ouderling Carlson, p. 38)***
- ***Elisa en Naäman (ouderling Carlson, p. 38)***
- ***Laman en Lemuël (ouderling Carlson, p. 38)***
- ***Gelijkenis van de Farizeeër en de tollenaar (president Uchtdorf, p. 68)***
- ***Pasen en de verzoening (ouderling Scott, p. 75, en president Monson, p. 87)***
- ***Joseph Smith in de gevangenis te Liberty (ouderling Hallstrom, p. 78)***
- ***Jezus en de Nephitische kinderen (zuster Lant, p. 81)***
- ***Laatste avondmaal (ouderling Cook, p. 83)***
- ***Jezus en zijn moeder (ouderling Foster, p. 98)***
- ***Maria en Marta (ouderling Schwitzer, p. 103)***

FOTO'S CODY BELL, LES NILSSON EN LAURENI ADEMAR FOCHETTO; FOTO-ILLUSTRATIES CHRISTINA SMITH EN CRAIG DIMOND

iets dat wél slecht kan zijn' (p. 44). Bespreek thuis wat er gedaan kan worden om van je thuis een plek te maken waar de Geest kan vertoeven. Kijk de kunst, muziek, boeken, videospelletjes en zo die je hebt na en gooi datgene weg dat niet gepast is.

Voor volwassenen

• Neem in gezinsverband het verhaal door dat president Thomas S. Monson vertelde over Jason en zijn familie (p. 87). Bespreek hoe kennis van het heilsplan ons tot zegen kan zijn.

• Ouderling L. Tom Perry vertelde hoe zijn moeder haar kinderen leerde hoe ze het materiaal konden gebruiken dat zij gebruikte om in de ZHV les te geven (p. 29). Hoe kunt u uw kerkwerk en uw gezinstaken op elkaar afstemmen?

• Ouderling Robert D. Hales legde nadruk op praten met en luisteren naar kinderen en jongeren (page 95). Hoe kunt u meer tijd vrijmaken om met uw kinderen te praten? Wat is u duidelijk geworden toen u met ze praatte? Hoe kunt u laten zien dat u wil luisteren? Hoe kunt u zoal spontaan uw getuigenis aan kinderen en jongeren geven? Zie de toespraak van ouderling David A. Bednar (p. 40) voor voorbeelden.

• Verschillende sprekers bespraken het belang van de Plicht jegens God en Persoonlijke vooruitgang (zie pp. 22, 54, 60, 95 en 117). Wat kunt u doen om de jongeren in uw leven hun voordeel te laten doen met die programma's? ■

Leren, doen, bespreken: Je plicht jegens God doen

Aan ons is het priesterschap toevertrouwd om in Gods naam te handelen. Wij hebben een heilige verantwoordelijkheid ontvangen. Er wordt veel van ons verwacht. (...) Laten we over onze roeping nadenken, laten we onze plicht overwegen en laten we Jezus Christus, onze Heer, volgen.

President Thomas S. Monson, 'Voorbereiding brengt zegeningen', p. 64.

Enkele weken geleden zag ik een nieuwe diaken ijverig aan die taak beginnen. Zijn vader liet me het schema zien dat zijn zoon had gemaakt, waarop alle rijen in hun kapel stonden, een nummer voor iedere diaken die het avondmaal zou ronddienen, en hun route door de kapel om alle leden het avondmaal te geven. De vader en ik glimlachten bij de gedachte dat een jongen, uit eigen beweging, een schema had gemaakt om er zeker van te zijn dat hij zijn priesterschapstaak goed zou vervullen.

Ik herkende in zijn ijver wat er in het nieuwe boekje *Plicht jegens God* staat beschreven. We moeten leren wat de Heer van ons verwacht, een plan maken, dat plan ijverig in praktijk brengen en dan aan anderen vertellen hoe je door die ervaring bent veranderd en anderen tot zegen bent geweest.

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium. 'Met alle ijver', p. 60.

Volwassen leden van de kerk behoren in te zien dat de vereisten voor Persoonlijke vooruitgang en Plicht jegens God meer zijn dan een lange lijst met punten om af te vinken. Het gaat om persoonlijke doelen die iedere jongeman en jongevrouw stelt om de tempelverordeningen, een zending, een eeuwig huwelijk en de verhoging waardig te zijn. *Maar let wel: als jongemannen en jongevrouwen die doelen in hun eentje proberen te verwezenlijken, zou dat een verloren kans betekenen en zeer spijtig zijn!*

Vaders, moeders, en leiders en leidsters van de jeugd, wij sporen u aan om samen met uw kinderen en met de jongeren aan Persoonlijke vooruitgang en Plicht jegens God te werken. Niet alleen zij zullen vooruitgang maken, maar u ook. Bovendien zult u samen een belangrijke band van geloof en vriendschap ontwikkelen, waardoor u elkaar kunt sterken en op het evangeliepad zult blijven wandelen.

Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Onze plicht jegens God: de zending van ouders en leidinggevenden onder het opkomende geslacht', p. 95.

Jullie staan op het toneel, mijn dierbare Aäronisch-priesterschapsdragers. Zijn jullie bereid en gewillig om je rol te spelen? De Heer wil dat iedere jongeman die daartoe in staat is, zich voorbereidt en zich voorneemt — vanavond nog — om een oproep van de profeet van God om op zending te gaan, waardig te zijn.

Ouderling Ronald A. Rasband van de Zeventig: 'De goddelijke roeping van zendelingen', p. 51.

Als diaken, leraar en priester zul je deelnemen aan activiteiten waarmee je geestelijke kracht zult ontwikkelen en je priesterschapstaken zult leren en zult vervullen. Iedere activiteit volgt een eenvoudig patroon:

Eerst **leer** je iets over een evangeliebeginsel of priesterschapstaak. Je leert wat onze hemelse Vader van je verwacht, en je streeft ernaar om daar een geestelijk getuigenis van te ontvangen.

Vervolgens maak je plannen om te **doen** wat je geleerd hebt. Je wordt aangemoedigd om je plannen te baseren op je eigen behoeften, omstandigheden en mogelijkheden om te dienen. Dit is een geweldige kans om de verantwoordelijkheid van je eigen groei op je te nemen en geestelijke zelfredzaamheid te ontwikkelen.

Dan **bespreek** je met anderen wat je geleerd en ervaren hebt. Als je dat doet, zul je een sterker getuigenis krijgen en vertrouwen in de mensen om je heen ontwikkelen. Dan zul je beter in staat zijn om met anderen over het evangelie te praten.

(...) Ik getuig dat jullie getrouwe werk in de Aäronische priesterschap een verandering teweeg zal brengen bij de mensen die je dient. Er zijn mensen die je hulp nodig hebben. Je familie heeft je nodig. Je quorum heeft je nodig. De kerk heeft je nodig. De wereld heeft je nodig.

David L. Beck, algemeen jongemannenpresident, 'Het prachtige Aäronisch priesterschap', p. 54.

Op DutyToGod.lds.org is in vele talen informatie over het nieuwe programma Plicht jegens God beschikbaar.

FOTO-ILLUSTRATIES: CHRISTINA SMITH EN ROBERT CASEY

Staan voor deugd: Persoonlijke vooruitgang

Op de eerste pagina van ons boekje *Jongevrouwen — Persoonlijke vooruitgang*, vind je deze woorden: 'Jij bent een geliefde dochter van je hemelse Vader, voorbereid om juist in deze tijd naar de aarde te komen, met een heilig en heerlijk doel.'

Zusters, die woorden zijn waar! Ze zijn geen verzinsel in een sprookje! Is het niet opmerkelijk om te weten dat onze hemelse Vader je kent, hoort, over je waakt, en je oneindig liefheeft? In feite is zijn liefde voor jou zó groot dat Hij je dit aardse leven gegund heeft als een kostbare geschenk van een 'er was eens', compleet met uw eigen ware verhaal van avontuur, beproevingen en kansen op grootsheid, edelheid, moed en liefde. En wat het allerheerlijkste is, Hij biedt je een onbevattelijk groot geschenk van onschatbare waarde. Onze hemelse Vader biedt je het grootst denkbare geschenk — het eeuwige leven — en de oneindige zegen van een kans op je eigen 'en ze leefden nog lang en gelukkig'.

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, 'Jouw lang en gelukkig leven', p. 124.

Jongevrouwen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, vergeet niet wie je bent! Je bent uitverkoren. Jullie zijn dochters van God. Je kunt geen generatie jongevrouwen zijn die tevreden is om 'erbij te horen'. Jullie moeten de moed hebben om je te onderscheiden: 'Staat op en laat [je] licht schijnen, opdat het een standaard voor de natiën zal zijn' (LV 115:5). De wereld wil je doen geloven dat je niet belangrijk bent — dat je uit de mode bent en ouderwets. De wereld roept je voortdurend, met luide stem, om 'het ervan te nemen', om 'alles uit te proberen', om 'te experimenteren en vrolijk te zijn'. Daarentegen fluistert de Heilige Geest je in en moedigt de Heer je aan om 'op de paden der deugd' te wandelen, 'de dingen van deze wereld terzijde [te] leggen (...) en de verbonden aan [te kleven] die gij hebt gesloten' (LV 25:2, 10, 13).

Elaine S. Dalton, algemeen jongevrouwenpresidente, 'Vergeet niet wie je bent!', p. 120.

Persoonlijke vooruitgang is een uitstekende manier om je getuigenis stap voor stap te voeden. Je ervaringen met de JV-waarden en je projecten zijn kleine stappen waardoor je getuigenis van Jezus Christus wordt gevoed terwijl je zijn leringen bestudeert en in je dagelijkse leven toepast. Door die voortdurende voeding blijf je veilig op het pad.

Mary N. Cook, eerste raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium, 'Geef nooit, maar dan ook nooit, op!', p. 117.

De Heer staat altijd voor ons klaar en zal ons nooit in de steek laten. We hebben geleerd dat onze hemelse Vader al zijn kinderen persoonlijk kent en liefheeft. Als een van zijn dierbare dochters hebben jullie door middel van het gebed recht op zijn beloften en leiding.

Ann M. Dibb, tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium, 'Wees moedig', p. 114. ■

Ga voor meer informatie over Persoonlijke vooruitgang naar PersonalProgress.lds.org.

FOTO: ILLUSTRATIES CHRISTINA SMITH EN ROBERT CASEY

Register conferentieverhalen

Hieronder volgt een lijst met verhalen die in de algemene conferentie zijn verteld. Ze kunnen van pas komen bij uw studie, de gezinsavond en ander onderwijs. Het nummer verwijst naar de pagina waarop de toespraak begint.

Spreker	Verhaal
President Boyd K. Packer	(6) Harold B. Lee geeft een jonge soldaat de raad zijn vader om een zegen te vragen. President Packer nodigt een vader uit om zijn zoon tot ouderling te ordenen.
Bisschop Keith B. McMullin	(13) Een vrouw vergeeft een bewaker van een concentratiekamp.
Ouderling Wilford W. Andersen	(16) Een dochter herinnert zich het geloof van haar vader, die aan kanker stierf.
President Henry B. Eyring	(22) Een vrouw voelt zich ellendig, omdat ze als tiener is afgedwaald. De jonge zoon van de Eyrings verdwaalt, bidt om hulp en wordt gevonden.
Ouderling L. Tom Perry	(29) De jonge L. Tom Perry wordt door zijn moeder onderwezen.
Ouderling D. Todd Christofferson	(32) William Tyndale vindt de marteldood, omdat hij de Bijbel in het Engels had vertaald.
Ouderling Koichi Aoyagi	(36) Elder Aoyagi vertelt over zijn bekering en de hulp die hij van een lid kreeg toen hij was afgedwaald.
Ouderling Bruce A. Carlson	(38) Twee vissers willen niet leren en hun vliegtuigje blijft neerstorten.
Ouderling Jeffrey R. Holland	(44) Drie gescheiden vrouwen vertellen over hun voormalige echtgenoten, die in de greep van pornografie kwamen.
Ouderling Dallin H. Oaks	(47) Een vrouw die een zegent krijgt, weigert er nog een en zegt dat het nu aan haar is om haar geloof te oefenen. Meisje in Texas (VS) wordt op wonderbaarlijke wijze gezegend.
Ouderling Ronald A. Rasband	(51) President Eyring ontvangt openbaring over waar zendelingen moeten dienen.
David L. Beck	(54) Een jongeman bedient het avondmaal aan een aan huis gebonden man, die het eerbiedig ontvangt.
President Dieter F. Uchtdorf	(56) Een professor gebruikt marshmallows om het geduld van vierjarigen te testen.
President Henry B. Eyring	(60) President Eyring bezoekt een zieke vriend en geeft hem een zegen.
President Thomas S. Monson	(64) Student spiekt op examen door bladzijden met zijn tenen om te slaan, maar het hielp hem uiteindelijk niet. President Monsons belofte aan een zendeling gaat in vervulling.
President Dieter F. Uchtdorf	(68) Mensen zetten bord met 'Jullie zijn mijn handen' bij een beeld van Christus zonder handen. Joodse legende over twee broeders die in het geheim een deel van hun oogst aan elkaar geven. Duitse heiligen gezegend met humanitaire hulp na de Tweede Wereldoorlog.
Ouderling Donald L. Hallstrom	(78) Jong echtpaar keert de Heer en de kerk de rug toe als hun eerste kind kort na de geboorte sterft. Ouderling Hallstroms ouders en grootouders blijven getrouw ondanks grote beproevingen.
Ouderling Quentin L. Cook	(83) Samoaanse ringpresident redt zijn dochter en moeder van een tsunami.
President Thomas S. Monson	(87) Een gezin dat een 15-jarige zoon verliest, vindt troost in hun geloof in Jezus Christus.
Ouderling Robert D. Hales	(95) De kleinzoon van ouderling Hales' vraagt hem terwijl hij de krant leest: 'Bent u er wel?' De moeder van ouderling Hales leert hem het belang van gezamenlijke maaltijden. Een moeder geniet ervan dat zij haar dochter met Persoonlijke vooruitgang kan helpen.
Ouderling Bradley D. Foster	(98) Een jongen vertelt zijn vader dat hij weet wat hij weet, omdat zijn moeder hem dat gezegd had.
Ouderling Gregory A. Schwitzer	(103) Ouderling Schwitzer, toen een jonge arts, leert anderen niet op hun uiterlijk te beoordelen.
Ouderling Neil L. Andersen	(108) De leringen van een vader over Jezus Christus schenken zijn kinderen na zijn dood veel troost.
Ann M. Dibb	(114) Een jongevrouw staat voor haar geloofsovertuiging als een docent haar daar op aanspreekt.
Mary N. Cook	(117) Een jongevrouw wordt gezegend omdat ze een ingeving volgt om Matteüs 5 te lezen.
Elaine S. Dalton	(120) De jonge zuster Dalton maakt kennis met president David O. McKay, die zijn vrouw als zijn 'koningin' aan haar voorstelt.
President Dieter F. Uchtdorf	(124) President Uchtdorf vertelt hoe hij zijn vrouw ontmoet en uiteindelijk haar hart verovert.

Leringen voor onze tijd

'Leringen voor onze tijd' vormt het lesmateriaal voor de vierde zondag van de maand in de Melchizedekse priesterschap en de ZHV. Elke les kan worden samengesteld uit een of meer toespraken uit de recentste algemene conferentie. Het is aan de ring- of districtspresident om voor elke les toespraken uit te kiezen. Ze kunnen dat ook delegeren aan de bisschop of gemeentepresident. Leidinggevenden dienen te beklemtonen hoe nuttig het is als de broeders van de Melchizedekse priesterschap en de zusters van de ZHV op dezelfde zondag dezelfde toespraken bestuderen.

Wie de les op de vierde zondag bijwonen, worden aangemoedigd de laatste conferentie-uitgave van de *Liahona* door te nemen en mee naar de les te nemen.

Suggesties om uit een toespraak een les voor te bereiden

Bid dat de Heilige Geest bij uw voorbereiding en les is. Wellicht bent u in de verleiding om ander materiaal te gebruiken, maar de conferentietoespraken zijn het goedgekeurde lesmateriaal. Uw taak is anderen te leren hoe zij het evangelie kunnen naleven, zoals dat in de recentste algemene conferentie van de kerk is uitgelegd.

Neem de toespraken door en let op beginselen en leerstellingen die voorzien in de behoeften van uw klas. Let ook op verhalen, teksten en uitspraken waarmee u in deze waarheden kunt onderwijzen.

Maak een lesschema aan de hand waarvan u de beginselen en leerstellingen behandelt. U dient in uw schema vragen op te nemen die uw klas ertoe aanzetten om:

- Aandacht te besteden aan de beginselen en leerstellingen in de toespraken.
- Na te denken over de betekenis.
- Over eigen ervaringen, ideeën en getuigenissen te vertellen.
- Deze beginselen en leerstellingen toe te passen. ■

MAANDEN	LESMATERIAAL VIERDE ZONDAG
Mei 2010–oktober 2010	Toespraken verschenen in de *Liahona* van mei 2010*
November 2010–april 2011	Toespraken verschenen in de *Liahona* van november 2010*

** Deze toespraken zijn (in veel talen) beschikbaar op conference.lds.org.*

Algemene presidiums hulporganisaties

ZUSTERSHULPVERENIGING

Silvia H. Allred
Eerste raadgeefster

Julie B. Beck
Presidente

Barbara Thompson
Tweede raadgeefster

JONGEVROUWEN

Mary N. Cook
Eerste raadgeefster

Elaine S. Dalton
Presidente

Ann M. Dibb
Tweede raadgeefster

JEUGDWERK

Jean A. Stevens
Eerste raadgeefster

Rosemary M. Wixom
Presidente

Cheryl A. Esplin
Tweede raadgeefster

JONGEMANNEN

Larry M. Gibson
Eerste raadgever

David L. Beck
President

Adrián Ochoa
Tweede raadgever

ZONDAGSSCHOOL

David M. McConkie
Eerste raadgever

Russell T. Osguthorpe
President

Matthew O. Richardson
Tweede raadgever

130510
01 APR 2013 DUTCH

#BXBCFDC
#LDU1677259598/8#
KAREN BOZENDAHL
15 E NORTH TEMPLE RM 249
SALT LAKE CTY UT 84150 1600

'We zijn uitermate dankbaar voor het herstelde evangelie van Jezus Christus en voor al het goede wat het ons brengt', sprak president Thomas S. Monson aan het eind van de 180ste aprilconferentie. 'De Heer heeft zijn zegeningen over ons als volk uitgestort. Ik geef u mijn getuigenis dat dit werk waar is, dat onze Heiland leeft, en dat Hij deze kerk hier op aarde leidt.'

Account #: 1677259598

14

3

DUTCH

02092851206